

ΑΠΡΙΛΙΟΥ 19

ΣΥΜΕΩΝ ΟΣΙΟΣ ΜΟΝΟΧΙΤΩΝ & ΑΝΥΠΟΔΥΤΟΣ

ΒΙΟΣ

(Αρχιμ. Βασιλείου Μπακογιάννη, πρωτοπρεσβ. Εύθυμιού Κερμελή: Ιστορία Θρήλερ, Έκδόσεις Θαβώρ, Αγρίνιο, 20083).

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

α) Τὸ Βαθύρεμα¹[1].

Ἦταν ἡ πατρίδα τοῦ Ὁσίου Συμεών. Ἦταν τότε ἓνα μεγάλο χωριό, ἴσια μὲ δύο χιλιάδες κατοίκους, (μεταξὺ Ἀγιᾶς καὶ Γερακάρι). Μέχρι τὸ 1688 ἦταν πρωτεύουσα, ἡ ``χώρα`` τῆς ἐπαρχίας Ἀγιᾶς Λαρίσης. Κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους, ὀνομαζόταν Βεσσαίνα. Μέχρι τὸ 1371 ἦταν ἡ ἔδρα τῆς ἐπισκοπῆς Βεσσαίνης. Σήμερα τὸ Βαθύρεμα δὲν ὑπάρχει ἐν ζῳῇ. Ἔχει ἐρημωθεῖ.

Ὁ Δημήτριος Ἀγραφιώτης στηριζόμενος σὲ σημειωματάριο, ποὺ βρέθηκε στὸν ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Βαθυρέματος, συμπεραίνει, πὼς τὸ Βαθύρεμα ἐρημώθηκε τὴν ἀνοιξη τοῦ 1688, ἐξ αἰτίας μιᾶς θανατηφόρου χολέρας, ποὺ ἔπεσε στὴν ``χώρα``, ἐξοντώνοντας κάπου χίλιους κατοίκους. Οἱ ὑπόλοιποι, ἐξ αἰτίας τῆς χολέρας, ἐγκατέλειψαν τὴν ``χώρα``, καταφεύγοντας στὰ γύρω χωριά (Αἰγιά, Ῥέτσανη, Γερακάρι), ὥσπου τὸ χωριὸ ἐρημώθηκε τελείως.

Διασώζονται οἱ ἀκόλουθοι βυζαντινοὶ ναοί: τῆς Παναγίας, τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου (καθολικὸ ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς), καὶ τὰ ἐρείπια τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων.

Πρόσφατα (2002) ἀνηγέρθη στὸ χωριὸ ἱερὸς ναός, εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Συμεών τοῦ ἀνυποδήτου καὶ μονοχίτωνος, ὅπου κάθε χρόνο στὶς 22 Αὐγούστου, ἡμέρα εὐρέσεως τῆς ἀγίας κάρρας του, τελεῖται πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία. Πλήθη προσκυνητῶν συρρέουν στὴν μεγάλη αὐτὴ γιορτῆ.

β) Ἡ ἐποχὴ του.

Οἱ Τοῦρκοι πάτησαν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ πόδι τους στὴν Θεσσαλία τὸ ἔτος 1396. Μετὰ ἀπὸ 27 χρόνια (1423), τὴν κατέλαβαν ἐξ ὀλοκλήρου. Ἀπὸ τότε, ὁ περίφημος θεσσαλικὸς κάμπος, γέμισε ἀπὸ Τούρκους.

Οἱ Τοῦρκοι, κατακτώντας τὴν Θεσσαλία, δὲν προέβησαν σὲ ριζικὲς ἀλλαγές καὶ μεταρρυθμίσεις στὴν κοινωνία της, γιὰτὴ ἡ διοίκησή τους εἶχε στρατιωτικὴ δομὴ, καὶ ὄχι πολιτικὴ.

1[1] Δημητρίου Ἀγραφιώτη: Ἡ καταστροφὴ τοῦ Βαθυρέματος τῆς Ἀγιᾶς (Ἀπρίλιος—Ἰούνιος 1688). Πρακτικὰ 1ου Συνεδρίου Λαρισιαϊκῶν Σπουδῶν, Λάρισα 9-10 Μαρτίου 1991. Λάρισα 1992, σ.σ. 155-176.

Στόν στρατό, ἄρα καὶ στήν διοίκηση, ἔμπαιναν οἱ Μουσουλμάνοι, καὶ οἱ ἐξωμότες χριστιανοί. Ὅποτε, οἱ χριστιανοί, ἀσχολοῦντο μὲ τὶς φθηνές δουλειές, μὲ τὶς μικροτέχνες, τὸ μικροεμπόριο καὶ τὴν γεωργία. Σημειωθῆτω, πῶς μὲ τὴν γεωργία ἀσχολοῦντο καὶ οἱ Τοῦρκοι. Σκοπίμως! Γιὰ νὰ κατακτήσουν τὸν Θεσσαλικὸ κάμπο. Πράγματι. Ὁ περισσότερος Θεσσαλικὸς κάμπος περιῆλθε σὺν τῷ χρόνῳ ὑπὸ τὴν κατοχὴ τους!

γ) 15ος αἰώνας.

Ἦταν ἡ χεῖριστη περίοδος γιὰ τὴν Θεσσαλία, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὀλόκληρο τὸν ἑλληνισμό. Θανατηφόρες ἐπιδημίες, πόλεμοι, ἐξισλαμισμοί, χτύπησαν τὴν ὑπόδουλη πατρίδα μας, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ πληθυσμὸς τῆς Θεσσαλίας καὶ ἐν γένει τῆς τουρκοκρατούμενης Ἑλλάδος νὰ μειωθεῖ δραματικά.

Ἐπὶ πλεόν· μὲ τὴν ἐξάπλωση τῶν Τοῦρκων στήν Θεσσαλία, οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, πρὸς ἀσφάλειά τους, ἐξάφανίσθηκαν ἀπὸ τὶς πόλεις καὶ τὶς κωμοπόλεις. Ἄλλοι δραπετεύσαν στὸ ἐξωτερικόν, ἄλλοι ἔπιασαν τὰ δύσβατα καὶ ἀπρόσιτα χωριά. Ὅποτε, τὰ ἀστικά κέντρα καὶ τὰ καμποχώρια, ἔμειναν ὄρφανὰ ἀπὸ ἐγγράμματους ἀνθρώπους, μὲ ὅ,τι αὐτὸ συνεπαγόταν. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συνέβη καὶ στήν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα. Ἔτσι, ἡ ἀγραμματοσύνη μέχρι καὶ τὰ μέσα τοῦ 16ου αἰῶνος, στήν Θεσσαλία καὶ σὲ ὀλόκληρη τὴν ἐπικράτεια, δέσποζε σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα τοῦ πληθυσμοῦ

δ) Στὴν κόψη τοῦ ξυραφιοῦ!

Ἡ σκλαβιά, ἡ ἀγραμματοσύνη, ἡ φτώχεια, ἡ μιζέρια, οἱ ἐπιδημίες, οἱ ἐξισλαμισμοί, ἔφεραν τὸν ὑπόδουλο ἑλληνισμό στὰ κατάβραθα τοῦ ἄδη! Βρισκόταν στήν χειρότερη κατάσταση τῆς μακροχρονίου ἱστορίας του! Κινδύνευε νὰ χάσει τὴν ἑλληνορθόδοξη ταυτότητά του, τὴν πίστη, τὸ ἦθος, τὴν γλῶσσα, τὴν ἱστορία του!

Πολλοὶ ὑπόδουλοι συμπρατιῶτές μας, ζώντας σὲ τέτοιες φοβερές συνθήκες, καὶ προκειμένου νὰ ζήσουν μιὰ καλύτερη ζωή, χωρὶς πείνα, στερήσεις, καί, χωρὶς τὶς ἀπειλὲς τοῦ κατακτητῆ, δὲν δίσταζαν νὰ ἀρνηθοῦν τὸν Χριστό, καὶ νὰ γίνουν Τοῦρκοι, μουσουλμάνοι!

ε) Τὸ ράσο!

Ὁ Ὅσιος Συμεών, ἔζησε καὶ ἔδρασε στὰ δύσκολα αὐτὰ χρόνια. Καὶ τί δὲν ἔκανε γιὰ νὰ στηρίξει τὸν ὑπόδουλο ἑλληνισμό! Περιόδευε ξυπόλυτος πόλεις καὶ χωριά, παρηγορώντας καὶ ἐνισχύοντας τοὺς χριστιανούς μας. Ἦταν ἓνας δεύτερος πατροκοσμάς.

Ἀλλὰ, καὶ τὰ μοναστήρια, καὶ οἱ ἱερεῖς στόν κόσμο ἔκανα ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ νὰ περισώσουν τὸν ὑπόδουλο ἑλληνισμό ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισή του! Εἶχαν διοργανώσει πρὸς τοῦτο μιὰ ὑποτυπώδη παιδεῖα, τὰ κοινὰ σχολεῖα (τὰ λεγόμενα κρυφὰ σχολεῖα), πού τὰ περισσότερα στεγάζονταν στοὺς νάρθηκες τῶν ναῶν ἢ στὰ μοναστήρια.

Στὰ σχολεῖα αὐτά, οἱ δάσκαλοι (παπάδες καὶ καλόγηροι), δὲν μάθαιναν στὰ ἑλληνόπουλα ἀπλὰ τὰ στοιχειώδη γράμματα, γραφή, ἀνάγνωση καὶ ἀριθμητική, ἀλλὰ ἐμφύτευαν στὶς ἀγνές ψυχές τους, τὴν ἀγάπη στόν Χριστό καὶ στήν πατρίδα, διαπλάθοντας ἔτσι καὶ διαμορφώνοντας τὴν νέα γενιὰ τῆς πατρίδος μας!

Έκπληκτικό! Η τύχη του έθνους μας και της Έκκλησίας μας, στα μαύρα εκείνα χρόνια, είχε πέσει στο μαύρο ράσο που σκόρπιζε ελπίδα, με πρωτοπόρο τον Ίερομόναχο Όσιο Συμεών τον άνυπόδητο και μονοχίτωνα!

Κανείς δεν ξέρει ποιά θα ήταν η τύχη τους, ίσως να χανόταν και τα δύο, αν στην κρίσιμη αυτή καμπή, δεν επενέβαινε αυτός ο ξυπόλητος και μονοχίτωνας καλόγηρος, και δεν γινόταν ανάχωμα μπρός στον κατήφορό τους...!

ΜΕΡΟΣ Α΄

1. ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

Χέρι που κινεί την κούνια, κινεί όλοκληρο τον κόσμο· λέει με νόημα ή παροιμία.

Το Βαθύρεμα είχε τότε δύο έφημερίου-ιερείς, τον παπᾶ Θωμᾶ και τον παπᾶ Ανδρέα. Ο Συμεών ήταν ο μοναχογιός του παπᾶ Ανδρέα και της παπαδιάς του Αϊκατερίνας. Έκαναν ό,τι μπορούσαν για ριζώσουν στην καρδιά του την πίστη στον Χριστό, στα μαύρα εκείνα χρόνια.

α) Οί σπουδές του.

Έξω από το Βαθύρεμα, χωμένο μέσα σε έναν έλαιώνα, ήταν το Μοναστήρι του Άη Θανάση. Σ' αυτό το απόμακρο Μοναστήρι, είχε συστηθεί κρυφό σχολειό, που λειτουργούσε τα μεσάνυχτα. Δάσκαλος ήταν ο πατέρας του Συμεών, ο παπᾶ Ανδρέας.

Οί μικροί μαθητές, μαζί και ο Συμεών, κατακουρασμένος από τον κόπο της ημέρας, αντί να πέσουν στα στρώματά τους να αναπαυθούν, άνηφόριζαν την νύχτα για το Μοναστήρι του Άη Θανάση. Φεγγαράκι μου λαμπρό, φέγγε μου να περπατώ, να μαθαίνω γράμματα, του Θεού τα πράγματα· έλεγε το τραγουδάκι.

Φυσικά, δεν υπήρχε πάντα φεγγαράκι, αλλά και βαθύ σκοτάδι, και κρύο τσουχτερό, και χιόνια και παγωνιά, και μεσα σ' αυτές τις αντίξοες συνθήκες, οί μικροί μαθητές άνηφόριζαν για το σχολειό!

Το ίδιο ίσχυε και για τον δάσκαλό τους. Την ημέρα, εκτός από τις ιερατικές του υποχρεώσεις, μοχθοῦσε στα χωράφια, στα άμπélia, στις έλιές του, και την νύχτα άνηφόριζε για τον Άη Θανάση.

β) Από μικρός στις έκκλησιές.

Ο παπᾶ Ανδρέας έπαιρνε το παιδάκι Συμεών από το χεράκι, και άγάλια-άγάλια τον ξεναγοῦσε στις πετρόκτιστες έκκλησιές που δέσποζαν στο Βαθύρεμα· της Παναγιάς, του Άη Νικόλα, των Αγίων Θεοδώρων, και στα έξωκκλήσια, ιδιαίτερος στο άπέριττο και γραφικό έκκλησάκι της Αγίας Τριάδας, που βρισκόταν ίσια με δύο χιλιόμετρα έξω από το Βαθύρεμα, στην βουνοκορφή Άετός. Με μαγευτική θέα!

Ε! Αυτό το έκκλησάκι μάγεψε τον μικρό Συμεών! Χοροπηδοῦσε από την χαρά του κάθε φορά που με τον πατέρα του έπαιρναν το μονοπάτι που τους έφερνε στην βουνοκορφή.

Στις ἐκκλησιές, ὁ πατέρας του τὸν ἔβαζε νὰ ἀνάψει τὸ θυμιατό, τὸ κερι, καὶ συλλαβίζει τὸ ψαλτήρι. Σιγὰ-σιγὰ, ἀνέβηκε στὸ ψαλτήρι, διάβαζε τὸν προοιμιακό, τὸν ἐξάψαλμο καὶ τοὺς κανόνες, ἔλεγε καὶ τὸν Ἀπόστολο.

Στις μεγάλες γιορτές, διάβαζε τὸ συναξάρι, καὶ τὸ διψασμένο ἐκκλησίασμα τὸν ἀφουκράζονταν μὲ τεντωμένα τ' αὐτιά.

γ) Τὸ τάμα.

Ἔδωσα τὸν λόγο μου· ἔλεγαν οἱ πατέρες μας ποὺ εἶχαν πάνων τους φιλότιμο, θέλοντας νὰ δείξουν, πόσο δεσμεύονταν, ὅταν ἔδιναν σὲ κάποιον τὴν ὑπόσχεσή τους, ἐξ οὗ καὶ τὸ προσβλητικό· βγήκε ἀπὸ τὸν λόγο του. Ἄς σκεφθοῦμε, πόσο πιὸ δεσμευτικές εἶναι οἱ ὑποσχέσεις μας ποὺ δίνουμε στὸν Θεό!

Καὶ ὁ μικρὸς Συμεών, εἶχε δώσει στὸν Θεό, μιὰ ὑπόσχεση, ἓνα τάμα· Νὰ μείνω παρθένος, νὰ γίνω καλόγηρος. Καὶ τὸ τάμα, τάμα!

Καὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος, πρέπει πάση θυσίᾳ νὰ τηρεῖ τὴν ὑπόσχεση ποὺ δίνει σὲ ἄνθρωπο, τί πρέπει νὰ κάνει προκειμένου νὰ τηρήσει τὴν ὑπόσχεση που δίδει στὸν Θεό;

Καὶ ὁ νεαρὸς Συμεών, εἶδε καὶ ἔπαθε ὥσπου νὰ ἐκπληρώσει τὸ τάμα του! Καὶ τί δὲν ἔπαθε! Ἀκόμα καὶ ἐκεῖ, ποὺ ἀνθρωπίνως εἶχε χαθεῖ κάθε ἐλπίδα, αὐτὸς δὲν ἔλεγε νὰ ἐνδώσει! Ἀψήφισε ἀκόμα καὶ τὸν θάνατο! Ἄραγε, ἐμεῖς τί θὰ κάναμε στὴν θέση του;

Καὶ ὁ ἀγαθὸς Θεός, ἔκανε τὸ θαῦμά Του. Βλέποντας τὸν ὀλοκάρδιο πόθο τοῦ 24χρονου τότε Συμεών, ἐπενέβη καὶ μὲ θαῦμα, τοῦ ἀνοιξε τὸν δρόμο πρὸς τὸν μοναχισμό καὶ τὴν παρθενικὴ ζωή, ὅπου ὁ νεαρὸς Συμεών εἰσῆλθε ἀγαλλομένῳ ποδί.

2. ΠΙΕΣΗ ΓΙΑ ΓΑΜΟ

Ἀρχὲς τοῦ καλοκαιριοῦ 1505 μ.Χ. Ὁ Συμεών εἶχε κλείσει τὰ δεκαεννιά του χρόνια. Ἦταν ὁμορφος, ψηλός, ἴσιος σὰν κυπαρίσσι.

Καλόγηρο τὸν ἔλεγαν στὸ χωριό, ξέροντας τὸ τάμα του.

Ὁ κύρ Θανάσης, κοτζαμπάσης (πρόεδρος) τοῦ χωριοῦ εἶχε μιὰ δωδεκάχρονη ὁμορφὴ θυγατέρα, τὴν Τριανταφυλλιά. Καὶ ἔβαλε ὁ κοτζαμπάσης στὸ μάτι τὸν Συμεών. Ἦθελε νὰ τὸν παντρέψει μὲ τὴν Τριανταφυλλιά. Ἦξερε βέβαια πὼς δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ παντρέψει τὸν καλόγηρο, ἀλλὰ μὲ αὐτὸ ποὺ μηχανεύθηκε, ἤλπιζε πὼς θὰ τὰ κατάφερνε.

Ἔφθασε στ' αὐτιά του, πὼς ἐπείκειτο... παιδομάζωμα! Θὰ ἔλεγε λοιπὸν στὸν παπᾶ Ἀνδρέα πὼς φέτος, κατ' ἐξαίρεση, θὰ ἔπαιρναν παιδιὰ μέχρι καὶ εἴκοσι ἐτῶν (ψέμα!), ἐξαναγκάζοντάς τον νὰ τὸν παντρέψει, μιᾶς καὶ οἱ Τοῦρκοι δὲν ἔπαιρναν παντρεμένα παιδιὰ. Καὶ ἡ νύμφη ἦταν ἔτοιμη.

Ρούφηξε μανιωδῶς τὸν ἀργιλέ του, καὶ φώναξε ἓναν ὑπηρέτη. Βρὲ σύ, τοῦ λέει, τρέξε καὶ πὲς στὸν παπᾶ Ἀνδρέα νὰ ἔρθει ὅπως δὴποτε ἐδῶ. Γρήγορα! Μὴ χασομερᾶς!

Ὁ ἥλιος κόντευε νὰ γύρει πρὸς τὴν δύση, καὶ ὁ παπᾶς δούλευε ἀκόμα στὰ χωράφια. Τὶ νὰ μὲ θέλει ἄραγε ὁ κοτζαμπάσης;, μονολόγησε ὁ παπᾶς. Ἄρπαξε τὴν μπαστούνα του, ἔτρεξε στὸ σπιτικό του (ἡ παπαδιά μὲ τὸν Συμεὼν εἶχαν ἤδη πάει γιὰ τὰ ζωντανά), ἔβγαλε τὸ ξεσχισμένο καὶ τριμμένο ράσο, φόρεσε τὸ καλό του, ἔβαλε τὸ καλυμμαύχι του, καὶ ἴσια μὲ τὸ σούρουπο πετάχθηκε στὸν κοτζαμπάση, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν καλοδέχθηκε μὲ ἔκδηλη χαρά.

Κάθησαν ἀπέξω στὴν λιθόστρωτη αὐλή, κάτω ἀπὸ τὶς ψηλὲς καὶ πράσινες κληματαριές, καὶ δίπλα ἀπὸ τὴν βρυσούλα, πού τὸ ρυθμικὸ κελάρυσμά της θύμιζε πένθιμο ἔμβατήριο.

Σ' ἓνα πέτρινο καθισματάκι κάθησε ὁ παπᾶς, ὁ κοτζαμπάσης μάζεψε τὴν φουστανέλα του καὶ στρογγυλοκάθισε μπροστά του.

Ἡ νεαρὴ Τριανταφυλλιά, περιποιημένη μὲ τὸ παραπάνω, κέρασε τὸν ἐπισκέπτη σὲ χρυσαφένιο δίσκο, ἔσκυψε, τοῦ καταφίλησε τὸ χέρι καὶ ἀπὸ σεβασμὸ, γιὰ νὰ μὴν στρέψει πίσω τους τὰ νῶτά της, εἰσήλθε στὸ σπιτικό ὀπισθοβατοῦσα. Ὁ πατέρας της, ὅλος χαριέστατος, μπῆκε εὐθύς στὸ θέμα.

-Τὰ μάθες παπᾶ μου τὰ νέα;

-Εἶμαι ἀπὸ τὰ χαράματα στὰ ἀμπελοχώραφά μου καὶ δὲν πῆρε κάτι τὸ αὐτί μου. Δουλεύω βλέπετε γιὰ τὸν ἐπιούσιο ἄρτο.

-Τὸ βλέπω παπᾶ μου, τὸ βλέπω. Καὶ ἀπ' ὅτι ξέρω, παρόλα τὰ γηρατεία σου, δὲν δουλεύεις μόνο γιὰ λόγου σου, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς φτωχομάνες τοῦ χωριοῦ μας! Καλὰ κάνεις παπᾶ μου, καλὰ κάνεις!

-Νὰ μὲ συμπαθᾶς κύρ Θανάση, ἀλλὰ δὲν μοῦ κάνει καρδιά ἐγὼ νὰ γεμίζω τὴν κοιλία μου καὶ τὰ προβατάκια τοῦ Χριστοῦ, πού μὲ ἔβαλε τσοπάνη, νὰ μὴν ἔχουν τι νὰ φᾶνε. Κρῖμα ἀπ' τὸν Θεό!

-Κρῖμα ἀπ' τὸν Θεό, δέσποτά μου, κρῖμα! Καὶ ἐγὼ ἅμα λάχει, κάνω καὶ καμιὰ καλωσύνη. Λοιπόν, ἄκου τώρα τὰ μαντάτα!

-Ἔχουμε καλὰ μαντάτα; Σᾶς βλέπω κεφάλτο!

-Ἔχουμε παπᾶ μου ἄσχημα μαντάτα! Παιδομάζωμα...! Σὲ κάθε χωριό, θὰ περάσει ἐπιτροπή, πού θὰ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν πρόεδρο, νὰ φέρει μπροστά της ὅλα τὰ ἀγόρια ἀπὸ ἑπτὰ μέχρι εἴκοσι χρονῶν. Θὰ διαλέξει τὰ πιὸ ὁμορφα, τὰ πιὸ ψηλά, καὶ τὰ πιὸ ἔξυπνα, καὶ θὰ τὰ πάρει μαζί της, θὰ τὰ παραδώσει στὸν πασᾶ στὴν Λάρισα, αὐτὸς στοὺς ἰμάμηδες καὶ στοὺς δερβίσηδες γιὰ νὰ τουρκέψουν. Νὰ γίνουν γενίτσαροι στὸ τούρκικο ἀσκέρι! Μέχρι πέρυσι, ἔπαιρναν παιδιὰ ἀπὸ ἑπτὰ μέχρι δεκαπέντε ἐτῶν, ἀλλὰ φέτος θὰ πάρουν καὶ μέχρι εἴκοσι χρονῶν! Ἄλλοίμονο παπᾶ μου, σ' αὐτοὺς πού θὰ τοὺς πάρουν τὰ παιδιὰ! Οἱ καημένοι! Δὲν θὰ τὰ ξαναδοῦν.

-Ἄλλοίμονο κύρ Θανάση, ἄλλοίμονο, ἐπανέλαβε σκαστὸς ὁ παπᾶς. Ἀλλὰ ἄς γίνει ὅπως τὸ ἐπιτρέψει ὁ Κύριος. Ἄς ἔχει δόξα τὸ Ὄνομά Του.

-Τὸ δικό σου παιδί παπᾶ μου, πόσο χρονῶν εἶναι;

-Τὸ παιδί μου; Μπῆκε στὰ δεκαεννιά!

-Θὰ σοῦ τὸ πάρουν! Δὲν γλιτώνει! Θὰ σοῦ τὸ πάρουν! Θὰ τουρκέψει. Θὰ γίνεῖ γενίτσαρος, δὲν θὰ ξέρει τί εἶναι μάνα, τί εἶναι πατέρας, τί εἶναι ἀδελφός! Θὰ γυρίζει μὲ φέσι στὸ κεφάλι, μὲ σπαθὶ ζωσμένο στὴν μέση, μὲ τσεκούρι στὸ χέρι, θὰ τὸ βλέπει ὁ ῥωμιὸς καὶ θὰ τρομάζει!

Ὁ παπᾶς ὅλο ἀμηχανία μαδοῦσε καὶ ξαναμαδοῦσε τὴν μακρὰ καὶ ὀλόλευκη γενειάδα του. Δὲν ἤθελε οὔτε κᾶν νὰ διανοηθεῖ, πῶς ὁ γιὸς του ἀπὸ χριστιανός, θὰ γινόταν μουσουλμάνος!

-Θὰ πάρουν σίγουρα καὶ παιδιὰ εἴκοσι χρονῶν; Μήπως αὐτὰ εἶναι λόγια τοῦ κόσμου; μπόρεσε καὶ ῥώτησε.

-Σοῦ ὀρκίζομαι ἅγιε δέσποτά μου, πῶς εἶναι ὅλα σωστά! Ἀλλὰ μὴν ἀπελπίζεσαι. Κάτι μπορεῖ νὰ γίνεῖ.

-Ὡστε ὑπάρχουν ἐλπίδες νὰ γλυτώσει ὁ γιὸς μου τὸ παιδομάζωμα καὶ νὰ μείνει γιὰ πάντα χριστιανός; ἀνταπάντησε ὁ παπᾶς καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπό του.

-Καὶ βέβαια παπᾶ μου! Ἀρκεῖ τοῦ λόγου σου νὰ κάνεις κάτι!

-Ἀκόμα καὶ τὴν ζωὴ μου θὰ δώσω, νὰ μὴν ἀρνηθεῖ ὁ γιὸς μου τὸ Χριστό!

-Λοιπόν. Ἄν δὲν τὸν παντρέψεις τὸ ταχύτερο, θὰ σοῦ τὸν φᾶνε οἱ Τοῦρκοι, γιατί καὶ μπῶι ἔχει, καὶ ὁμορφόπαιδο εἶναι· πρῶτο-πρῶτο θὰ σοῦ τὸ πάρουν καὶ ἀλλοίμονό σας, γιατί δὲν ἔχετε ἄλλο.

-Ἄχ κύρ Θανάση μου...

-Μπά! Ποῦ σκοντάφτει; Μήπως δὲν ἔχει ἡλικία; Ἡ μήπως δὲν ὑπάρχουν κορίτσια; Νά, τοῦ δίνω ἐγὼ τὸ δικό μου! Θὰ πάρει καὶ προίκα! Ἄϊντε παπᾶ μου, πὲς τὸ ναι καὶ νὰ συμπεθεριάσουμε2[2]!

-Τὸ παιδί μου κύρ Θανάση ὅπως ξέρεις, δὲν παντρεύεται! Ἐταξε νὰ γίνεῖ καλόγηρος γιὰ νὰ σώσει τὴν ψυχὴ του. Θέλει νὰ ζήσει σὰν τὸν Τίμιο Πρόδρομο, σὰν τὸν Ἅγιο Ἀντώνιο, σὰν τὸν Ἅγιο Σάββα, καὶ σὰν τοὺς ἄλλους ἀσκητὲς καὶ ἐρημίτες ποὺ ἔζησαν στὰ βουνά, στὶς ἐρημιές καὶ στὶς σπηλιές! Οὔτε νὰ ἀκούει γιὰ κοσμικὴ ζωὴ. Τὰ τῆς κοσμικῆς ζωῆς τὰ θεωρεῖ πρόσκαιρα, μάτια καὶ φθαρτά.

-Παπᾶ μου, σοῦ τὸ ξαναλέω! Ἄμα θέλεις τὸν γιό σου χριστιανό, καὶ ὄχι μουσουλμάνο, πεῖσέ τον νὰ παντρευθεῖ! Δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύση! Τελεία καὶ παῦλα! Νὰ τοῦ τὰ πεῖς!

-Θὰ τοῦ τὰ πῶ, θὰ τοῦ τὰ πῶ...

Ὁ κύρ Θανάσης τὸν ξεπροβόδισε μέχρι τὴν αὐλόπορτα, καὶ αὐτὸς χάθηκε μεσα στὸ σκοτάδι. Μὴ ἐγκαταλίπης ἡμᾶς Κύριε, μὴ ἐγκαταλίπης, ψέλλιζε καὶ ξαναψέλλιζε. Καὶ μὲ βαρεῖα καρδιά, ἔσερνε τὰ

2[2] Τότε καὶ μέχρι πρόσφατα οἱ γονεῖς κανόνιζαν στὰ παρασκήνια τὸν γάμο τοῦ παιδιοῦ τους· ποιὸν θὰ ἔπαιρνε ἡ κόρη του, καὶ ποιά τὸ ἀγόρι τους (ποῦ ὅπως φαίνεται ἦταν καὶ μωσαϊκὸς νόμος –Ἐξοδος 22,17). Καὶ ὄχι μόνο. Ἀλλὰ οἱ μελλοντοφθοὶ δὲν κάθονταν γιὰ νὰ τὰ βροῦν! Ὅ,τι ἔτυχε, τοὺς ἔτυχε. Καὶ ὅμως, τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη χῶριζε τὸ ἀντρόγυνο. Γιατί εἶχε περάσει στὸ πετσί τους τὸ ἀδιάλυτο τοῦ γάμου, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἀστεία παροιμία γιὰ κάποιον ἐλαφρόμυαλο: πάρτον σὸν γάμο σου, νὰ σοῦ πεῖ καὶ τοῦ χρόνου!

βήματα του πρὸς τὸ φτωχικό του. Ἡ βασανισμένη του ψυχὴ, κολλοῦσε στὸ βλαστάρι του τὸν Συμεών. Σκεπτόταν καὶ τὴν παπαδιά. Πῶς νὰ ἀντέξουν τὸ μαντάτο;

3. Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΤΟ ΣΥΜΕΩΝ

Ἡ παπαδιά, μὲ τὴν μαυρομανδῆλα τυλιγμένη στὸ κεφάλι της, καὶ μὲ τὴν ὀλόμαυρη φορεσιά της ποὺ ἔφθανε μέχρι τὸν ἀστράγαλο (ἔτσι ντυνόταν τότε ἡ γυναῖκα), καθόταν στὴν ψάθα μὲ τὸν Συμεών, μπροστὰ στὸ πανάρχαιο τζάκι, ποὺ τὰ μεγάλα κούτσουρα εἶχαν φουντώσει γιὰ καλὰ, καὶ περιέμεναν ἐναγωνίως τὴν ἐπιστροφή τοῦ παπᾶ Ἀνδρέα. Πρώτη φορὰ ἀργοῦσε τόσο πολὺ. Χίλια δυὸ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό τους.

Ἡ παπαδιά, βγῆκε ἔξω στὴν αὐλόπορτα, ἀγνάντευε καὶ ξαναγνάντευε μέσα στὴν ἀστροφεγγιά. Ἀλλὰ εἰς μάτην! Ἡ ἀγωνία της στὸ ἀποκορύφωμα. Πέρα μακριά, εἶδε σὰν κάποιον νὰ ἐρχόταν. Κάρφωσε πάνω του τὴν ἐξασθενημένη ὄρασή της. Ἀναπτερώθηκε. Ἦταν ὁ παπᾶ Ἀνδρέας της. Δόξα Σοι ὁ Θεός! ψιθύρισε μὲ τὴν ψυχὴ της, κάνοντας τὸν σταυρό της.

Ἐφθασε καὶ ὁ Συμεών. Ὁ παπᾶ Ἀνδρέας τὸν σφιχταγκάλιασε. Δὲν ἔλεγε νὰ φύγει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του. Σὰν νὰ εἶχε χρόνια νὰ τὸν δεῖ. Καὶ κρατώντας τὸν σφιχτὰ ἀπὸ τὸ χέρι εἰσῆλθαν στὸ φτωχικό τους.

-Τί συμβαίνει παπᾶ μου; (τοῦ λέει ἡ παπαδιά). Σὲ βλέπω ἀνάστατο. Συμβαίνει κάτι μὲ τὴν ἐκκλησία;

-Ὁ καλὸς Θεὸς νὰ βάλει τὸ χέρι Του. Ἀλλιῶς...

-Θὰ μᾶς βοηθήσει ἡ Παναγία. Ἀλλὰ πές μας, τί συμβαίνει; ξαναρώτησε μὲ ἔκδηλη τὴν ἀγωνία της.

-Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ. Θὰ τρομάξετε! εἶπε ὁ παπᾶς κουνώντας ἀπελπισμένα τὸ κεφάλι του, καὶ τὰ μάτια του καρφώθηκαν στὴν εἰκονίτσα τῆς Παναγίας^{3[3]} ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχο.

-Ὅσο πικρὸ καὶ ἂν εἶναι αὐτό, θὰ σφίξουμε τὴν καρδιά μας καὶ θὰ πιοῦμε τὸ πικρὸ ποτήρι. Θὰ μᾶς βοηθήσει ἡ Παναγία! ἀποκρίθηκαν μὲ ἕνα στόμα ἡ παπαδιά καὶ ὁ Συμεών.

^{3[3]} Ἡ Παναγία, ἦταν τὸ ἀκλόνητο στήριγμα τῶν Ἑλλήνων στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς. Ὁ Ρισάρ, Γάλλος ἰησοῦίτης μοναχός, ποὺ ἐπισκέφθηκε τὴν Ἑλλάδα στὰ χρόνια ἐκεῖνα, ἔγραφε στὸ ἡμερολόγιό του: Σε ὅλα τὰ σπίτια βλέπεις εἰκόνες τῆς Παναγίας. Σὲ αὐτὴ στρέφουν τὰ βλέμματά τους ὅταν τοὺς συμβεῖ κάτι κακό. Εἶδα ἰδίως ὄμμασιν μὲ πόση συγκίνηση μιλοῦν στὶς οἰκογένειές τους γιὰ τὴν Παναγία. Χάρη στὴν μεγάλη εὐλάβεια ποὺ τρέφουν πρὸς αὐτήν, ἐπέζησε ἡ χριστιανικὴ τους πίστη στὴν στυγνὴ τουρκοκρατία, ἀλλιῶς δὲν ἐξηγεῖται.

Ὁ δὲ Ἄγγλος C. Wordsworth, τὸ 1832 βρέθηκε στὸ Μαρκόπουλο Μεσογείων. Βράδυ φιλοξενήθηκε σὲ ἑλληνικὴ οἰκογένεια καὶ ὅπως ἔγραψε: Ὅταν τέλειωσε τὸ φαγητό, ἕνα δωδεκάχρονο αγοράκι, σηκώθηκε, στράφηκε πρὸς τὸν τοῖχο τῆς καλύβας ὅπου ἦταν κρεμασμένη ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ ἔκανε τὴν βραδινὴ του προσευχή. (C. Wordsworth: Athens and Attica, London, 1837, p.p. 188)

-Τί νὰ σοῦ πῶ παπαδιά μου, καὶ τί νὰ σοῦ πῶ παιδάκι μου;! Παιδομάζωμα. Θὰ πάρουν παιδιὰ ἀπὸ ἑπτὰ μέχρι εἴκοσι ετῶν. Θὰ πάρουν καὶ σένα Συμεωνάκι μου. Τί νὰ πρωτοαντέξουμε ἐμεῖς οἱ μαῦροι γονεῖς σου; Τὸν αποχωρισμὸ ἢ ποὺ θὰ σὲ κάνουν γενίτσαρο καὶ μουσουλμάνο;

Ὁ Συμεὼν γλώμιασε. Ἡ μάνα του; Ἔπεσε κάτω σχεδὸν νεκρή, σὰν νὰ χτυπήθηκε ἀπὸ κεραυνό. Ὁ παπᾶς τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ξάπλωσε στὸ ἀχυρένιο κρεβάτι. ἴσια ποὺ ἀνάσαινε.

Πατέρας καὶ γιός, μέχρι τὰ ξημερώματα δὲν ἔκλεισαν μάτι, προσπαθώντας νὰ τὴν συνεφέρουν. Καὶ τί δὲν ἔκαναν!

Μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἡ παπαδιά πῆρε τὸ καλύτερο. Τὰ μάτια της ἔτρεχαν δάκρυα ποτάμι. Ἐκλαιε καὶ ὁ παπᾶς, ἔκλαιε καὶ ὁ Συμεὼν. Τὸ σπίτι θύμιζε κηδεῖα. Ἡ παπαδιά, ψέλλισε τὶς πρῶτες λέξεις:

-Δὲν ὑπάρχει παπᾶ μου τρόπος νὰ γλιτώσουμε τὸ παιδί μας; Καλλίτερα νὰ τὸν σκοτώσουν, παρὰ νὰ γίνεῖ μουσουλμάνος. Ἄλλιῶς ἐγὼ δὲν θέλω τὴν ζωὴ μου.

-Υπάρχει παπαδιά μου τρόπος νὰ γλιτώσουμε τὸ παιδί μας, ἀλλὰ πρέπει νὰ θελήσει καὶ τὸ ἴδιο. Ἄμα παντρευθεῖ γλιτώνει τὸ παιδομάζωμα. Τίλεις; Νὰ τὸ παντρέψουμε;

-Ἀφοῦ ἔχει τάμα νὰ γίνεῖ καλόγηρος γιὰ νὰ σώσει τὴν ψυχὴ του, πῶς νὰ τὸν παντρέψουμε; Δὲν εἶναι ἁμαρτία νὰ κοροϊδέψει τὸν Χριστό; Ὁχ Θεέ μου, Παναγιά μου! Θὰ χάσω τὸ μυαλό μου.

-Μὰ σὰν τουρκέψει καὶ γίνεῖ γενίτσαρος, καὶ σφάζει χριστιανούς, καίει ἐκκλησίες καὶ μοναστήρια, σχίζει εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, βρίζει τὰ Ἅγια Μυστήρια καὶ ἀτιμάζει ῥωμηοπούλες, δὲν θὰ εἶναι ἁμαρτία;

Ἐπενέβη ὁ Συμεὼν. Καὶ μὲ ἓναν πρωτόγνωρο γιὰ τὶς στιγμὲς δυναμισμό, βροντοφώναξε:

-Οὔτε τὴν πίστη στὸν Χριστό ἀλλάζω, οὔτε γενίτσαρος γίνομαι, ἀλλὰ οὔτε καὶ παντρεύομαι. Φεύγω κρυφὰ γιὰ τὰ βουνά, ἀσκητεύω καὶ σώζω τὴν ψυχὴ μου.

Ὁ πατέρας του, ποὺ ἔνιωθε νὰ σφαγιάζεται μὲ πολλὰ μαχαίρια, προσπαθοῦσε νὰ τοῦ δώσει νὰ καταλάβει, πῶς τὰ πράγματα ἦταν ἄκρως σοβαρά. Καὶ μὲ ἱκετευτικὴ φωνή, ποὺ τσάκιζε κόκκαλα, μίλησε στὸν γιό του:

-Ἄκουσε παιδί μου. Ὁ πασᾶς θὰ παραγγεῖλει στὸν κύρ Θανάση νὰ μαζέψει τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ ἀπὸ ἑπτὰ μέχρι εἴκοσι χρονῶν. Ἄν λείψει ἔστω καὶ ἓνα, ὁ πασᾶς θὰ κρεμάσει τὸν κύρ Θανάση, τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ, θὰ πάρει τὸ βιό τους, θὰ πουλήσει σκλάβους τὶς γυναῖκές τους καὶ τὰ παιδιὰ τους, καὶ θὰ κάψει τὰ σπίτια τους. Ἄν λοιπὸν σὺ πιάσεις τὰ βουνά, καὶ μένα καὶ τὸν κύρ Θανάση θὰ μᾶς κρεμάσουνε. Τὴν μάνα σου καὶ τὴν κυρὰ Θανάσαινα θὰ τὶς πουλήσουνε γιὰ σκλάβες. Καὶ τὰ σπίτια μας θὰ τὰ κάψουνε καὶ θὰ τὰ κάνουνε στάχτη. Καὶ θὰ εἶσαι ἐσὺ ἡ αἰτία. Λοιπὸν, δὲν θὰ χάσεις τὴν ψυχὴ σου μὲ αὐτὸ ποὺ σκέφτεσαι νὰ κάνεις;

Ὁ Συμεὼν, σὰν νὰ ἔδωσε λίγο φῶς στὸν χειμαζόμενο πατέρα του. Φαινόταν πῶς τὸ πάλευε. Καὶ ὁ πατέρας του τοῦ μίλησε ὅσο πιὸ γλυκὰ καὶ τρυφερὰ μποροῦσε.

-Παιδί μου, όταν έταξες να γίνεις καλόγηρος δεν είχες στον νοῦ σου αυτά τὰ πράγματα. Ἄν τὰ ἤξερες, εἶμαι σίγουρος, πὼς δεν θὰ ἔκανες ἕνα τέτοιο τάμα. Πιστεύω λοιπόν, πὼς ὁ Κύριος σε συγχωρεῖ νὰ παντρευθεῖς. Μάλιστα, ὁ κύρ Θανάσης σοῦ δίνει καὶ τὸ κορίτσι του καὶ μὲ προίκα. Ὁμορφη κοπέλα. Ὁμορφος καὶ σύ. Πόσο θὰ ταιριάζετε. Νὰ παντρευθεῖς παιδί μου, νὰ παντρευθεῖς, ἀλλιῶς δεν μποροῦμε νὰ σωθοῦμε. Ὁ κύρ Θανάσης περιμένει νὰ τοῦ ἀπάντησω. Θὰ τὸ πάρεις τὸ κορίτσι του ἢ θὰ γίνεις γενίτσαρος, μουσουλμάνος;

Ὁ Συμεών, σὰν νὰ μὴν ἤθελε νὰ ἀπαντήσῃ. Ἔπεσε βουβαμάρα. Ὁ πατέρας του δεν ἄντεξε καὶ ἔσπασε τὴν σιωπή:

-Θὰ τὸ πάρεις τὸ κορίτσι ἢ θὰ γίνεις μουσουλμάνος;

-Ἐγὼ πατέρα μου, οὔτε τὸ χατίρι τοῦ κοτζαμπάση θὰ κάνω νὰ παντρευθῶ τὴν κόρη του, οὔτε τὸ χατίρι τοῦ πασᾶ νὰ τουρκέψω. Τερμα. Θὰ πάρω τὰ βουνὰ καὶ θὰ ἀσκητέψω στὰ κρυφὰ 4[4].

-Γιατί παιδάκι μου θέλεις σώνει καὶ καλὰ νὰ κάνεις αὐτὸ που ἔχεις στὸ μυαλό σου; Λές ἐγὼ νὰ θέλω τὸ κακό σου; Δεν καταλαβαίνεις πὼς μὲ αὐτὸ που πᾶς νὰ κάνεις μᾶς παίρνεις ὅλους στὸ λαιμό σου; Μὲ τὴ καρδιά θὰ ἀσκητέψεις στὰ βουνὰ, ὅταν ἐμεῖς θὰ βασανιζόμαστε ἐξ αἰτίας σου;

-Παιδάκι μου, καλὰ σοῦ λειὸ πατέρας σου. Δεν τὰ ξέρετε ἴσια καὶ ὅμοια. Εἶσαι νιὸς καὶ τρέχεις ἔμπροσθεν καὶ εἶπε ἡ παπαδιά, που ἦταν ἀκόμα στὸ κρεβάτι, δίπλα στὸ ἀναμμένο τζάκι.

Τὰ παρακάλια τους ἔπιασαν τόπο. Ὁχι βέβαια πὼς ὁ Συμεών πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ παντρευθεῖ ἀλλὰ μηχανεύθηκε κατιποῦ δεν θὰ ἔθετε σὲ κίνδυνο τοὺς πονεμένους γονεῖς του.

-Καλύτερα νὰ ἀνοίξῃ ἡ γῆ καὶ νὰ μὲ καταπιεῖ παρὰ νὰ γίνω αἰτία νὰ βασανισθεῖτε. Δεν τὸ εἶχα ὑπολογίσει. Πῶ! Πῶ! Τέτοιο πρᾶγμα! Λοιπόν, θὰ κάνω κάτι ἄλλο. Θὰ μὲ γράψετε κανονικὰ στὴν λίστα γιὰ τὸ παιδομάζωμα. Ἀλλὰ μόλις μὲ πᾶνε στὴν Λάρισα μαζί μὲ τὰ ἄλλα παιδιά, καὶ ἔρθῃ ἡ στιγμή νὰ μᾶς τουρκέψουν ἐγὼ θὰ ἀρνηθῶ. Αὐτοὶ θὰ μὲ καλοπάρουν, θὰ μὲ χαϊδέψουν, θὰ μοῦ δώσου δῶρα, θὰ μοῦ τάζουν ἡδονές καὶ ἀξιώματα γιὰ νὰ μὲ κάνουν νὰ ἀρνηθῶ τὴν πίστη μας ἀλλὰ ἐγὼ θὰ κάνω τὸν κουφό. Ἐπειτα θὰ μὲ δέσουν, θὰ μὲ ρίξουν στὴν φυλακή, θὰ μὲ ἀφησούν ἐκεῖνηστικὸ καὶ πεινασμένο – ποιὸς ξέρει πόσες μέρες – ἀλλὰ καὶ πάλι δεν θὰ τοὺς κάνω τὸ χατίρι νὰ ἀρνηθῶ τὸν Χριστό! Τότε θὰ ἀγριέψουν καὶ θὰ μὲ σαπίσουν στὸ ξύλο, ἀλλὰ ἐγὼ Χριστό μου δεν θὰ ἀρνηθῶ. Ἀφοῦ θὰ δοῦν καὶ ἀποῖδοῦν, ἢ θὰ μοῦ κόψουν τὸ κεφάλι, ἢ θὰ μὲ κρεμάσουν, ἢ θὰ μὲ πνίξουν στὸν Πηνειό. Ὅποτε καὶ ἐγὼ γίνομαι Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ σεῖς δεν θὰ πάθετε τὸ παραμικρό.

4[4] Σὲ ὅποια καρδιά κατέλθῃ ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀποτεφρώνει ὅλα τὰ ἐπίγεια, φτιάχνοντας ἕναν καινούριο ἄνθρωπο που δεν νοιάζεται οὔτε στὸ ἐλάχιστο γιὰ τὰ κάτω, παρὰ μόνο γιὰ τὰ ἄνω τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Πρὸς χάρη της δεν λογαριάζει τίποτε. Οὔτε πατέρα, οὔτε μάνα, οὔτε κοπελιές, οὔτε ἐπίγειες ἡδονές, οὔτε ἀκόμα αὐτὰ τὰ βᾶσανα καὶ τὰ μαρτύρια. Τὸ εἶδαμε στὸν νεαρὸ Συμεών, δοχεῖο τῆς θείας χάριτος. Δεν δελεάσθηκε ἀπὸ τίς ἡδονές που θὰ τοῦ προσέφερε ὁ γάμος μὲ τὴν πιὸ ὁμορφη κοπέλα τοῦ χωριοῦ του, παρὰ τὴν πίεση που δέχθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα του. Ἦταν πρόθυμος νὰ ἐξαφανισθεῖ γιὰ πάντα στὰ βουνὰ, ἀλλὰ καὶ νὰ παραδοθεῖ μὲ τὸ παιδομάζωμα στοὺς Τούρκους καὶ νὰ μαρτυρήσῃ.

-Θὰ πρέπει νὰ ἔχω σαλέψει γιὰ νὰ μὴν θέλω τὸ παιδί μου νὰ γίνῃ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ γιέ μου, θὰ ἀντέξεις τὰ μαρτύρια; Καὶ ἂν ἀλλαξοπιστήσεις; Πόσοι καημένοι ῥαγιάδες ἔχουν ἀλλάξει πίστη.

-Μὲ τὴν εὐχή τὴν δική σου πατέρα, τῆς γλυκειᾶς μανούλας μου καὶ τῆς Παναγίας μας, θὰ ἀγωνισθῶ μέχρι τέλους νὰ μὴν προδώσω τὸν Χριστό.

-Ὡστε λοιπὸν, τελείωσε τὸ θέμα;

-Ναὶ πατέρα μου, τελεία καὶ παῦλα. Πές τα καὶ στὸν κύρ Θανάση· εἶπε καὶ ἄστραψε τὸ πρόσωπό του.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ, ὁ ἐσφαγμένος πατέρας του δὲν τὸν ξαναενόχλησε. Σεβάσθηκε τὴν ἀξιοθαύμαστη ἐπιλογή τοῦ γιοῦ του.

Κατὰ τὸ δειλινὸ, ξεκίνησε γιὰ τὸν κοτζαμπάση.

4. Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΤΖΑΜΠΑΣΗ

Ὁ κοτζαμπάσης, δὲν ἤθελε νὰ σκεφθεῖ τὸ ὄχι σὲ αὐτὸ τὸ συμπεθεριό. Εἶχε ψύχωση μὲ τὸν Συμεών. Παράλληλα, ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἀποκαλυφθεῖ τὸ ψέμα του περὶ παιδομαζώματος ἕως εἴκοσι ἐτῶν καὶ τότε δὲν θὰ τὸν σήκωνε τὸ χωριό.

Μὲ πρωτοφανὴ ἀγωνία περίμενε τὸν παπᾶ Ἀνδρέα. Δὲν τὸν χωροῦσε ὁ τόπος. Φυσοῦσε καὶ ξαναφυσοῦσε, ἔκοβε βόλτες στὴν αὐλή του, ἔπαιζε νευρικά τὸ κομπολόϊ του, ἔστριβε καὶ ξαναέστριβε τὸ παχουλὸ μουστάκι του. Πόσες φορές βγῆκε στὴν αὐλόπορτα γιὰ νὰ ἀγναντέψει.

Καὶ νά! Εἶδε στὸ βάθος τὸν παπᾶ νὰ ἔρχεται ἀργὰ-ἀργὰ. Σὰν νὰ μὴν εἶχε ὄρεξη νὰ σύρει τὰ βήματά του.

Τὸν κοτζαμπάση τὸν ἔζωσαν τὰ φίδια. Τοῦ ἄνοιξε τὴν ξύλινη αὐλόπορτα, ἔβγαλε τὸ σκοῦφό του, τοῦ φίλησε τὸ χερί· προσκυνῶ δέσποτά μου, τοῦ εἶπε μὲ τὴν βαρειά, χαρακτηριστικὴ φωνή του.

Κάθισαν ἀπέξω, στὴν αὐλή, κάτω ἀπὸ τὴν κληματαριά, στὴν ἴδια μεριά ποῦ εἶχαν καθίσει χθές, δίπλα ἀπὸ τὴν βρουσοῦλα, ποῦ δὲν ξεχνοῦσε τὸ ρυθμικὸ πένθιμο! κελάρυσμά της.

Ὁ παπᾶς ἀπρόθυμος νὰ ἀνοίξει τὴν συζήτηση. Τοῦ λέει ἐν τέλει ὁ κοτζαμπάσης:

-Παπᾶ μου, σὲ βλέπω σὰν νὰ μὴν θέλεις νὰ ποῦμε τὰ καλορίζικα.

-Κύρ Θανάση, ὁ γιός μου ἀρνεῖται ἐπιμόνως νὰ ἔρθῃ εἰς γάμου κοινωνίαν· τοῦ ἀνήγγειλε ψυχρὰ ὁ παπᾶς.

-Ὡστε λοιπὸν ὁ γιός σου θὰ γίνῃ γενίτσαρ, ἔ; ἀνταπάντησε μὲ δόση εἰρωνείας ὁ κοτζαμπάσης.

-Ὅχι βέβαια κύρ Θανάση μου. Ἀλλὰ ἔχει πάρει τὴν ἀπόφαση, πῶς ὅ,τι καὶ νὰ τοῦ κάνουν, δὲν θὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό, ἀλλὰ νὰ γίνῃ Μάρτυρας!

Ὅμως, ὁ κοτζαμπάσης ἤθελε τὸν Συμεών γαμπρό του καὶ ὄχι Μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ. Ἐκανε ἀπέλπιδες προσπάθειες μήπως καὶ τὸν κέρδιζε. Σχεδὸν ἐκνευρισμένος, λέει στὸν παπᾶ:

-Καλά, αυτό τόσο καταλαβαίνει. Έσ' ου τουλάχιστον, δέν προσπάθησες νά τόν πείσεις νά αφήσει τις άνοησίες; Να παντρευθεΐ, να καθίσει στο σπιτάκι του και νά σ' ας γηροκομήσει ὅπως κάνουν ὅλα τ' α καλά παιδιά;

-Αυτό που θά κάνει ὁ γιός μου τὸ λέει τὸ Εὐαγγέλιο. Νά τοῦ πῶ ἐγώ, πατέρας του και παπᾶς, νά κάνει αντίθετα ἀπὸ αὐτὰ που λέει τὸ Εὐαγγέλιο; Θεὸς φυλάξει. Θά εἶμαι φοβερὰ ὑπόλογος ἐν ἡμέρα Κρίσεως.

-Μὰ αὔριο-μεθαύριο θά ῥθοῦν οἱ Τοῦρκοι νά σοῦ τὸν πάρουν και νά τὸν κάνουν μουσουλμάνο. Καὶ σὺ μὲ τὸ συμπάθειο, ζεῖς στὸν κόσμο σου. Θά τὸ μετανιώσεις. Θά χτυπᾶς τὸ κεφάλι σου στὸν τοῖχο, ἀλλὰ θά εἶναι ἀργά. Βρέ, πάντρεψε τον νά ἡσυχάσεις.

-Ἐπὶ τέλους κύρ Θανάση. Σὰν πολὺ χολοσκᾶς γιὰ τὸ παιδί μου. Εἶτε καλόγηρος, εἶτε θυσιασθεΐ γιὰ τὸν Χριστό, εἶτε γενίτσαρος γίνε, ἐγὼ θά χάσω ἢ θα κερδίσω και ὄχι ἡ ἀφεντιά σου. Ὅσο γιὰ τὸ κοριτσάκι σου, σοῦ εὐχομαι νά σοῦ ζήσει. Φεύγω. Καλή νύχτα σας!

Καὶ χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

5. ΓΑΜΟΣ ΜΕ ΤΟ ΖΟΡΙ!

Ὁ κοτζαμπάσης ἔμεινε μόνος ἔξω στὴν αὐλή. Δέν θά τοῦ περάσει τοῦ παπᾶ ἄ μονολογοῦσε. Εἶχε ἤδη προαποφασίσει τὸ τί θά ἔκανε σὲ ἐνδεχόμενο ὄχι του. Εἶχε πρὸς τοῦτο προετοιμάσει και τὴν Τριανταφυλλιά, που βλέποντας τὸν παπᾶ Ἀνδρέα νά σηκώνεται νά φεύγει ὅπως ὅπως, κατάλαβε πως τὰ πράγματα δέν πῆγαν ὅπως ἡ ἴδια θά ἐπιθυμοῦσε. Ἀλλὰ ἦταν ἤδη ἔτοιμη γιὰ ὅλα. Γρήγορα, ἔτοιμάσου, ἔχουμε γάμο ἄ της διεμήνυσε ὁ πατέρας της

α) Ὁ Γάμος

Ὁ Συμεών, μόλις εἶχε πέσει στο κρεβάτι του γιὰ τὴν νυχτερινή του ἀνάπαυση. Σκεπτόταν τὰ μαρτύρια που θά περνοῦσε πρὸς χάρη τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ και τὸν στέφανο τοῦ Μάρτυρος, που θά τοῦ ἔβαζε στο κεφάλι του, Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Σκιρτοῦσε ἡ καρδιά του.

Καὶ ἐκεῖ που ὅλα πῆγαιναν καλά, ἀκούσθηκαν μέσα στα βαθειὰ μεσάνυχτα, ἀνθρώπινα ποδοβολητά, και περίεργες φωνές, που σὰν νά κατευθύνονταν στο φτωχικό τους. Αἶφνης, πέντε ἔξι Τοῦρκοι στρατιῶτες εἰσέβαλαν βίαια στο σπίτι τους. Τὸν ἀπήγαγαν.

Ἡ μάνα του και ὁ πατέρας του πετάχθηκαν σὰν ἐλατήριο ἀπὸ τὸ στρῶμα, ἀλλὰ μέχρι νά καταλάβουν τὸ τί ἔγινε, ὁ γιός τους εἶχε ἤδη ἐξαφανισθεΐ. Που νά τοὺς κολλήσει ὕπνος. Μὲ κλάμματα και βογγητὰ μέσα στα ἄγρια μεσάνυχτα, θερμοπαρακαλοῦσαν τὸν Χριστό και τὴν Παναγιά, νά προστατέψει τὸ παιδί τους ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀναπάντεχο.

Τί ἔγινε; Ὁ κοτζαμπάσης ἔστειλε Τοῦρκους στρατιῶτες νά τὸν φέρουν ἄρον ἄρον στο σπίτι του και νά τὸν παντρέψει μὲ τὸ ζόρι. Τοὺς ἔστησε σκοπιὰ ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπίτι του νά φυλάνε μὲ τὰ σπαθιά και τὰ ντουφέκια τὸν Συμεών, μὴν τυχὸν και δραπετεύσει.

Ὁ παπᾶ Θωμᾶς, ὁ δεύτερος ἐφημέριος τοῦ Βαθυρέματος ἔβαλε εὐλογητός, καὶ τὸ μυστήριον ἄρχισε, ποὺ γιὰ τὸν γαμπρὸ θύμιζε νεκρώσιμη ἀκολουθία. Πῆρε νύμφη καὶ γύρισε στὸ σπίτι. Σὸκ γιὰ τοὺς γονεῖς.

Τὸ νέο, πῶς ὁ Συμεὼν παντρεύθηκε τὴν Τριανταφυλλιά, κυκλοφόρησε σὲ ὅλο τὸ χωριό. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξερε πῶς ἔγινε αὐτὸς ὁ γάμος. Οὔτε καὶ ὁ Συμεὼν ἀνοιξε τὸ στόμα του. Ὅλο τὸ χωριό (ἔλεγε ἀργότερα ἢ Τριανταφυλλιά), ἐγίνηκε ἄνω κάτω, ὅταν μαθεύτηκε πῶς τὸ παπαδοπαίδι παντρεύθηκε, ἐνῶ ἦταν ταμένο νὰ καλογερέψει, γιὰτὶ δὲν ἤξεραν ὅτι στεφανώθηκε χωρὶς νὰ τὸ θέλει. Ὅλοι τὸν εἶχαν ὡς ἀφωρισμένον, καὶ ἅμα τὸν ἔβλεπαν ἄλλαζαν δρόμο.

β) Τὸ τάμα.

Καὶ λοιπόν; Ὁ Συμεὼν, τί νὰ ἔκανε τώρα μέσα στὸν γάμο; Νὰ ἐρχόταν σὲ σχέση μὲ τὴν Τριανταφυλλιά, καὶ νὰ βασανίζεται μιὰ ζωὴ, ἀπὸ τίς τύψεις καὶ τίς ἐνοχές; Τὸ τάμα, τάμα!

Σίγουρα, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα κιόλας τοῦ γάμου, θὰ ἐξηγήθηκε στὴν Τριανταφυλλιά: Ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ ἔταξα νὰ μείνω παρθένος, τὸ σῶμά μου ἀνήκει στὸν Χριστό, καὶ σὲ κανέναν ἄλλο. Καὶ ὁ πατέρας σου ἤξερε τὸ τάμα μου. Δὲν θὰ πληρώσω ἐγὼ τίς τρέλες τοῦ πατέρα σου. Ἄν θέλεις νὰ μείνεις μαζί μου, μείνε σὰν ἀδελφή μου, καὶ ὄχι σὰν γυναικῶνά μου.

Ἡ Τριανταφυλλιά συμφώνησε.

Μπορεῖ μὲν ὁ Συμεὼν νὰ ἤθελε νὰ μείνει παρθένος μέσα στὸν γάμο, ἀλλὰ θὰ τὰ κατάφερνε; Ἐχοντας μάλιστα δίπλα του, μέρα νύχτα, τὴν νεαρὴ Τριανταφυλλιά;

Τὸ μπαρούτι δὲν πάει μὲ τὴν φωτιά· λειεὶ ἡ παροιμία. Ἀλλὰ ὁ Συμεὼν ἀντέστρεψε τὴν παροιμία. Τὸ μπαρούτι ταίριασε μὲ τὴν φωτιά. Τὰ κατάφερε καὶ δὲν ἦρθε σὲ σχέση μὲ τὴν ὁμορφὴ Τριανταφυλλιά.

Δάμασε τὸν λογισμό του, σκεπτόταν τὰ ἄνω, ὄχι τὰ κάτω..., καὶ νίκησε τὴν σάρκα, ἐξ οὗ καὶ ἡ σοφία μας παροιμία· γιὰ ὅσα τραβάει τὸ κορμί, φταίει τὸ κεφάλι.

6. ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

Οἱ ῥαγιαδες μας, δὲν ἤθελαν οὔτε νὰ ἀκοῦν τὴν λέξη παιδομάζωμα. Οἱ κατακτητές, τοὺς ἄρπαζαν τὰ παιδιά τους καὶ τὰ ἔκαναν γενίτσαρους, Τούρκους στρατιῶτες. Ἴσια μὲ 1.000.000 ἑλληνόπουλα ἀρπάχθηκαν κατὰ τὸ παιδομάζωμα. Συμφορὰ5[5]!

5[5] Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φοβερὸ παιδομάζωμα, εἶχαμε καὶ τὰ σκλαβοπάζαρα. Οἱ Τοῦρκοι πουλοῦσαν στοὺς Ἑβραίους μὲ πλειοδοτικὸ διαγωνισμό, τοὺς καλύτερους ῥαγιαδες μας. Οἱ δὲ Ἑβραῖοι ἢ τοὺς ἔστελαν ὡς δούλους σὲ ξένα κράτη, ἢ τοὺς ἐξευγαν σὰν ζῶα στὸν ζυγὸ, γιὰ νὰ σέρνουν τὸ ἀλέτρι καὶ νὰ ὀργώνουν τὰ χωράφια.

Τὸ ἀξιοπρόσεκτο: Ὁ σκλαβωμένος Ἕλληνας, ἂν ἤθελε, ζοῦσε ἐλεύθερα· καὶ μὲ πλοῦτη καὶ μὲ τιμές. Ἀρκεῖ ἀπὸ χριστιανὸς νὰ γινόταν μουσουλμάνος. Καὶ τότε οἱ Τοῦρκοι τὸν εἶχαν στὰ ὄπα ὄπα. Ὅμως

Καὶ δὲν ἄρπαζαν ὅποιους καὶ ὅποιους. Ἐπρεπε οἱ ὑποψήφιοι νὰ εἶναι γεροί, καὶ ἀρτιμελεῖς, καὶ προπαντός, ἀνύπαντροι. Γιατὶ τὰ ἤθελαν ἐξ ὀλοκλήρου ἀφιερωμένα στὸ καθῆκόν τους, χωρὶς περισπασμούς, καὶ συναισθηματικές ἐξαρτήσεις ἀπὸ γυναῖκες καὶ παιδιὰ. Τέτοια πονηριά! Μπορεῖ μιὰ οἰκογένεια νὰ εἶχε ἐν συνόλῳ πέντε λ.χ. ἀγόρια καὶ ὄλα γερά, καὶ ὑγιῆ. Ἐ! Τὰ ἄρπαζαν ὄλα.

Τὸ παιδομάζωμα ἦταν διπλὸ κακό (φονικό), γιὰ τοὺς ῥαγιαδες μας. Ἀφ' ἑνὸς μὲν, ἔχαναν γιὰ πάντα τὰ παιδιὰ τους· ἀφ' ἑτέρου δέ, τὰ παιδιὰ τους ἀρνοῦνταν τὸν Χριστό. Αὐτὸ τὸ δεύτερο γιὰ αὐτούς, ποὺ στὶς φλέβες τους ἔτρεχε αἷμα Χριστοῦ καὶ ὄχι...., ἦταν ὅ,τι τὸ χειρότερο. Προτιμοῦσαν νὰ τὰ νεκροφιλήσουν, παρὰ νὰ ἀρνηθοῦν τὸν Ἐσταυρωμένο Ἰησοῦ.

Ἦδη οἱ Τοῦρκοι προετοιμάζονταν γιὰ ἓνα ἀκόμη παιδομάζωμα.

α) Στὴν γιορτὴ τῆς Παναγίας

23 Αὐγούστου 1505, γιορτὴ τῆς Παναγιάς. Πανηγύρι στὸ Βαθύρεμα. Πρῶι πρῶι, τὰ σήμαντρα τῆς ἐκκλησιᾶς σήμαναν χαρούμενα.

Ὁ Συμεών, πῆγε ἀπὸ νωρὶς στὴν ἐκκλησία τῆς Παναγιάς. Διάβασε τὸ ψαλτήρι, τὸν ἐξάψαλμο. Τὸν ἀκολούθησε καὶ ἡ Τριανταφυλλιά.

Ἄνδρες, γέροντες, γριές, ἀγόρια, κοπέλες, μικρὰ παιδάκια καὶ γυναῖκες μὲ τὰ μωρὰ στὴν ἀγκαλιά τους, φρεσκοπλυμένοι καὶ ντυμένοι μὲ τίς καλύτερες φορεσιές τους διέσχισαν τὸ χωριό, καὶ ἔτρεξαν στὴν Παναγιά.

Κατέφθασαν καβάλα στὰ γαϊδουράκια τους πανηγυριῶτες καὶ ἀπὸ τὰ γειτονικά χωριά, δίνοντας ἔτσι χρῶμα στὸ πανηγύρι τοῦ χωριοῦ.

Ἡ ἐκκλησία πλημμύρισε ἀπὸ κόσμο. Ἄπαντες, μὲ βαθύτατη εὐλάβεια παρακολούθησαν τὴν Θεία Λειτουργία.

Ὁ παπᾶς ἔκανε τὴν Ἀπόλυση. Καὶ ἓνας ἓνας, πρῶτα οἱ ἄνδρες, μετὰ οἱ γυναῖκες, πῆραν ἀντίδωρο ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ βγῆκαν στὸ προαύλιο. Ὡσπου νὰ βγεῖ ὁ παπᾶς, οἱ πανηγυριῶτες εἶχαν ἤδη στήσει πηγαδάκια, χωριστὰ οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες, κάτω ἀπὸ τὰ ὑπόστεγα τῆς ἐκκλησιᾶς.

Ὁ κοτζαμπάσης μὲ τοὺς προκρίτους τοῦ χωριοῦ κάθισαν καμαρωτὰ στὴν πρόχειρη ἐξέδρα ποὺ εἶχε ἐτοιμασθεῖ γιὰ αὐτούς καὶ τὸν παπᾶ Ἀνδρέα.

Οἱ γεροντότεροι κάθισαν γύρω γύρω ἀπὸ τὸν μεγάλο πλάτανο, στὰ πέτρινα καθίσματα· θρηνοῦσαν ἀκόμη τὴν πτώση τῆς Βασιλεύουσας, παίζοντας τὰ βαρεῖα κομπολόγια.

Ὁ παπᾶς ξεπρόβαλε στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς ἐξαϋλωμένος.

προτιμοῦσε νὰ ὑποφέρει τὰ πάνδεινα, ἀκόμα καὶ αὐτὸ τὸ παιδομάζωμα, παρὰ νὰ ἀρνηθεῖ τὴν πίστη στὸν Χριστό. Εἴμαστε ἢ ὄχι ἀπόγονοι Μαρτύρων;

Τὰ πλήθη ἔτρεξαν καὶ τὸν προσκύνησαν, τοῦ καταφίλησαν τὸ χέρι του ἀκουμπώντας το μὲ ταπείνωση στὸ μέτωπό τους, πρὸς ἀγιασμό τῆς διανοίας του.

Τὰ βιολιά, πανέτοιμα νὰ διασκεδάσουν τοὺς πανηγυριῶτες. Ὁ παπᾶς εἶχε τὸν πρῶτο λόγο, θὰ ξεκινοῦσε τὸν χορό. Τότε τὸν ἤθελαν στὸν χορό γιὰ εὐλογία, σήμερα τὸν θέλουν στὸν χορό γιὰ κοροϊδία.

Σιγὰ σιγὰ, μπῆκαν ὅλοι στὸν χορό. Τὸ γλέντι ἄναψε, ἄναψε τὸ πελεκούδι. Ἐβλεπες τὶς φουστάνες νὰ ἀνεμίζουν καὶ τὰ θρυλικά τσαρούχια νὰ πατοῦν μὲ ὄρμη τὴν γῆ, ἀπὸ τοὺς ῥυθμοὺς πού ἐξέπεμπαν οἱ λεβέντικοι ἑλληνικοὶ χοροί.

β) Ἡ μαύρη εἶδηση

Ξαφνικά, φάνηκε ὁ ἀγροφύλακας, ἓνας γεροδεμένος μεσήλικας μὲ μεγάλο φουντωτὸ μουστάκι, μὲ τὴν γκλίτσα του στὸ χέρι, νὰ καταφθάνει πρὸς τὴν ἐκκλησία τρέχοντας, καταϊδρωμένος καὶ καταγχωμένος. Διέσχισε ὅλο αὐτὸ πλήθος καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὴν ἐξέδρα, ἔκανε νεῦμα στὸν κοτζαμπάση καὶ τοῦ ψιθύρισε στὸ αὐτί: Καμμιά πενηνταριά Τοῦρκοι στρατιῶτες καβάλα στὰ ἄλογά τους, ἔρχονται πρὸς τὸ χωριό.

Ὁ κοτζαμπάσης πετάχθηκε ἀπὸ τὴν θέση του. Ξεκινοῦσε παιδομάζωμα. Φώναξε τὸν ντελάλη πού μὲ τὸ χωνὶ στὸ στόμα διέταξε τοὺς πανηγυριῶτες νὰ ἐξαφανισθοῦν. Ἐνα παρατεταμένο ὦχ, βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα τους.

Ἡ ἐκκλησία ἐρήμωσε. Μελαγχολία.

Ὁ κοτζαμπάσης καὶ οἱ πρόκριτοι, βγήκαν κατὰ τὸ τυπικό, λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, καὶ μὲ βαθύτατη ὑπόκλιση ὑποδέχθηκαν τοὺς Τοῦρκους καβαλάρηδες. Ἦταν ἓνα ὀλόκληρο στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα με λοχαγὸ τὸν Καράτ Μουράτ.

Τὰ ποδοβολητά, καὶ τὰ χλιμιντρίσματα τῶν ἀλόγων, τὰ σφυρίγματα καὶ τὰ τραγούδια τῶν Τοῦρκων στρατιωτῶν, ἤχοῦσαν σχεδὸν σὲ ὅλο τὸ χωριό, σκορπώντας τὸν τόμο καὶ τὸν πανικό.

Στρογγυλοκάθισαν στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ, κάτω ἀπὸ τὰ πλατύφυλλα πλατάνια της γιὰ τὰ περαιτέρω.

Ὁ Καρᾶ-Μουράτ, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σάκκο του ἓνα σουλτανικὸ φιρμάνι καὶ τὸ ἔδωσε στὸν γραμματέα του, αὐτὸς τὸ φίλησε εὐλαβῶς, καὶ τὸ διάβασε ἐνώπιον τοῦ κοτζαμπάση καὶ τῶν προκρίτων τοῦ χωριοῦ.

Τὸ φιρμάνι, ὑποχρέωνε τὸν παπᾶ, τὸν κοτζαμπάση καὶ τοὺς προκρίτους νὰ μεριμνήσουν γιὰ τὸ παιδομάζωμα.

Ὁ ντελάλης, κατ' ἐντολὴ τοῦ κοτζαμπάση, ἀνέβηκε στὸν πύργο τοῦ χωριοῦ καὶ μὲ τὸ χωνὶ στὸ στόμα, διαλαλοῦσε σὲ ὅλο τὸ χωριό: Ὅσοι ἔχετε ἀνύπαντρα παιδιά, ἀπὸ ἕξι χρονῶν καὶ πάνω, φέρτε τα στὸν Τοῦρκο ἀξίωματικὸ τοῦ χωριοῦ, τὸν Γιουζ μπασῆ Μουσᾶ. Οἱ Τοῦρκοι θὰ διαλέξουν τὰ καλύτερα γιὰ νὰ τὰ κάνουν γενίτσαρους. Ἄν κρῦψετε κανένα παιδί, θὰ σᾶς κρεμάσουν ζωντανούς, θὰ πουλήσουν σκλάβους τὶς γυναῖκες καὶ τὶς κόρες σας, καὶ θὰ σᾶς πάρουν ὀλόκληρο τὸ βιό.

Πολλές μανάδες έπεσαν λιπόθυμες. Άλλες έκλαιαν και βογγοϋσαν, άκουγόντουσαν μέχρι πάνω στην άετοράχη και πηγαιναν γονατιστές στις έκκλησιές, θερμοπαρακαλώντας τους Αγίους και την Παναγιά, να διαφυλάξουν τα παιδιά τους. Καλύτερα να τα νεκροφιλήσουμε, να τα θάψουμε στον τάφο, παρά να τα δοϋμε μουσουλμάνους και γενίτσαρους· έλεγαν στην μητέρα τους την Παναγιά. Και μακάριζαν τους γονεΐς, που πρόλαβαν και πάντρεψαν τα παιδιά τους. Μακάριζαν και τον Συμεών.

γ) Το παιδομάζωμα.

Την άλλη κιόλας μέρα, 24 Αύγουστου 1505, οί τεθλιμμένοι γονεΐς έφεραν τα παιδιά τους από έξι χρονών και πάνω στην πλατεία, μεταξύ Παναγιάς και Άη Νικόλα, για να έπιλεχθοϋν από τους Τούρκους τα καλύτερα βλαστάρια για τα περαιτέρω.

Ή πρωτοφανής άγωνία τους τσάκιζε τα κόκκαλά τους.

Ό σαλπικτής, έδωσε το σύνθημα. Και να οί Τοϋρκοί έφιπποι, με ντουφέκια και σπαθιά, περικύκλωσαν τα παιδιά με τους γονεΐς τους.

Τά έντρομα έλληνόπουλα παρήλαζαν κατά σειρά μπροστά από τον Μουράτ. Ήλεγχε τα μπράτσα τους, την κορμοστασιά τους, τὸ ανάστημά τους. Όσα τσέκαρε άνίκανα για τον τουρκικό στρατό, μιὰ κλωτσιά, και τὰ επέστρεφε στους ήμιθανεΐς γονεΐς τους, ενῶ ὅσα τσέκαρε κατάλληλα, τὰ άρπαζαν οί στρατιῶτες και τὰ κλείδωναν σε μιὰ παλιαποθήκη. Τὰ κλάματά τους και τὰ βογγητά τους, ράγιζαν τις πέτρες, μόνο πέτρινες καρδιές δέν ράγιζαν.

Όσοι είχαν την τύχη να έχουν νεογέννητα άγόρια, τους έτρωγε τὸ σαράκι. Σήμερα τὸ δικό σου παιδί, αύριο τὸ δικό μου· έλεγαν μεταξύ τους οί καημένες οί μανάδες.

Οί γονεΐς μέσα σε ένα σπαραγμό, προσέφεραν στα τέκνα τους τον τελευταίο άσπασμό, τὰ σφιχταγκάλιαζαν και τὰ κακόμοιρα δέν έλεγαν να ξεκολλήσουν από την ζεστή άγκαλιά τους. Δίπλα οί Τοϋρκοί περίμεναν με τὰ σπαθιά στα χέρια.

Ό σαλπικτής, έδωσε τὸ σήμα για άναχώρηση, που για τους γονεΐς θύμιζε ταφή. Μισοί Τοϋρκοί έφιπποι παρατάχθηκαν μπροστά από τὰ έλληνόπουλα και οί άλλοι μισοί πίσω. Και εν μέσω θρήνων και ὀδυρμῶν χάθηκαν για πάντα. Και οί μανάδες τους, ντυμένες μαϋρα, κλείσθηκαν στα έρημα φτωχικά τους και μοιρολογοϋσαν.

Ανάθεμά σε βασιληᾶ,

και τρεις ανάθεμά σε,

με τὸ κακό που έκανες,

με τὸ κακό που κάνεις.

Στέλνεις, τραβᾶς τους γέροντας,

τους πρώτους, τους παπάδες,

νὰ μάσεις παιδομάζωμα,
νὰ κάνεις γενιτσάρους,
κλαιν' οί μανάδες τὰ παιδιά,
κ' αὶ ἀδελφές τ' ἀδέλφια,
κλαίγω κ' ἐγὼ καὶ καίομαι,
κι ὅσω νὰ ζῶ θὰ κλαίγω,
πέρσι πῆραν τὸν γυιόκα μου,
φέτος τὸν ἀδελφό μου.

7.ΤΟ ΕΓΓΟΝΑΚΙ ΤΟΥ ΚΟΤΖΑΜΠΑΣΗ

Ἡ ζωὴ στὸ πληγωμένο Βαθύρεμα μπῆκε στοὺς κανονικοὺς ρυθμούς, ὅσο αὐτὸ ἦταν δυνατὸ. Οἱ μανάδες, οἱ πατέρες, οἱ παπποῦδες, τ' ἀδέλφια ποὺ ἔχασαν τὰ παλικάρια τους, μὲ ματωμένη τὴν καρδιά, ρίχθηκαν στὸν ἀγῶνα γιὰ τὸν ἐπιούσιο.

α) Τὸ ἐγγονάκι

Ὁ κοτζαμπάσης, τώρα ποὺ πέρασε τὸ παιδομάζωμα, φοβόταν μήπως ὁ Συμεὼν παρατήσει τὴν κόρη του, καὶ πάει σὲ μοναστήρι, ἐκκληρώνοντας τὸ πολυπόθητο τάμα του. Τρόμαζε στὴν σκέψη πῶς τὸ νιόπαντρο ζευγάρι μπορεῖ νὰ ζεῖ ἐν παρθενίᾳ.

Καὶ ὅσο ἡ κόρη του δὲν κινουῖσε ἔγκυος, τὸν ἔζωναν τὰ φίδια. Κοιμόταν καὶ ξυπνοῦσε μὲ αὐτὸν τὸν ἐφιάλτη.

Μὰ σὰν εἶδε πως φούσκωνε ἡ κοιλιά της, ἀνάσαινε βαθειά. Ποῦ νὰ ἤξερε ὅμως τὸ παρασκήνιο.

Ἡ Τριανταφυλλιά, μπορεῖ στὴν ἀρχὴ νὰ δέχθηκε τὴν πρόταση τοῦ Συμεὼν γιὰ λευκὸ γάμο, ἀλλὰ στὴν συνέχεια δὲν ἄντεξε στὸν πειρασμό. Ἦθελε καὶ ἓνα παιδάκι.

Γιὰ νὰ ξεσκάσει, πήγαινε στὰ χωράφια καὶ στὶς βουνοπλαγιές, καὶ ἔβοσκε τὰ πρόβατά της. Περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ὁ ἀγροφύλακας καὶ τῆς ἔλεγε μιὰ καλημέρα.

Τώρα, σὰν νὰ τῆς ἄρесе ὁ ἀγροφύλακας—ἦταν καὶ ἐργένης- καὶ πύκνωνε τὶς ἐπισκέψεις της στὰ χωράφια καὶ τὶς βουνοπλαγιές· τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ ἀγροφύλακας. Ἀρχισαν τὰ γλυκόλογα καὶ ἄναψαν τὰ σώματά τους. Καὶ τὸ κακό, δὲν ἄργησε νὰ ῥθεῖ. Κρύφθηκαν στὴν ῥεματιά, ἐκεῖ ποὺ τοὺς ἔβλεπε μόνο ὁ Θεός-ἀλλὰ ποιὸς τὸν ὑπολογίζει σὲ τέτοιες περιπτώσεις- καὶ ἡ Τριανταφυλλιά ἔμεινε ἔγκυος.

Ἀπὸ τότε περνοῦσε ἓνα κρυφὸ, ψυχικὸ μαρτύριο. Οἱ τύψεις καὶ οἱ ἐνοχές της τὴν ἔδερναν καθημερινῶς. Μιὰ στιγμὴ κράτησε ἡ ἀμαρτία, μιὰ ζωὴ θὰ τὴν πληρώνει. Ὅλους μποροῦσε νὰ τοὺς ξεγελάσει, ἀλλὰ ὄχι τὴν συνείδησή της καὶ τὸν Συμεὼν.

Ὁ ταπεινόφρων Συμεών, μὴ θέλοντας νὰ βάλει ἀλάτι στὴν πληγὴ της, ἔκλεισε τὸ στόμα του. Ὡσπου νὰ τὸ ξεπεράσει, γιὰ δύο τρεῖς μέρες κλείσθηκε στὸ σπίτι, χωρὶς νὰ φάει, χωρὶς νὰ πιεῖ. Ἡ ἁμαρτία της ἔγινε ἁμαρτία του. Καὶ συνέχισε ἐν εἰρήνῃ τὴν συμβίωση μὲ τὴν Τριανταφυλλιά

Καὶ ἡ σύζυγός του, ἔφερε παιδί στὸν κόσμο. Ὁ καλόγερος ἔκανε παιδί· κουτσομπόλευε ὁ κόσμος. Ὁ Συμεών, κρατοῦσε τὸ στόμα του κλειστό. Ὅπως χαλιναγώγησε τὴν σάρκα, χαλιναγώγησε καὶ τὴν γλώσσα του.

8. ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ

Τότε, τὰ παιδιὰ τὰ βάπτιζαν νωρίς, εὐθύς μετὰ τὸν σαραντισμό. Ἀφ' ἑνὸς μὲν, γιὰ νὰ μὴν πεθαίνουν ἀβάπτιστα, καθὼς ὑπῆρχε τότε μεγάλη θνησιμότητα· ἀφ' ἑτέρου δέ, ἡ βάπτισις ἔδινε ὑγεία στὸ ἄρρώστο παιδί. Τὸ προφύλασσε ἀκόμα καὶ ἀπὸ ἀρρώστιες. Αὐτὸ τὸ ἔβλεπαν καὶ οἱ Τοῦρκοι. Γιὰ αὐτὸ μερικοὶ ἀπὸ αὐτοῦς, βάπτιζαν τὰ παιδιὰ τους.

Ἡ Τριανταφυλλιά, βάπτιζε τὸ παιδί της, ἀμέσως μετὰ τὸν σαραντισμό. Δημήτριο εἶπαν τὸ ὄνομά του.

Ὁ κοτζαμπάσης εἶπε νὰ γιορτάσει τὸ γεγονός. Ἔτσι, ἓνα ἀνοιξιάτικο ἡλιόλουστο μεσημέρι, στὴν κεντρικὴ πλατεία τοῦ χωριοῦ, στήθηκε τὸ πανηγύρι. Καὶ ποιοὺς δὲν κάλεσε!

Οἱ ἱερεῖς εὐλόγησαν τὸ τραπέζι καὶ ἄρχισε τὸ φαγοπότι. Νὰ σᾶς ζήσει· ἐφώναζαν οἱ καλεσμένοι, τσουγκρίζοντας τὰ κρασοπότηρά τους.

Ὁ Συμεών καὶ ἡ Τριανταφυλλιά, εἶχαν πέσει σὲ κατάθλιψη.

Ὁ κοτζαμπάσης δαγκώθηκε. Ἔπινε τὰ ποτηράκια του ρίχνοντας λοξὲς ματιὲς στὸ ζευγάρι, ἐπίμονες. Ἀλλὰ αὐτοὶ στὸν κόσμο του. Ὡσπου δὲν ἄντεξε τὴν προβολή. Πιωμένος ὅπως ἦταν, ξεσπάθωσε κατὰ τοῦ Συμεών. Ὅπου δὲν πάει ὁ διάβολος, στέλνει τὸ κρασί· λέει ἡ παροιμία.

-Γιατί βρὲ χωμένο κορμί, τοῦ ἔλεγε μὲ γουρλωμένα μάτια, δὲν πίνεις κρασί; Φοβᾶσαι μὴ σὲ φαρμακώσω; Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά ἔλεγε πὼς θέλεις νὰ γίνεις καλόγηρος στὴν ἐρημιά, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ἦρθες νύχτα σπίτι μου καὶ στεφανώθηκες τὴν Τριανταφυλλίτσα μου. Ποῦ εἶναι βρὲ γαϊδούρι ὁ ὄρκος ποὺ ἔδωσες στὸν Χριστὸ πὼς θὰ μείνεις παρθένος;

Καὶ οἱ καλεσμένοι, πῆραν στὸ ψιλὸ τὸν Συμεών. Τὸν σφύριζαν καὶ τὸν γιουχάιζαν.

Ξεσπάθωσε ὁ Συμεών. Δὲν πήγαινε ἄλλο.

-Μά τί λές; Ἐγὼ ἦρθα μεσάνυχτα σπίτι σου, ἢ ἐσύ ἔστειλες ὀλόκληρο ἀπόσπασμα ποὺ μὲ ἀπήγαγε καὶ μὲ ἔφερε στὸ σπίτι σου καὶ μὲ πάντρεψες νυχτιάτικα χωρὶς νὰ τὸ θέλω;

Ἄν ἀγαπητέ μου ἦσουν τίμιος ἄνθρωπος, δὲν θὰ κοροΐδευες τὸν ἱερέα πατέρα μου, πὼς τάχα στὸ παιδομάζωμα θὰ ἔπαιρναν παιδιὰ μέχρι καὶ εἴκοσι ἐτῶν, ἐνῶ ἡ διαταγὴ τοῦ πασᾶ ἔλεγε μεχρι δεκαεπτὰ. Δὲν σεβάσθηκες τὸ ράσο; Δὲν σεβάσθηκες τὰ γηρατειά του;

Ἀλλὰ νὰ ξέρεις. Μπορεῖς νὰ μὲ πάντρεψες μὲ τὸ ζόρι, ἀλλὰ ἐγὼ τήρησα τὸν ὄρκο μου. Τὴν κόρη σου δὲν τὴν εἶδα σὰν γυναῖκα μου, ἀλλὰ σὰν ἀδελφή μου. Μάθε πὼς τὸ παιδί πού ἔχει στὴν ἀγκαλία της δὲν τὸ ἔκαμε μὲ μένα. Καὶ γιὰ αὐτὸ φταῖς ἐσὺ πού μᾶς πάντρεψες.

Ὁ κοτζαμπάσης ἔγινε θηρίο. Σὰν ἐλατήριο τινάχθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του. Ἔσπασε πιάτα καὶ ποτήρια, ἀναποδογύρισε τραπέζια καὶ καρέκλες, ἐκσφεδόνισε πηρούνια καὶ κουτάλια, σημαδεύοντας τὸν Συμεών. Ὁρμησε πάνω του μὲ μαχαίρι γιὰ τὸν σφάξει, ἀλλὰ συγκρατήθηκε ἀπὸ τοὺς καλεσμένους του

Ἐσὺ μωρὲ, οὐρλιαζε, νὰ βρίσεις ἐμένα μπροστὰ σὲ τόσοι νοικοκυραίους; Ἐσὺ μωρὲ παλιόπαιδο νὰ μοῦ πεῖς πὼς σὲ ἀπάτησε ἡ κόρη μου; Ἐσὺ μωρὲ γαϊδούρι νὰ μαυρίσεις τὸ πρόσωπό μου πού εἶναι ἀσπρότερο καὶ ἀπὸ τὸ γάλα; Καλὰ λέει ἡ παροιμία: παπᾶ παιδί, διαόλου ἐγγόνι.

Ἄν δὲν σὲ κάψω τρισκατάραι ζωντανὸ στὴν μέση τοῦ χωριοῦ, πού νὰ γελάει ὁ κόσμος, ἐμένα νὰ μὴν μὲ λένε Θανάση Τσάγγαλη καὶ κοτζαμπάση στὸ Βαθύρεμα.

9. ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ἡ ἀπόφαση τοῦ κοτζαμπάση ἦταν ἀύστηρή καὶ ἀμετάκλητη. Θὰ ἐξαφάνιζε τὸν Συμεών ἀπὸ προσώπου γῆς, καίγοντάς τον ζωντανό[6]. Δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τὸν κρεμάσει, οὔτε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσαι, παρὰ μόνο νὰ τὸν κάνει ὀλοκαύτωμα. Γιατί, ἂν τὸν ἀπαγχόνιζε ἢ τὸν ἀποκεφάλιζε, θὰ παρέμεινε τὸ λείψανό του καὶ θὰ τὸν ἔθαβαν. Ὅποτε, θὰ ὑπῆρχε ὁ τάφος του καὶ ἄρα θὰ ὑπῆρχε κάτι πού θὰ θύμιζε τὴν παρουσία του. Ἐνῶ μὲ τὸ κάψιμο θὰ γινόταν στάχτη, θὰ τὴν πετοῦσαν στὸν ἀέρα, καὶ ἔτσι θὰ ἐξαφανιζόταν κάθε ἴχνος ὑπάρξεως.

Τὰ βρῆκε λοιπὸν μὲ τὸν κατῆ, τὸν Τοῦρκο δικαστή, καὶ ἔβγαλαν φερμάνι. Ἐπίασαν τὸν Συμεών, καὶ τὸν ἔκλεισαν στὸ διοικητήριό γιὰ τὰ περαιτέρω.

Ὡς τόπο ἐκτελέσεως διάλεξαν τὴν κεντρικὴ πλατεία τοῦ χωριοῦ. Ἦταν ενας ὀμαλὸς καὶ ἐκτεταμένος τόπος, ὀλίγον τι ὑπερψωμένος, ὥστε καὶ οἱ κοντόσωμοι, καὶ τὰ μικρὰ παιδάκια νὰ δοῦν χωρὶς σπρωξίματα τὸ θέαμα.

α) Διάγγελμα

Πρωὶ πρωὶ, ὁ κοτζαμπάσης ἔδωσε ἐντολή, καὶ τὰ σήμαντρα τῶν ἐκκλησιῶν χτυποῦσαν μανιωδῶς, καλώντας τὸ χωριό, πού κάτι εἶχε μωρισθεῖ, σὲ σύναξη, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψη τοῦ μουντοῦ καιροῦ.

[6] Τὸ ἐγγρωμο καὶ φουσκωμένο μπαλόني ἐνθουσιάζει τὰ μικρὰ παιδάκια. Εἶναι ὁμως τόσο εὐθραστο, πού ὅταν μια καρφίτσα ἢ ἓνα ἀγκαθάκι πέσει πάνω του, ἢ ὅταν ζυγώσει λίγο στὴν φωτιά, σκάει καὶ γίνεται κομμάτια. Τόση ἦταν ἡ ἀντοχή του. Καὶ πὼς νὰ ἄντεχε; Μπαλόني ἦταν.

Κάπως ἔτσι, ἐγγρωμο μπαλόني, ἦταν καὶ ἡ ἀγάπη πού ἔτρεφε ὁ κοτζαμπάσης στὸν γαμπρό του Συμεών. Ἦταν ἀγάπη χωρὶς θεμέλιο, χωρὶς περιεχόμενο, ἀλλὰ γεμάτη ἀπὸ ἀέρα. Δὲν ἄντεξε στὸ τίμημα, ἔσκασε καὶ διαλύθηκε. Καὶ στὴν θέση της ἐνθρονίστηκε περήφανα τὸ μῖσος. Καὶ τὸ μῖσος. Εἶπε νὰ τὸν ἐξαφανίσαι ἀπὸ προσώπου γῆς, καίγοντάς τον ζωντανό.

Γέροντες, γριές, νέοι, νέες, γυναίκες, γονεΐς. "Εφθασαν και οι αρχές και οι έξουσίες του χωριού· ο κατῆς, ο κοτζαμπάσης, ο άξιωματικός Γιούζ-μπασης Μουσᾶς, συνοδεία στρατιωτικού άποσπάσματος.

Οι ραγιάδες μας έπεσαν στα γόνατα και τους προσκύνησαν. Ο σαλπικτής, έπαιξε την σάλπιγγα. Νεκρική σιγή. Ο κατῆς τους άνήγγειλε τον διά πυρᾶς θάνατον του Συμεών. Μαζέψτε ξύλα, τους εΐπε, και φέρτε τα έδῶ,

Οι κρότοι από τις τσεκουριές που έπεφταν στα ξύλα, οι φωνές τῶν Τούρκων, άνακατεμένες με τους ύμνους και τὰ τραγούδια που έπαιζαν οι σαλπικτές –σε άλλους θύμιζαν πένθιμα έμβατήρια, σε άλλους πανηγύρια- άντιλαλοῦσαν σε όλο το χωριό, δημιουργώντας μια ιδιάζουσα, ήλεκτρισμένη άτμόσφαιρα, προμηνύοντας τὸ κακό που πρόκειτο να γίνει.

β) Θεία κοινωνία στον έτοιμο θάνατο.

Ο Συμεών, δεμένος χειροπέδες, μες τὸ διοικητήριο, περίμενε τον έπίλογο αὐτῆς τῆς μαύρης ύποθέσεως.

Ο παπᾶ Άνδρέας, ώχρός, με κομμένα τὰ γόνατά του, έτρεξε στην έκκλησία του Ἁγ. Νικόλα, πήρε την μεταλαβιά, και έσπευσε νὰ τον κοινωνήσει. Μεταλαμβάνει ὁ δοῦλος του Θεοῦ Συμεών· άπήγγειλε ὁ πατέρας του.

Τοῦ έριξε μια τελευταία, σπαρακτική ματιά, και γύρισε στην έκκλησία.

Ἡ Τριανταφυλλιά, ξέσπασε σε κλάματα. "Εκλαιε και ὁ Δημητράκης. Χιλιοπαρακαλοῦσε τον πατέρα της νὰ λυπηθεῖ τον Συμεών, άλλα αὐτὸς δὲν έπαιρνε κουβέντα.

10. ΣΤΗΝ ΠΥΡΑ!

Φέρε τον έαυτό σου στην δεινή κατάσταση που έφεραν τον Συμεών. Νὰ σοῦ ποῦν πῶς σε λίγο θὰ σε κάψουν ζωντανό, πῶς σε λίγο θὰ καίγεται σαν λαμπάδα, θὰ λιώνει σαν κερι ή σάρκα σου. Πόνι φρικτοί. Πῶς κάνεις ὅταν τὸ δακτυλάκι σου πέσει στην φωτιά;

Λοιπόν; Πῶς θὰ άντιδράσεις; Θὰ άντέξεις τὸ μαντάτο; Μπορεῖ και νὰ λιποθυμήσεις ή και νὰ πεθάνεις πριν την ὠρα σου, νὰ σπάσει τὸ κεφάλι σου ή ή καρδιά σου.

"Ε! Ο Συμεών τὸ διασκέδαζε. Σώριασε και ὁ ἴδιος μάλιστα ξύλα στον σωρὸ που θὰ τον εκαιγαν ζωντανό. Αλλά ἦταν και έπιθυμία του νὰ άνέβει από μόνος του στον σωρὸ για νὰ καεῖ. Και τὸ έκανε. Τέτοιο θράσος...

Και τοῦτο, γιατί παραδόθηκε έξ ολοκλήρου στο θέλημα του Θεοῦ. "Αν θέλει ὁ Θεὸς νὰ γίνω κάρβουνο και στάχτη, ἄς γίνω. Τιμή μου και χαρά μου· έλεγε. Και ὁ Κύριος, βλέποντας την πίστη του, πήρε πάνω Του τὸ θέμα κατά τὸ λόγιό Του: "Επειδὴ ήλπισε σε μένα, θὰ τον λυτρώσω (Ψαλμὸς 90, 14). Γεμισε την καρδιά του με δύναμη και έλπίδα. Και ἦταν πια σίγουρος πῶς ὁ Κύριος θὰ τον δικαιώσει. Και τον δικαίωσε. Με τρόπο που σόκαρε τους πάντες, Χριστιανούς και Μουσουλμάνους.

Τὰ ξύλα, εἶχαν ἤδη σωριασθεῖ στήν κεντρική πλατεία τοῦ χωριοῦ. Ἐφτιαξαν ἕναν καλλιτεχνικό ξύλινο σωρό, πού ἔμοιαζε σάν λόφος· ἔκαμαν ἕναν μεγάλο σωρό, πού μποροῦσαν νά καοῦν ἀκόμα καί δέκα ἄνθρωποι, θά πεῖ ἀργότερα ἡ Τριανταφυλλιά στήν ἐξομολόγησή της.

Οἱ στρατιῶτες, ἄρπαξαν τόν Συμεών ἀπό το διοικητήριο, καί σάν παλιόσκυλο τόν ἔσυραν στόν τόπο τῆς πυράς.

-Νά ἐδῶ μπροστά μου ἕνα ξύλο, (τοὺς εἶπε καθ' ὁδόν ὁ Συμεών). Παρακαλῶ, ἀφῆστέ με νά τὸ πάρω. Νά τὸ βάλω πάνω στόν λόφο. Νά μὴν κάνω κάτι καί ἐγώ;

-Μὰ τὸν λόφο θά τὸν ἀνάψουν γιά νά σέ κάψουν ζωντανό, καί σὺ πας νά βάλεις ξύλα στήν φωτιά πού θά σέ κάψει; τοῦ ἀνταπάντησαν ἐκπληκτοὶ οἱ στρατιῶτες.

-Στόν γάμο δεν πρέπει νά ὑπηρετοῦν μόνο οἱ καλεσμένοι, ἀλλὰ καί ὁ γαμπρός· καί τοὺς χαμογέλασε μὲ νόημα.

α) Βόμβα!

Ὁ Συμεών, στάθηκε μπροστά στόν σωρό, στράφηκε πρὸς ἀνατολάς, ἔκανε τὸν σταυρό του, καί σάν ἀετὸς πέταξε στήν κορυφή. Φωτιά, φωτιά στόν προδότη καί στόν συκοφάντη· φώναζαν πάλι καί πάλι οἱ φίλοι τοῦ κοτζαμπάση. Τέσσερις στρατιῶτες, μὲ ἀναμμένα δαδιά στὰ χέρια τους, περίμεναν τὴν ἐντολή νά βάλουν φωτιά στὰ συσσωρευμένα ξύλα.

-Ἡσυχία· διαλάλησε ὁ σαλπικτής.

Ἦταν ἡ στιγμή, πού θά ἐκπληρωνόταν ἡ τελευταία ἐπιθυμία τοῦ καταδίκου. Τοῦ ἔφεραν τὴν Τριανταφυλλιά, με τὸν Δημητράκη στήν μητρική ἀγκαλιά της. Τὴν κοίταξε κατάματα καί τῆς εἶπε: Γλυκιά μου Τριανταφυλλιά, ἀδελφή Τριανταφυλλιά, σήκωσε τὸ μωρὸ ψηλά, πολὺ ψηλά, γιά νά τὸ δεῖ ὁ κόσμος.

Ὅπως τὸ μωρὸ στεκόταν ψηλά στὰ χέρια τῆς μητέρας του, ὁ Συμεών ἔκανε κάτι, πού μόνο ἕνας μωρὸς θά ἔκανε. Ρώτησε τὸ μωρὸ: Δημητράκη, ποιὸς εἶναι ὁ πατέρας σου;

Σάλεψε ὁ Συμεών. Σάν νά ἔχει δίκιο ὁ κοτζαμπάσης· ἔλεγαν τώρα αὐτοί, πού μέχρι πρὶν ἦταν μὲ τὸ μέρος του. Ἀλλὰ δὲν πρόλαβαν νά τελειώσουν τὴν διάγνωσή τους καί ἔπεσε βόμβα ἐξ οὐρανοῦ. Τὸ σαραντῆμερο μωρὸ, φανέρωσε ἀπὸ μόνου τοῦ ποιοῦς ἦταν ὁ πατέρας του:

-Ὁ ἀγροφύλακας· φώναξε δυνατὰ, που ξεκούφανε Τούρκους καί Χριστιανούς. (Στὴν πραγματικότητα, ἀπάντησε ὁ Θεός7[7]).

7[7] Καί δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού μίλησε ἕνα βρέφος. Παράδειγμα:

Κάποτε, σὲ ἕνα χωριό, πῆγε ὁ ἀββᾶς Δανιήλ, νά πουλήσει τὸ ἐργόχειρό του. Τὸν πλησίασε ἕνα παλληκάρι καί τὸν παρακάλεσε: Πάτερ μου, ἔλατε σπίτι νά διαβάσετε μιὰ εὐχή στήν σύζυγό μου. Δὲν κάνει παιδιά. Ὁ Γέροντας δέχθηκε. Καί ἡ γυναίκα γέννησε. Τὸ παιδί εἶναι τοῦ Δανιήλ· κουτσομπόλεψε

-Θαῦμα, θαῦμα, θαῦμα· κραύγαζε τώρα τὸ σοκαρισμένο πλήθος.

Οἱ τέσσερις στρατιῶτες, πού περιμέναν τὸ σύνθημα γιὰ νὰ ανάψουν πῦρ, ἀνέβηκαν εὐθύς πάνω στὸν σωρό, ἄρπαξαν τὸν Συμεὼν στὴν ἀγκαλιά τους, τὸν κατέβασαν κάτω στὸ χορτάρι, γονάτισαν μπροστά του, τοῦ φιλοῦσαν τὸ χέρι καὶ τοῦ ἔλεγαν περίτρομοι: Σύ, εἶσαι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Μὴν μᾶς κάνεις κακό!

-Ὁ Συμεὼν εἶναι Ἅγιος. Πρέπει νὰ τὸν προσκυνήσουμε. Πετάξτε τὰ ξύλα. Ντροπή μας· φώναζε τὸ πλήθος.

-Ὅχι, πετάχθηκαν κάποιοι ἄλλοι. Νὰ τὰ ἀφήσουμε τὰ ξύλα. Γιὰ νὰ κάψουμε τὸν κοτζαμπάση πού μᾶς ἔκανε ἄνω κάτω. Φωτιά στὸν ἀθεόφοβο κοτζαμπάση.

Ἐψαχναν νὰ τὸν βροῦν. Ἀλλὰ πρόλαβε, ἄρπαξε τὴν Τριανταφυλλιά μὲ τὸ μωρό, καὶ ἐξαφανίσθηκαν.

Ἐψαχναν καὶ γιὰ τὸν ἀγροφύλακα. Ἄν τὸν ἔβλεπαν μπροστά τους θὰ τὸν ἔκαιγαν ζωντανό, γιὰ τὴν μαργαρισιά πού ἔκανε.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὅλο τὸ χωριό, ἔγινε ἄνω κάτω. Μικροὶ μεγάλο ἔτρεχαν στὶς ἐκκλησιές, ἄναβαν λαμπάδες, ἔπεφταν καὶ ἀσπάζονταν τὶς ἅγιες εἰκόνες, ἔκαναν παρακλήσεις στὴν Παναγία. Ἄλλοι, ἔταζαν στὶς ἐκκλησιές ἀργυρένια κανδήλια· ἄλλοι, χρυσοῦφанта ἄμφια στοὺς ἱερεῖς· ἄλλοι ἔκοψαν τὰ ψάρια, ἄλλοι τὸ κρέας· ἄλλοι, ἔκαναν τριήμερα, τρώγοντας μέρα παρὰ μερὰ, ἓνα ξεροκόμματο· ἐνῶ ὅσοι εἶχαν χρόνια ἀξομολόγητοι, ἔτρεχαν στὸν παπᾶ νὰ ποῦν τὶς ἀμαρτίες τους. Μερικοὶ μάλιστα, ἔφθασαν στὸ σημεῖο νὰ ποῦν, πῶς τώρα θὰ γίνει ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου.

Φοβήθηκε καὶ ὁ κατῆς. Φοβήθηκε καὶ ὁ Γιούζ μπασηῖς Μουσαῖ. Φοβήθηκαν μήπως ὁ Συμεὼν ὡς ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, κάνει προσευχή, τὸν ἀκούσει ὁ Θεός, καὶ ρίξει φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τοὺς κάνει ὀλοκαύτωμα. Δὲν τοὺς χωροῦσε ὁ τόπος. Καὶ μόλις νύχτωσε, πῆραν τὴν ῥεματιά, ἔφυγαν κρυφὰ ἀπὸ τὸ χωριό, καὶ κρύφθηκαν στὴν Λάρισα. Ἀλλὰ οὔτε καὶ ἐκεῖ ἔνωσαν ἀσφάλεια καὶ ἔπιασαν τὴν μακρινὴ Κωνσταντινούπολη.

τὸ χωριό. Ἡ συκοφαντία ἔφτασε στὰ αὐτιά τοῦ γέροντα. Παρήγγειλε τότε ὁ Δανιὴλ στὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ: Θέλω νὰ μοῦ κάμεις ἓνα τραπέζι, νὰ καλέσεις τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους. Καθὼς λοιπὸν ἔτρωγαν ὅλοι μαζί, ὁ Γέροντας πῆρε τὸ μωρὸ στὰ χέρια του, τὸ ὁποῖο ἦταν ἡλικίας μόλις 25 ἡμερῶν, καὶ ἐνώπιον ὄλων τὸ ρώτησε: Πές μου παιδί μου, ποιὸς εἶναι ὁ πατέρας σου; Το μωρό, ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλό του τὸν πατέρα του φωνάζοντας: Αὐτός! (Π. Β. Πάσχου: Γυναῖκες τῆς ἐρήμου, ἐκδόσεις Ἀκρίτας, σ.σ. 224-225)

Ὅπου γὰρ βούλεται Θεός, νικάται φύσεως τάξις.

11. ΔΙΑΖΥΓΙΟ

Τότε, αλλά και μέχρι τελευταία, ή κοινωνία δεν σήκωνε την μοιχεία. Άλλοίμονο στον άνθρωπο που θα έκανε αυτό το λάθος και το μάθαινε ο κόσμος. Καλύτερα να άνοιγε η γη να τον κατάπινε.

Φαντασθείτε την θέση της Τριανταφυλλιᾶς μετά από αυτή την αποκάλυψη σόκ που έκανε ο γιός της. Πώς να στεκόταν στο χωριό; Άκομα και ο πατέρας της που μέχρι τώρα καυχιόταν για την έντιμότητά της, σκύλα την ανέβαζε, σκύλα την κατέβαζε.

Άλλά, και πώς να στεκόταν δίπλα στον Άγιο Συμεών; Σκεφθείτε. Από την μιὰ μεριά, την Τριανταφυλλιά, που το χωριό την έβλεπε σαν μίαισμα· και από την ἄλλη μεριά, τον καθαρότατο Συμεών, που τώρα ὅλο το χωριό, τον ἀνακήρυξε Άγιο. Φαντασθείτε την ἀμηχανία της, τὸ ψυχολογικό της πρόβλημα. Λύτρωση θα ἦταν για ἀυτὴν ἡ διάλυση τοῦ γάμου.

Σκεφθείτε τώρα τον Συμεών, να ἔμενε στο χωριό. Τί δόξα, τί τιμές θα ἀπολάμβανε ἀπὸ τοὺς συγχωριανούς του.

Και ἂν ὁ Συμεών εἶχε λόξα για τὴν δόξα, που κάνει πέτρα τὴν ἀνθρώπινη ψυχή, θα παρέμενε στο χωριό, και θα ἀπολάμβανε τὴν δόξα. Ἀλλά ὁ ταπεινόφρων Συμεών, δὲν εἶχε τέτοια λόξα. Για ἀυτό ἔγινε και μεγάλος Ὁσιος.

Τώρα λοιπόν, που ὁ κόμπος ἔφθασε στο χτένι, ἔκρινε, πὼς ἦταν ἡ κατάλληλη στιγμή και για τοὺς δυό, να διαλυθεῖ αὐτὸς ὁ γάμος και να ἐκπληρωθεῖ ὁ πόθος τῆς ζωῆς του, που ἦταν ὁ μοναχισμός.

Τώρα, και ὄχι ὅταν με τὸ ζόρι παντρεύθηκε και τὰ εἰς βάρος του σχόλια ἔδιναν και ἔπαιρναν.

Τώρα, και ὄχι ἀμέσως με τὸ που ἔγινε τὸ παιδομάζωμα.

Τώρα, και ὄχι ὅταν τὸν ἀπάτησε ἡ Τριανταφυλλιά, και ὁ κόσμος τὸν κοροΐδευε για τὸ παιδί.

α) Ὁ ἀποχωρισμός.

Ἀποχαιρέτησε τοὺς γονεῖς του, που σημειωτέον δὲν θα τὸν ξανάβλεπαν. Θα ἔχαναν διαπαντός τὰ ἴχνη του. Θα ἔκοβε μαζί τους κάθε σχέση. Ἔτσι ἔκαναν τότε οἱ μοναχοί.

Σὲ ἀτμόσφαιρα ἄκρως συγκινητική και σπαρακτική, τοῦ ἔδωσαν τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν.

Ὁ γέρο παπᾶ Ἀνδρέας τὸν σταύρωσε και τοῦ ἔδωσε ἐκ καρδίας τὴν πατρική και ἱερατική του εὐχή. Τὸ ἴδιο ἔκανε και ἡ γριά μητέρα του, παπαδιά Αἰκατερίνα, μέσα σὲ σπαραξικάρδια κλάματα.

Τὸν σφιχταγκάλιασαν και τὸν παρέδωσαν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Συμεών, τοὺς ἔβαλε μετάνοια, κατασπάσθηκε τὸ χέρι του, και τοὺς ἀποχωρίσθηκε για πάντα.

ΜΕΡΟΣ Β΄

1. ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΜΟΝΑΧΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Με έφόδιο τις εγκάρδιες και σπαραξικάρδιες εϋχές των γονέων του, ξεκινοϋσε για να αφιερώσει ολόκληρη τήν ζωή του σε Αυτόν, που του τήν χάρισε, στον Ίησοϋ Χριστό.

Ό Χριστός, τον σφιχταγκάλιασε, και σαν πρώτο δώρο για αυτή τήν κίνησή του, του κατέκλυσε τήν ψυχή του με ούράνια γαλήνη. Έτσι, ό Συμεών, δέν ανέβαινε στο όρος τής Μεταμορφώσεως στενάχωρος και σκυθρωπός, αλλά έν αγαλλιιάσει.

α) Στήν Έπισκοπή Δημητριάδος (1510-1520 μ.Χ.)

Τό Βαθύρεμα στα χρόνια εκείνα υπήγετο στήν Έπισκοπή Δημητριάδος, που είχε τήν τύχη να ποιμαίνεται από έναν ένάρετο επίσκοπο, όνοματι Παχώμιο. Και ό 24χρονος Συμεών, του χτύπησε τήν πόρτα.

Τόν καλοδέχθηκε. Και σαν καλός επίσκοπος που ήταν, αυτόν τον νεαρό, που άστραφτε τό πρόσωπό του από άρετή, τον πήρε για συνεργάτη του στήν επισκοπή.

Τόν έκανε μοναχό και διάκονο. Αλλά ό Συμεών είχε άλλες βλέψεις τήν έντονη άσκητική ζωή. Με τήν εϋχή του επίσκόπου εγκαταβίωσε στο Μοναστήρι του Κομνηνείου, στους πρόποδες του Κισσάβου.

Κύριος οίδεν, τι άγρυπνίες, τι νηστείες, τι γονυκλισίες έκανε νυχθημερόν. Τι άναστεναγμούς έβγαζε στις όλονύχτιες προσευχές του. Πώς και πόσο προσευχόταν για αυτούς που τον άδίκησαν, τους συγχωριανούς του, τον κοτζαμπάση, τήν Τριανταφυλλιά. Αλλά και με τι έγκαρδιότητα θα προσευχόταν για τους εγκαταλελειμμένους του γονεϊς, χωρίς να ξέρει άν ζοϋν ή έχουν πεθάνει. Αλλά ούτε και οι ίδιοι να ξέρουν που είναι τό μοναχοπαίδι τους.

β) Ξυπόλυτος και μονοχίτων.

Ό λόγος του Κυρίου μήτε άνά δύο χιτώνας έχειν (Λουκά 9, 4), τον συνεπήρε και τον έκανε βίωμα και πράξη.

Από τήν στιγμή που έγινε μοναχός, μέχρι τήν ήμέρα που παρέδωσε τό πνεϋμα του, ίσια με 88 χρόνια, δεύτερο ράσο δέν ντύθηκε ποτέ. Τό μοναδικό του ράσο στα χρόνια αυτά, ήταν τό κουρελιασμένο και χλιομπαλωμένο ράσο τής κουράς του, για να του υπενθυμίζει τήν πτωχεία τής ψυχής του.

Παράλληλα, έκανε και κάτι άλλο, άκόμα πιό τολμηρό. Ένω ό Χριστός, είπε στους μαθητές Του να μην βάλουν στα πόδια τους παπούτσια αλλά σανδάλια (Μάρκος 6, 9), αυτός δέν φόρεσε ούτε σανδάλια. Αλλά γυρνοϋσε παντού και πάντοτε ξυπόλυτος. Φαντασθείτε να έρθει σπίτι σας έννας παπᾶς ξυπόλυτος. Θα τον ληθείτε. Άντε μωρὲ ξυπόλυτε έλεγαν οι παλαιοί.

Μιά ζωή λοιπόν, περπατούσε ξυπόλυτος στις πέτρες και στα άγκάθια, σχίζονταν και μάτωναν τα πόδια του. Ένώ τον χειμώνα, με τα χιόνια και τους πάγους, μελάνιαζαν. Τα ύτα προς χάρη του Έσταυρωμένου Ίησοῦ8[8].

Πράγματα κουφά, για τους φιλόσαρκους ανθρώπους.

2. ΣΤΟ ΑΓΙΟ ΟΡΟΣ (1520-1525 μ.Χ.)

Είπε να δοκιμάσει και την άσκητική ζωή του άγιωνύμου Όρους, που τότε θύμιζε έξορία.

Το 1520 μ.Χ. και σε ηλικία 34 ετών, άνηφόρισε για το περιβόλι της Παναγίας, μένοντας εκεί έν συνόλω, κάπου 5 χρόνια.

α) Στην Μεγίστη Λαύρα

Πρώτος του σταθμός, ήταν το Μοναστήρι της Μεγίστης Λαύρας, όπου δέχθηκε τον δεύτερο βαθμό της ιερωσύνης.

Στις πρώτες κιόλας ήμέρες της διαμονής του έκανε κάτι που σοκάρισε, αλλά και δίδαξε τους καλογήρους.

Τί είναι τα μαλλιά σου; Τρίχες και τίποτε άλλο. Όμως ο έγωϊσμός σου είναι τόσο άρρωστημένος, ώστε αν έχεις ώραϊα μαλλιά, καμαρώνεις. Για τις τρίχες. Που σημειωτέον, οι τρίχες δεν είναι έργο δικό σου, αλλά του Δημιουργού.

Ό Συμεών, είχε ώραϊα μαλλιά. Πλήν όμως, δεν καμάρωνε. Πώς άλλωστε να τα έβλεπε, που τα χρόνια εκείνα, οι καθρέπτες θεωροῦνταν πολυτέλεια, προπαντός στα άγιορείτικα μοναστήρια. Τα καμάρωναν όμως άλλοι. Τι όμορφα που είναι τα μαλλιά σου· του είπε ένας καλόγηρος. Και ό Συμεών, άρπαξε ένα ψαλίδι, τα έκοψε σύρριζα, και τα πρόσφερε στον θαυμαστή τους, λέγοντάς του: Άδελφέ μου, άφοῦ σοῦ άρεσαν τα μαλλιά μου, σοῦ τα χαρίζω.

Ό καλόγηρος, έχοντας στα χέρια του τις τρίχες, και βλέποντας φαλακρό τον Συμεών, μαζεύθηκε. Ένώ οι πατέρες της Μονής, θαύμασαν τον Συμεών. Είδαν πως ήταν άγωνιστής, δεν άφηνε τον λογισμό του να προσκολλάται σε κάτι ώραϊο και γοητευτικό, έστω και αν αυτά ήταν τα μαλλιά του, φοβούμενος μήπως χτυπηθεῖ από το ύπουλο και πολύμορφο τέρας του έγωϊσμοῦ και άποξενωθεῖ από την θεία χάρη.

8[8] Καί θα πρέπει να κάνεις τέτοιες ακρότητες για να δείξεις την αγάπη σου στον Χριστό; Καί σαν τί πρέπει να κάνεις δηλαδή; Να τὸ ρίξεις στο φαγοπότι και στην καλοπέραση;

Ό Χριστός, άπαιτεῖ, δίπλα στον δικό Του σταυρό, να βάλεις τὸ δικό σου σταυρό. Σταυρό στον σταυρό.

Άς μη ξεχνάμε, πως ή Έκκλησία τιμᾶ τους Μάρτυρες, γιατί πόνεσαν, σφαγιάσθηκαν για τον Χριστό. Καί έμεις γκρινιάζουμε γιατί να μην τρώμε λάδι την Τετάρτη που προδόθηκε ό Κύριος και την Παρασκευή που σταυρώθηκε. Λές και έχουμε δυο ευάγγελια· ένα για τους μοναχούς, που να λέει για νηστεία· και άλλο για τους κοσμικούς, που να λέει για φαγοπότι.

“Ἦθελε τις δυνάμεις τῆς ψυχῆς του, νὰ εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου δοσμένες καὶ ἀφιερωμένες στὸν Χριστό, κατὰ τὸ λόγιό Του: Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου, ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου (Μτ. 22, 37)

Ἐξ αὐτοῦ, οἱ πατέρες τῆς Μονῆς, τὸν εὐλαβοῦντο ἀκόμα πιὸ πολὺ.

β) Στὴν Ἱ. Μ. Φιλοθέου.

Δεύτερος σταθμὸς του ἦταν τὸ μοναστήρι τοῦ Ὁσίου Φιλοθέου. Στὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ἔτυχε νὰ χηρεύσει ἡ θέση τοῦ ἡγουμένου.

Οἱ πατέρες τῆς Μονῆς, τόσο πολὺ ἐντυπωσιάστηκαν ἀπὸ τὴν ἀρετὴ τοῦ Συμεών, ὥστε τὸν παρακάλεσαν νὰ ἀναλάβει τὴν ἡγουμενία τοῦ Μοναστηριοῦ. Πρόκληση. Τὸν πλοῦτον πολλοὶ ἐμίσησαν, τὴν δόξαν οὐδεὶς. Ὁμως ὁ Συμεών, τοὺς εἶπε ὅχι. Ἄλλοι ἐγκεντρικοὶ, θὰ ἔλεγαν ναί. Ἀλλὰ οἱ πατέρες τῆς Μονῆς δὲν ἔπαψαν νὰ τὸν χλιοπαρακαλᾶνε. Καὶ ὁ ταπεινόφρων Συμεών, ἐξέλαβε τὴν ἐπιμονὴ τους, σὰν θέλημα Θεοῦ. Ἐσκυψε ταπεινὰ τὴν κεφαλὴ του καὶ δέχθηκε τὸ ἀξίωμα.

Τὸ πρῶτο πού ἔκανε ὡς ἡγούμενος, ἦταν νὰ κάνει πιὸ ἀσκητικὴ τὴν ζωὴ τοῦ μοναστηριοῦ. Τί πιὸ φυσικό, γιὰ ἓνα ἀγιορεῖτικο μοναστήρι μὲ μεγαλόσχημους μοναχοὺς Ἀλλὰ καλύτερα νὰ μὴν τὸ ἔκανε.

γ) Ξύλο ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς

“Ὅ,τι ἀστράφτει δὲν εἶναι χρυσάφι· λέει ἡ παροιμία.

Μπορεῖ νὰ φόρεσες τὸ ράσο, τὸ σκουφάκι, μπορεῖ νὰ εἶσαι στὸ Ἅγιο Ὄρος, μπορεῖ κάθε μέρα νὰ στέκεσαι μπροστὰ στὴν Ἁγία Τράπεζα, ἢ δίπλα ἀπὸ τὸν Πανάγιο Τάφο, ἀλλὰ ἐὰν δὲν ἀγωνίζεσαι ἐναντίον τῶν παθῶν σου, εἶσαι κύμβαλον ἀλλοτρίον. Ἄς μὴ παρασυρόμαστε ἀπὸ ἐξωτερικὰ στοιχεῖα.

Καὶ οἱ πατέρες τῆς Μονῆς Φιλοθέου, μπορεῖ νὰ ἦσαν μεγαλόσχημοι ἀγιορεῖτες μοναχοί, ἀλλὰ ἦσαν κατ’ ὄψην μοναχοί. Γιατί, ἀντὶ νὰ χαροῦν μὲ τὸν νέο ἀέρα πού ἔπνεε στὸ μοναστήρι τους, ἐπαναστάτησαν κατὰ τοῦ Συμεών, πού οἱ ἴδιοι τὸν χλιοπαρακάλεσαν νὰ γίνεῖ ἡγούμενός τους.

Ἔτσι, ἀνήμερα τοῦ Πάσχα, τοῦ ἐπιτέθηκαν ἄγρια, τὸν ὕβρισαν, τὸν ξυλοκόπησαν, καὶ τὸν ἔδεσαν στὸν πύργο τοῦ μοναστηριοῦ^{9[9]}.

^{9[9]} Μὲ ἀφορμὴ τὸ ἀπαράδεκτο αὐτὸ γεγονός, ὁ Ὁσίος Συμεών ἔβαλε κανόνα στὸ Μοναστήρι, νὰ μὴν στεριώσῃ ποτὲ ἡγούμενος, πρὸς γνῶση καὶ συμμόρφωση τῶν πατέρων, τῶν τότε καὶ τῶν μεταγενεστέρων. Καὶ ἀπὸ τότε, τὸ μοναστήρι ἀντιμετώπιζε πρόβλημα στὸ θέμα τοῦ ἡγουμένου.

Τελευταῖα, τὸ 1998, καὶ κατόπιν προσκλήσεως τοῦ τότε ἡγουμένου, καὶ νῦν Δικαίου τῆς Σκήτης τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου στὶς Καρυές, πανοσιολογιοτάτου Ἀρχιμανδίτη Ἐφραίμ Γκιλίκη, ἔφεραν τὴν κἀρα τοῦ Ὁσίου Συμεών, στὸ Μοναστήρι.

Ὁ Φιλοθεῖτης ἡγούμενος, ζήτησε ἐκ μέρους τῆς ἀδελφότητος, συγγνώμη ἀπὸ τὸν Ὁσιο γιὰ τὴν κακομεταχείριση πού τοῦ ἔκαναν οἱ προπάτορές του.

Μετά από αυτά, έγκατέλειψε για πάντα τὸ Ἅγιο Ὄρος.

3. ΣΤΟ ΠΗΛΙΟ

Ὁ Συμεών, εἶδε ἰδίους ὄμμασιν, πῶς ὅσο πιὸ πολὺ, ἐν ταπεινώσει, κακοπαθεῖς πρὸς χάρι τοῦ Κυρίου σου, τόσο ἡ ψυχὴ σου λεπτύνεται καὶ ἀγιάζεται (Β΄ Κορ. 4, 16). Ἀντίστροφα, ὅσο πιὸ πολὺ τὸ ρίχνεις στὴν καλοπέραση, τόσο ἡ ψυχὴ σου παχαίνει καὶ γίνεται ἀθεόφοβη.

Γιὰ αὐτὸ ὁ Συμεών, ἔτρεμε τὴν καλοπέραση. Καὶ γιὰ αὐτὸ, ἀφήνοντας τὸ Ἅγιο Ὄρος, παρόλο ποὺ κατέβηκε στὸν κόσμος, ἐξ ἀπόψεως ἀσκήσεως ἀνέβηκε ἀκόμη πιὸ ψηλά.

Ἐνῶ στὸ Ἅγιο Ὄρος, εἶχε τὸ κελλί του, τὸν ἐπιούσιο ἄρτο, τὴν συντροφιά του, τώρα, κρύφθηκε σὲ μιὰ μεριά, ποὺ δὲν εἶχε τίποτα ἀπὸ αὐτά. Ἐγκαταστάθηκε σὲ μιὰ βουνοπλαγιά βορειοανατολικά τοῦ Πηλίου, ἴσια μὲ χίλια μέτρα ὑψόμετρο, μὲ θέα τὸ Ἅγιο Ὄρος καὶ τὸ ἱστορικὸ Βαθύρεμα.

Ἀπόμερη καὶ ἀπρόσιτη στὸν κόσμος, ἀλλὰ κατάλληλη γιὰ πνευματικὴ περισυλλογὴ καὶ κάθοδο στὶς ἀβύσσους τῆς ψυχῆς.

Ἐζησε ἐκεῖ πάνω κάπου τρία χρόνια ὀλομόναχος. Θρεφόταν σὰν τὰ σπουργιτάκια. Εἶχε γιὰ κελλί του τὸν ἴσκιο μιᾶς ἀγριομηλιάς, ποὺ σώζεται μέχρι σήμερα, ἔκθετος στὶς πολυποικίλες καιρικὲς συνθῆκες. Χειμῶνα καλοκαίρι, βομβαρδιζόταν ἀπὸ τὶς βροχές, τὶς καταιγίδες, τὶς ἀστραπές, τὶς βροντές. Μέρα νύχτα περπατοῦσε ξυπόλυτος στὰ χιόνια, κοιμόταν πάνω σὲ παγωμένες πέτρες, ἔχοντας ὡς σκέπασμα τὸ κουρελιασμένο ῥάσο του.

Σὺν τῷ χρόνῳ, μαθεύθηκε, πῶς ἐκεῖ στὴν βουνοπλαγιά, ἀσκητεῦει ἓνας ὄσιος ἱερομόναχος καὶ πολλοὶ περίεργοι ἀνηφόρισαν γιὰ νὰ τὸν δοῦν.

Μερικοὶ μάλιστα, τόσο πολὺ σαγηνεύθηκαν ἀπὸ τὴν ὀσιακὴ του μορφή, ὥστε κόλλησαν κοντά του, καὶ ἀσπάσθηκαν τὸν μοναχισμό, σχηματίζοντας μιὰ μοναστικὴ ἀδελφότητα.

Ἐφτιαξαν πρόχειρες καλύβες, καλλιεργοῦσαν τὴν γῆ, καὶ ἔβγαζαν τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ἐφτιαξαν καὶ μιὰ ἐκκλησία, ἀφιερωμένη στὴν Ἁγία Τριάδα, εἰς ἀνάμνηση τῆς ὁμωνύμου ἐκκλησίας τοῦ Βαθυρέματος, ποὺ στεκόταν σὰν φάρος στὴν βουνοκορφὴ Ἄετός.

Εἶναι ἀλήθεια πῶς ὁ Συμεών δὲν ξεχνοῦσε τὸ ἐκκλησάκι αὐτό, ποὺ δέθηκε ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια. Τὶ μυσταγωγία ἦταν γιὰ ἐμένα τὸ ἐκκλησάκι ἐκεῖνο. Ξέχασα τὸ σπίτι μου, τοὺς γονεῖς μου, ἀλλὰ τὸ ἐκκλησάκι αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξεχάσω· ἔλεγε καὶ ξανάλεγε.

Σκεπτόταν τὶς λειτουργίες ποὺ ἔκαναν ἐκεῖ μὲ τὸν πατέρα του, ὁ λογισμὸς του πήγαινε καὶ στὸν κοτζαμπάση, καὶ στὴν Τριανταφυλλιά, καὶ στὸν Δημητράκη.

Πέρασαν κάπου εἴκοσι χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ἀπὸ κοντά τους. Δὲν ἤξερε ἂν ζοῦσαν ἢ ἂν πέθαναν.

4. ΣΤΟ ΕΞΩΚΚΛΗΣΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

Ο Συμεών, πρὶν δυο μέρες εἶχε κατεβεῖ στὸν Δεσπότη γιὰ θέματα τοῦ Μοναστηριοῦ. Ὅμως, κάτι τοῦ ἔλεγε ἀπὸ μέσα του, νὰ πεταχθεῖ στὴν βουνοκορφὴ Ἄετός, καὶ νὰ προσκυνήσῃ τὸ ἐκκλησάκι τῆς Ἁγίας Τριάδος. Μὲ ποικίλα συναισθήματα ἀνηφόρισε τὸ μονοπάτι, ποὺ τὸν ἔφερε στὴν ἐκκλησιά. Εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν Σου ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους Σου (Ψαλμὸς 5, 8).

Μπροστὰ στὸ τέμπλο, στὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸν περίμενε μιὰ μαυροφόρα γυναῖκα, φαινόταν ἡλικιωμένη καὶ πολὺ βασανισμένη, τὸ κεφάλι της ἦταν χωμένο στὴν ὀλόμαυρη μανδύλα, -θύμιζε καλόγρια- ποὺ προσευχόταν γονατιστή, μὲ κλάματα καὶ ἀναστεναγμούς. Κατέφυγε ἡ καημένη στὸ ἐκκλησάκι γιὰ νὰ βρεῖ λίγη ἀνάπαυση καὶ παρηγοριά. Ποιὸς ξέρει τί θὰ τὴν βασάνιζε. Θὰ εἶναι κάποια γυναῖκα ἀπὸ τὰ γύρω χωριά· σκέφθηκε ὁ Συμεών.

Ὁ νοῦς του, μπορεῖ νὰ πῆγε στὴν Τριανταφυλλιά, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ταλαίπωρη γυναῖκα ποὺ ἔβλεπε μπροστὰ του, δὲν εἶχε καμία σχέση μὲ τὴν πεντάμορφη καὶ γλυκερὴ Τριανταφυλλιά, ποὺ ἤξερε ἀπὸ τὸ χωριὸ του. Εἶπε πρὸς στιγμὴν, νὰ φύγει ἀπὸ τὸν πειρασμό, ἀλλὰ καὶ πάλι, κάτι τοῦ ἔλεγε νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸ ἐξωκκλήσι.

Μὲ τὴν πνευματικὴ του καθαρότητα, διάβασε τὴν ψυχὴ της, καὶ εἶδε πὼς αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶχε μέσα της κάρβουνα ἀναμμένα ποὺ ἔκαιγαν τὰ σωθικά της. Τὴν συμπόνεσε. Δὲν τοῦ ἔκανε καρδιὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ καὶ νὰ φύγει. Κάθισε στὸ γνῶριμο στασίδι, τὸ βλέμμα του καρφωμένο στὴν γῆ, ἀλλὰ ἡ διάνοιά του ὑψωμένη στὰ οὐράνια.

-Τὴν εὐχὴ σας Γέροντα· τοῦ εἶπε ἡ ἄγνωστη γυναῖκα.

-Τὴν ευχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας παιδί μου.

Πρῶτη φορὰ σὰς βλέπουμε στὸ ἐκκλησάκι μας. Ἐμεῖς, τοὺς καλογέρους καὶ τοὺς παπάδες ἀπὸ τὰ γύρω χωριά, τοὺς ξέrouμε. Σεῖς, θὰ πρέπει νὰ εἴστε ξένος.

-Ξένος εἶμαι παιδί μου, ξένος. Τοῦ λόγου σας; Ντόπια εἴστε;

-Λέγομαι Τριανταφυλλιά, καὶ εἶμαι ἀπὸ τὸ Βαθύρεμα. Ἔσεις Γέροντά μου;

-Ἐλάτε, καθίστε δίπλα στὸ στασίδι· τῆς εἶπε ὁ Συμεών, κρύβοντας τὴν ἐκπληξή του.

Ὁ Συμεών, ποὺ στὴν ζωὴ του στόχευε στὴν ὠφέλεια τοῦ ἄλλου καὶ ὄχι στὴν ἱκανοποίησιν τῶν συναισθημάτων, προτίμησε νὰ μὴν τῆς ἀποκαλυφθεῖ. Μήπως καὶ τὴν κατάφερνε καὶ ἀνοίγε τὴν καρδιά της, χωρὶς συναισθηματικὲς ἐξάρξεις. Χαλιναγώγησε λοιπὸν τὰ αἰσθήματά του καὶ τῆς μίλησε σὰν ξένος.

-Εἶμαι καλόγηρος ἀπὸ τὸ Μοναστήρι τοῦ Φιλοθέου τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Γυρίζω τίς πόλεις καὶ τὰ χωριά, καὶ διδάσκω τοὺς χριστιανούς.

Ἡ Τριανταφυλλιά, ἔβλεπε πὼς αὐτὸς ὁ μοναχός, ἐνέπνεε σεβασμό. Καὶ τὸ πρῶτο ποὺ ἤρθε στὸ μυαλό της, ἦταν ἡ ἐξομολόγησις. Ὅμως, δυσκολευόταν. Ξέφυγε, ῥωτώνοντας τον πῶς εἶναι ἡ ζωὴ στὸ Ἅγιο Ὄρος,

πώς έβλεπε την τούρκικη σκλαβιά, αλλά και πάλι δέν ήσυχάζε. Μέσα της έδινε μεγάλες μάχες. Τόλμησε και είπτε:

-Δέσποτά μου, έχω βάρος στην καρδιά μου, χρόνια παλεύω να βρω παπᾶ να πῶ τὰ κρίματά μου.

-Όλοι μας χριστιανή μου, πειραζόμαστε από τον διάβολο. Αν νικήσουμε τον πείρασμό, ή καρδιά μας μένει καθαρή. Αν νικηθοῦμε, άμαρτάνουμε και την μαγαρίζουμε. Όποτε, αν θέλουμε να την σώσουμε, θα πρέπει να την καθαρίσουμε με τὸ μυστήριο τῆς έξομολογήσεως. Αν ως άνθρωπος έπραξες καμία άμαρτία, πές της, να καθαρισθεῖ ή ψυχή σου, να φύγει από πάνω σου τὸ βάρος της και να ξαλαφρώσεις. Άμα ζητήσεις συγχώρεση από τον Κύριο, ὁ Κύριος θα σε συγχωρέσει. Θάρρος παιδί μου.

-Έχω δέσποτά μου, να μεταλάβω είκοσι χρόνια. Έκανα μιὰ μεγάλη άμαρτία, που βαραίνει τόσο πολὺ την ψυχή μου, ὡστε δέν είμαι άξια να σηκῶσω τὰ μάτια μου και να κοιτάξω τον οὐρανό. Για να μην δῶ τὸ φοβερό μάτι τοῦ Θεοῦ, που πέφτει καταπάνω μου. Τι κόλαση είναι ή άμαρτία. Δέν αφήνε τον άνθρωπο σε ήσυχία, οὔτε την νύχτα, οὔτε την μέρα. Εφιάλτης. Πώς να ξεστομίσω αυτό που έχω κάνει; Φοβᾶμαι πὼς θα άνοίξει ή γῆ να με καταπιεῖ.

Κατέβηκε από τὸ στασίδι, γονάτισε μπροστά στον Συμεών, άκούμπησε τὸ κεφάλι της στο πάτωμα τῆς έκκλησίας, και φώναξε, κλαίγοντας με λυγμούς:

-Ήμαρτον Κύριε, έλέησόν με. Δέξου την έξομολόγησή μου. Έχω άπατήσει τον άνδρα μου. Έχω έξώγαμο παιδί. Πές μου Πάτερ μου, τί να κάνω για να σώσω την ψυχή μου; Μην πάω ή δόλια στην κόλαση και βασανίζομαι εκεί αιώνια. Κύριε, έλέησόν με!

Ό Συμεών, συγκρατώντας την βαθύτατη συγκίνησή του, την παρηγόρησε με άπέραντη αγάπη και στοργή, δίδοντάς της τις κατάλληλες οδηγίες και συμβουλές.

Τὰ λόγια του, έπεφταν στην ψυχή της, ὅπως πέφτει ή βροχή στην διψασμένη γῆ.

Τῆς διάβασε την συγχωρητική εύχή.

Ή Τριανταφυλλιά, ξαναγεννήθηκε.

6. ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΤΖΑΜΠΑΣΗ

Ή Τριανταφυλλιά, δέν έλεγε να αφήσει τὸ έρημικὸ έκκλησάκι, ή συντροφιά με τον Συμεών, άγαλλίαζε την πονεμένη της καρδιά. Ή συζήτησή της, στρεφόταν γύρω από τὸ πάθημά της. Έλεγε συντετριμμένη: Μια άμαρτία έκανα, και δέν με χωροῦσε ὁ τόπος. Απορωῶ, πὼς αυτός ὁ πατέρας μου, που μιὰ ζωή ἦταν μες στην άμαρτία, πὼς δέν ντρεπόταν τον κόσμο και δέν φοβόταν τον Θεό.

Ό Συμεών, που άγωνιοῦσε για την σωτηρία τῆς ψυχῆς τοῦ πατέρα της, την ρώτησε και έμαθε πὼς δέν βρισκόταν πια στην ζωή. Χτυπήθηκε από φοβερή άβρώστια και σώθηκε ή ψυχή του (Α΄ Κορ. 11, 32 και Β΄ Κορ. 4, 17)

-Ο πατέρας μου; Άχ ὁ πατέρας μου! Από την μέρα που έγινε στο Βαθύρεμα εκείνο τὸ πρωτοφανές, που ὁ Δημητρός μου που ἦταν μόλις σαράντα ήμερών μίλησε στον κόσμο, άφησε τὸ κοτζαμπαολίκι, έπαψε

νά νοιάζεται για τὸ χωριό, οὔτε στὴν ἐκκλησία πήγαινε, οὔτε στὰ χωράφια, οὔτε στὸ παζάρι. Ἦταν ὄλο σκεπτικός, ἀμίλητος καὶ μαραμένος.

Τὸν χτύπησε ἀρρώστια, καὶ ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Αὐτὸ δὲν ἦταν ἀρρώστια, ἀλλὰ ὀργὴ Θεοῦ. Βρώμισε τὸ κορμί του καὶ ἔβγαλε σκουλήκια πού τὸν ἔτρωγαν ζωντανό. Φρικτὸ βασανιστήριο. Μέσα μὲ δέρνει ὁ θάνατος, καὶ ἔξω ἡ ἀπελπισία· μοιρολογοῦσε ὁ καημένος.

Στοὺς τρεῖς μῆνες, μοῦ ζήτησε τὸν παπᾶ τῆς ἐνορίας μας, γιὰ νὰ τὸν ἐξομολογήσει καὶ νὰ τὸν μεταλάβει¹⁰[10].

Ὁ παπᾶς ἦταν ἡ πεθερός μου καὶ ἀπὸ τὴν μέρα πού βγήκε ἡ ἀπόφαση νὰ κάψουν τὸ παιδί του, δὲν εἶχαν ξαναμιξίσει. Τὸν ἔλεγαν παπᾶ Ἀνδρέα καὶ ἦταν ἅγιος ἄνθρωπος, τὸν σεβόταν ὄλο τὸ Βαθύρεμα.

Ὅταν λοιπὸν ὁ πατέρας μου, μοῦ εἶπε νὰ τὸν φέρω σπίτι, μοῦ φάνηκε σὰν νὰ ἀνοιξε ἡ γῆ καὶ νὰ μὲ κατάπιε. Μὲ ποιὸ θάρρος νὰ τὸν προσκυνήσω; Πῶς νὰ τοῦ πῶ νὰ ἔρθει στὸν πατέρα μου πού τὸν πότισε τόσα φαρμάκια;

Πατέρα, τοῦ εἶπα, νὰ σοῦ φέρω τὸν παπᾶ Θωμᾶ, γιὰτὶ δὲν εἶμαι ἄξια νὰ μπῶ στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ Ἀνδρέα. Τὸν ἔχω ἐξευτελίσει. Ἔγιναι αἰτία νὰ χάσει τὸ παιδί του. Μὲ τί μάτια νὰ τὸν κοιτάξω;

Ὁ πατέρας μου μὲ ἀγριοκοίταξε καὶ μοῦ ἔβαλε τὶς φωνές: Μωρὴ σκύλα πού μαργάρισες τὸ σόι μας. Ἄν δὲν μοῦ φέρεις τὸν παπᾶ Ἀνδρέα, νὰ ἔχεις τὴν κατάρα μου. Ἀκοῦς παλιογυναῖκα ἢ ὄχι;

Ἴσια μὲ τὸ δειλινό, πήγα στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικόλα καὶ τὸν περίμενα. Ἐρχόταν γιὰ τὸν ἑσπερινό. Μόλις μὲ εἶδε ζύγωσε κόντα μου καὶ μοῦ εἶπε: Κόρη μου τί κάνεις; Τί κάνει ὁ πάτερας σου. Τὴν εὐχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγιάς νὰ ἔχετε.

Τοῦ εἶπα ὅτι τὸν ζητάει ἐπίμονα ὁ πατέρας μου γιὰ νὰ τὸν ἐξομολογήσει καὶ νὰ τὸν μεταλάβει. Χωρὶς δισταγμό, ἦρθε ἀμέσως

Ὁ πατέρας μου, ὅταν τὸν εἶδε, ἔκαμε τὸν σταυρό του καὶ ἀπὸ τὰ μάτια του ἔπεσαν δάκρυα. Ἔμειναν οἱ δύο τους, ὥσπου κόντευε νὰ νυχτώσει. Ὁ παπᾶ Ἀνδρέας, ἔτρεξε στὴν ἐκκλησία, καὶ ἔφερε τὴν μεταλαβιά. Σήκωσε λίγο τὸ κεφάλι μου· ψιθύρισε ὁ πατέρας μου. Ἔκαμε τὸν σταυρό του. Θεέ μου, συγχώρεσέ με· ψέλλισε καὶ μετάλαβε. Δάκρυσαν τὰ μάτια του. Σὲ λίγο παρέδωσε τὸ πνεῦμά του. Θεὸς σχωρὲς τον.

-Θεὸς σχωρὲς τον, Θεὸς σχωρὲς τον, ἀναβόησε μὲ στεναγμό καὶ ὁ Συμεών.

¹⁰[10] Ἀλλοίμονο σὲ αὐτοὺς πού μεθοῦν χωρὶς νὰ πιοῦν κρασί· λέει ἡ Γραφή (Ἠσ. 28, 1), ἐννοώντας τὸ μεθύσι πού γίνεται ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὴν ἁμαρτία. Γιατί, ἡ μέθη πού γίνεται ἀπὸ τὸ κρασί, ξεθυμαίνει ἀπὸ μόνη της καὶ φεύγει, καὶ ὁ μεθυσμένος ἔρχεται στὰ συγκαλά του, χωρὶς ἀναβολές. Ἐνῶ ἡ μέθη πού γίνεται ἀπὸ ἁμαρτίες καὶ πάθη, εἶναι μόνιμη κατάσταση. Καὶ ξέρουμε πῶς ἐνεργεῖ ὁ μεθυσμένος.

Εὐτυχῶς, πού ὁ κοτζαμπάσης πρόλαβε καὶ ξεμέθυσε. Καὶ ἦρθε εἰς ἑαυτόν. Ἀλλιῶς, θὰ ξεμεθοῦσε μετὰ θάνατον, ἀλλὰ θὰ ἦταν πολὺ ἀργά!

6. ΜΟΝΗ ΚΑΙ ΕΡΗΜΗ

Ὁ Συμεών, χωρίς νὰ ὑπολογίζει κόπο καὶ χρόνο, προσπαθοῦσε νὰ παρηγορήσει τὴν πονεμένη ψυχὴ ποὺ εἶχε ἀπέναντί του, νὰ θεραπεύσει τὶς πληγές, ποὺ ἄφησε μέσα της ἡ μάχη τῆς ἁμαρτίας.

Βοηθοῦσε σὲ αὐτὸ καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ δημιουργοῦσε τὸ ἀπέραντο ἐκκλησάκι, ἡ ἡσυχία, τὸ ἀεράκι τοῦ βουνοῦ, τὸ κελάηδισμα τῶν πουλιῶν, τὰ ἄγρυπνα βλέμματα τῶν Ἁγίων ποὺ ἀναπαύονταν σὲς ἱερὲς εἰκόνες τοῦ ναῖσκου, τὸ φῶς τῶν κανδηλιῶν, τὰ πάντα.

α) Ὁ γιός της καὶ τὰ πεθερικά της

Ἡ μάνα τῆς Τριανταφυλλιᾶς, εἶχε ἤδη ἀποθάνει πρὸ πολλοῦ. Πέθανε καὶ ὁ πατέρας της. Νεαρὴ στὴν ἡλικία ἔμεινε ὀρφανὴ μὲ ἓνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά.

“Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας σου, ἔμεινες τελείως ὀλομόναχη; Δὲν βρέθηκε δίπλα σου καμμιά συγχωριανή σας;

“Ἀχ ἅγιε Πάτερ. Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας μου καὶ τὸν κηδέψαμε, ἐκείνη τὴν βραδυὰ βυθίσθηκα στὴν μαύρη ἀπελπισία. Πῶς νὰ κοιμηθῶ ὀλομόναχη στὸ σπίτι;” Ἐκλαιγα ἀπαρηγόρητη ποὺ ἔμεινα ἔρημη στὸν κόσμο, μὲ ἓνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά μου.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἔξω ὁ καιρὸς δὲν ἔλεγε νὰ ξεκόψει, φυσοῦσε ἀέρας δυνατός, σφύριζε. Ἐπεφταν ἀστραπὲς καὶ βροχὴ, κατακλυσμὸς. Λὲς καὶ θὰ γινόταν ἡ Δευτέρα Παρουσία.

Καὶ ξαφνικά, ἄκουσα νὰ μοῦ χτυποῦν τὴν πόρτα. Ποιὸς νὰ ἦταν τέτοια ὥρα; Πάγωσα. Εὐθὺς ἀκούσθηκε μιὰ γνώριμη φωνή: Παιδί μου Τριανταφυλλιᾶ, θὰ μοῦ ἀνοίξεις; Εἶμαι ὁ παπᾶ Ἀνδρέας. Ὅνειρο ἦταν;

Πετάχθηκα, ἔτρεξα στὰ γρήγορα καὶ τοῦ ἀνοίξα τὴν πόρτα. Γονάτισα, τοῦ φίλησα τὰ πόδια.

Κάτσε πατέρα μου· τοῦ λέω. Κάτσε στὴν φωτιά γιὰ νὰ στεγνώσεις. Δὲν περίμενες πατέρα μου νὰ ξημερώσει καὶ νὰ ξεκόψει ὁ καιρὸς, καὶ μετὰ νὰ ἔρθεις στὸ φτωχικό μου;

Τὶ λὲς νυφούλα μου; Ἐσὺ νὰ βασανίζεσαι ἀπόψε ὀλομόναχη καὶ ἐγὼ νὰ ροχαλίζω στὸ σπιτάκι μου;

Ῥάγισε ἡ καρδιά μου.

Ὑπομονὴ νυφούλα μου. Ἡσύχασε, μὴν κλαῖς. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ πέθανε ὁ πατέρας σου, πατέρας σου εἶμαι ἐγώ. Εἶσαι νύμφη τοῦ παιδιοῦ μου, μπορῶ νὰ ἀδιαφορήσω; Θὰ δώσω λόγο στὸν Θεὸ γιὰ σένα ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως.

Σὴκω λοιπὸν κορίτσι μου νὰ πᾶμε στὸ σπίτι μου, νὰ ζήσουμε μαζί, ἀλλιῶς θὰ χαθεῖς ἐσὺ καὶ τὸ παιδί. Κανένα παράπονο δὲν ἔχω ἀπὸ ἐσένα, οὔτε καὶ ἡ παπαδιά μου. Θὰ σὲ βάλουμε στὴν μεριά τοῦ Συμεών, ποὺ δὲν μπορέσαμε νὰ τὸν χαροῦμε. Ἄντε Τριανταφυλλιᾶ, κλείδωσε καὶ πᾶμε.

Να ἤξερες Πάτερ μου, πόσο κουράγιο μοῦ ἔδωσε ὁ πεθερός μου ἐκείνη τὴν μαύρη νύχτα. Ἐγὼ ἄλλος ἄνθρωπος. Τὶ χαρὰ ποὺ εἶχαν τὰ πεθερικά μου, ποὺ μὲ εἶχανε στὸ σπίτι τους. Ποτὲ δὲν μὲ πλήγωσαν

για εκείνη την απάτη που έκανα στον γιό τους. Άλλα και πόσο αγαπούσανε τον Δημητράκη. Ο πεθερός μου του μάθαινε γράμματα και τον έπαιρνε στην εκκλησία να διαβάζει και να ψέλνει.

Άγιοι άνθρωποι. Μια νύχτα, ένω κοιμόμουν, άκουσα εναν μικροθόρυβο. Πετάχθηκα. Είχε σηκωθεί ο πεθερός μου και έκανε την προσευχή του γονατιστός, με θρήνους και όδυρμούς. Προσευχόταν για όλους μας. Μερικές φορές, σηκωνόταν και η πεθερά μου, αλλά η καημένη, από την μέρα που έφυγε ο Συμεών, είχε καταπέσει.

-Τά πεθερικά σου είναι ακόμα στην ζωή; ρώτησε ο Συμεών.

-Πάνε τώρα δύο χρόνια που πέθαναν. Θεός σχωρές τους. Ήταν λοιπόν βαρύς χειμώνας. Ο πεθερός μου άψηφοϋσε την βαρυχειμωνιά, και ανέβαινε την νύχτα στο μοναστήρι του Άη Θανάση για να μάθει γράμματα στα παιδιά, αν και λογω καιροϋ δεν ξεμύτιζαν, αλλά ο πεθερός μου πήγαινε πάλι και πάλι. Όμως, το κρύο τον περόνιαζε, τον έπιασε πλευρίτιδα, έπεσε στο κρεβάτι, και σε λίγες μέρες πέθανε.

Η πεθερά μου, από τον καημό της άρρώστησε και πέθανε και αυτή μετά από λίγο. Θεός σχωρές τους.

-Θεός σχωρές τους ψέλλισε και ο Συμεών.

-Και έμεινα η δύστυχη μόνη με τον Δημητρό μου, που τότε θα ήταν δεκαεπτά χρονών. Άλλα τον έχασα και αυτόν.

Άχ παπᾶ μου. Δεν ξέρω αν είναι ζωντανός, ή αποθαμένος. Όταν πήγε δεκαεπτά χρονών, είπαμε να τον παντρέψουμε, αλλά δεν προλάβαμε. Βγήκε φιρμάνι για παιδομάζωμα. Ήταν γιορτή του Άη Θανάση, στις 2 Μαΐου όταν ήρθε η είδηση.

Έρχεται ο γιός μου και μου λέει: Μανούλα μου, εγώ οϋτε Τουρκος γίνομαι, οϋτε γενίτσαρος. Θα φύγω από εδώ και θα γίνω κλέφτης στα βουνά. Χίλιες φορές να αποθάνω, παρᾶ να αρνηθῶ την πίστη μου, να γίνω μουσουλμάνος.

Ήρθε κοντά μου, με προσκύνησε, μου φίλησε το χέρι και ζήτησε την εύχή μου. Ξέσπασα σε θρήνους και όδυρμούς. Έπεσα στην άγκαλιά του, τον φίλησα, τον ξαναφίλησα και τον έχασα για πάντα. Από τότε έμεινα όλομόναχη στον κόσμο.

7. ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΣΟΚ

Τοϋ έλεγε και τοϋ ξανάλεγε:

Θέλω να πεθάνω δέσποτά μου, αλλά όχι άσυγχώρητη, για να μην κολασθῶ στον άλλο κόσμο. Άλλα ποϋ να βρῶ τον Συμεών, αυτόν τον άγιο άνθρωπο. Μοϋ έρχεται να πάω από μοναστήρι σε μοναστήρι για να τον βρῶ, να πέσω στα ποδάρια του, να τοϋ ζητήσω συγχώρεση. Όσοι καλόγεροι έρχονται από ξένα μέρη, τους ρῶτῶ και τους ξαναρωτῶ, μήπως έτυχε να ακούσουν ή να δοϋν τον άνδρα μου. Έσϋ πάτερ μου, που έρχεσαι από το Άγιο Όρος, μήπως έτυχες να δεις τον άνδρα μου; Πές μου να τρέξω να τον βρῶ να πέσω στα πόδια του.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Συμεών, γινόταν ὄλο καὶ πιὸ μουντό. Δάκρυζε. Ἡ Τριανταφυλλιά, ἀναπτερώθηκε. Ὁ Συμεών, φαινόταν σὰν κάτι νὰ ἤξερε. Ἀνάστατη ἡ Τριανταφυλλιά. Τὸν χλιοπαρακαλοῦσε.

-Ἐγὼ εἶμαι ὁ Συμεών! Καὶ πνίγηκε ἡ φωνή του.

-Θεέ μου, Θεέ μου· μπόρεσε καὶ εἶπε ἡ Τριανταφυλλιά, καὶ ἔπεσε λιπόθυμη στὰ κοκαλιάρικα ποδάρια του.

Ἡ Τριανταφυλλιά, ἄρχισε καὶ συνερχόταν, ἀνοιξε τὰ μάτια της. Συμεών; Ποῦ εἶσαι Συμεών;· ψιθύρισε. Ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ μὲ σπαραγμὸ καρδίας τοῦ ἔλεγε καὶ ξαναἔλεγε:

-Συγχώρησέ με, Ἄγιε ἄνθρωπε, γιὰ αὐτὸ ποὺ σοῦ ἔκανα, ὅπως ὁ Χριστὸς συγχώρησε τοὺς σταυρωτὲς Του. Συγχώρησέ με, συγχώρησέ με.

-Ἐγὼ Τριανταφυλλιά μου, σὲ συγχώρησα ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας μέρα. Δὲν ἄφησα νὰ ριζώσῃ στὴν καρδιά μου ἡ παραμικρὴ εἰς βάρος σου κακία. Οὔτε ποτὲ σὲ καταφρόνησα σὰν μοιχαλίδα, γιὰτι ξέρω πόσο ἀδύνατοι εἶμαστε καὶ πόσο εὐκόλα παρασυρόμαστε ἀπὸ τὸν πειρασμὸ, καὶ πέφτουμε στὴν ἁμαρτία. Ἀλλὰ καὶ τώρα σε συγχωρῶ μὲ τὴν καρδιά μου, χίλιες φορὲς νὰ εἶσαι συγχωρεμένη

-Τὴν εὐχή σου ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, τὴν εὐχή σου.

Ὁ ἥλιος κόντευε νὰ γείρει πρὸς τὴν δυση, μὰ γιὰ τὴν Τριανταφυλλιά, ἦταν σὰν νὰ εἶχε ἀνατείλλει μόλις.

Παρακαλεσε τὸν Συμεών, νὰ κατέβει μαζί της στὸ Βαθύρεμα νὰ διανυκτερεύσει στὸ πατρικὸ του σπίτι. Τῆς ἐξήγησε πὼς δεν μποροῦσε καθὼς οἱ μοναχοὶ ἔχουν κόψει κάθε σχέση μὲ τὸν παλιὸ τους κόσμο. Σηκώθηκε νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ. Σηκώθηκε καὶ ἡ Τριανταφυλλιά. Χλώμιασε. Ἔχασε τὴν φωνή της. Ἔτρεμε. Σωριάσθηκε στὸ πάτωμα. Προσπάθησε νὰ σηκωθεῖ ἀλλὰ δὲν μπόρεσε. Ἔσπευσε ὁ Συμεών, καὶ τὴν ἀνασήκωσε, ἀλλὰ ἡ τρεμούλα ἐπέμεινε.

Ὁ Συμεών, σκεπτικός. Κατι τοῦ ἔλεγε πὼς ἡ Τριανταφυλλιά, βρισκόταν στὰ τελευταῖά της. Καὶ ὁ Συμεών, ἔκανε τὴν ὑπέρβαση. Θὰ κατέβαινε μαζί της στὸ πατρικὸ του σπίτι. Στηρίχθηκε στὸ κοκαλιάρικο βραχιόνά του καὶ κατηφόρισαν γιὰ τὸ Βαθύρεμα.

8. Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Εἴκοσι χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ ὁ νεαρὸς Συμεών, ἐγκατέλειψε γιὰ πάντα τὸ χωριὸ του. Ἦταν τότε 24 ἐτῶν καὶ ἡ Τριανταφυλλιά 17.

Ἡ ψυχολογία του τώρα ποὺ κατέβαινε στὸν τόπο ποὺ μεγάλωσε καὶ ἀνατράφθηκε ἦταν ἰδιάζουσα.

Ἔπεφτε τὸ σκοτάδι. Τὰ πράγματα δυσκόλευαν. Ὁ σκελετωμένος Συμεών, χρειαζόταν βοήθεια. Παρακάλεσε ἕνα τσοπανόπουλο ποὺ κατὰ θεία οἰκονομία βρισκόταν ἐκεῖ νὰ τοὺς συνοδεύσει μέχρι τὸ χωριό. Τὸ γεροδεμένο τσοπανόπουλο ἔπιασε τὴν Τριανταφυλλιά ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι καὶ ὁ Συμεών ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ σχεδὸν σηκωτὴ τὴν κατέβαζαν στὸ χωριό.

Ἔφτασαν σπίτι. Τὴν ξάπλωσαν στὸ κρεβάτι. Ἴσια ποὺ ἀνάπνεε. Θέλω νὰ κοινωνήσω· ψέλλισε.

Τὸ τσοπανόπουλο ἔτρεξε μέσα στὸ σκοτάδι νὰ φέρει τὸν παπᾶ μετὰ τὰ ἅγια. Κρατώντας λαμπάδα ἀναμμένη ἔφερε τὸν παπᾶ ἐν ἄκρα καὶ ἀγία σιωπῇ. Μεταλαμβάνει ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Τριανταφυλλιά· ψιθύρισε ὁ παπᾶς. Ἔκανε τὸν σταυρό της, ἀσπάσθηκε τὸ χέρι τοῦ Συμεών, καὶ πῆρε τὴν μεταλαβιά. Μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου· ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Συμεών, καὶ παρευθὺς ξεψύχησε.

Ὁ παπᾶς, ἔτρεξε στὴν ἐκκλησιὰ τοῦ Ἁγίου Νικόλα καὶ σήμανε τὴν καμπάνα πένθιμα, ἀναγγέλοντας τὸν θάνατό της.

Ὁ γιὸς της ὁ Δημητρός, ἦταν μετὰ τὰ ἄρματα πάνω στὰ ψηλὰ βουνά. Ζοῦσε σὰν κυνηγημένο ἀγρίμι, χωρὶς καμιά ἐπικοινωνία μετὰ τὸν κόσμον. Δὲν ἤξερε τί κάνει ἡ μάνα του, ἂν ζεῖ ἢ ἂν πέθανε. Δὲν θὰ ἦταν στὴν κηδεῖα της νὰ τὴν κλάψει, νὰ τῆς δώσει τὸν τελευταῖο ἀσπασμό.

Ἀλλὰ καὶ ἡ καημένη μανούλα του, πόσον νοσταλγοῦσε νὰ τὸν δεῖ. Ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ἀναστενάζοντας βαθεῖα: Πολλὲς φορές, μοῦ ἔρχεται νὰ πάρω τὰ βουνά, γιὰ νὰ βρῶ τὸν Δημητρό μου. Νὰ τὸν δῶ λιγάκι καὶ ἄς πεθάνω. Ἄχ καὶ νὰ μποροῦσα νὰ μοῦν μαζί του. Νὰ περνῶ καὶ ἐγὼ τὰ βάσανά του. Δὲν με νοιάζει, ἀρκεῖ νὰ εἶμαι μετὰ τὸν Δημητρό μου.

Τὸ ξαναλέμε· ὁ Δημητρός, προτίμησε αὐτὴ τὴν μαύρη, τὴν κλέφτικη ζωὴ, γιὰ νὰ μὴν γίνεϊ γενίτσαρος, καὶ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό.

Αἰωνία του ἡ μνήμη. Καί· Θεὸς σχωρὲς, τὴν μάνα ποὺ τὸν γέννησε. Ἀμήν.

9. ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΝΕΚΡΗ

Οἱ γειτόνισσες, προσέτρεξαν περίλυπες στὸ σπίτι τῆς νεκρῆς, ἄναψαν τὰ λυχναράκια καὶ προετοίμαζαν τὸ λείψανό της γιὰ τὴν ἐξόδιο ἀκολουθία.

Τὸ λείψανό της εὐπρεπίσθηκε καὶ εἶχε τεθεῖ στὴν μέση τῆς μεγάλης σάλας. Οἱ συγχωριανοὶ της κατέφθαναν γιὰ νὰ τὴν ξενοχτίσουν.

Ἦρθε καὶ ὁ παπᾶς γιὰ τὸ Τρισάγιο. Ῥώτησε τὸν Συμεών, ποιὸς εἶναι καὶ αὐτὸς τοῦ εἶπε πὼς τάχα λέγεται Νικόδημος καὶ ἦρθε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ συνδρομὴ ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου. Μαθεύτηκε αὐτὸ καὶ στοὺς χωριανούς.

Ὁ Συμεών, κάθισε δίπλα στὴν νεκρὴ, ἀμέσως στοὺς συγχωριανούς του, πάντα ἀμίλητος καὶ μετὰ ἕνα βλέμμα ποὺ σε μετέφερε στὸν οὐρανό. Τὸν ἔβλεπαν ῥακένδυτο, ξυπόλυτο καὶ παραξενευόντουσαν.

Ἦρθαν καὶ οἱ μοιρολογίστρες, ντυμένες μετὰ ὀλόμαυρα φορέματα καὶ μανδήλια στὰ κεφάλια τους ποὺ κάλυπταν τὰ πρόσωπά τους, ἴσια ποὺ φαίνονταν τὰ μάτια τους.

Ἀφοῦ προσκύνησαν τὸ λείψανον, κάθισαν δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἀρχίζοντας τὰ λυπητερὰ μοιρολόγια ποὺ μέσα στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας ἀντιλαλοῦσαν σὲ ὅλο τὸ χωριό.

Δάκρυσε ὁ Συμεών, ποὺ στεκόταν σὰν ἄγαλμα, ἀκίνητος, βουβός. Κάποια στιγμή, φάνηκε λίγο ανήσυχος. Γιατὶ τοῦ ἦρθε ἡ σκέψη πὼς ὅσο παρέμεινε στὸ χωριό, ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ προδοθεῖ ἀπὸ τὸ τσοπανόπουλο. Καὶ τότε; Πῶς θὰ ἄντεχε τὶς τιμές καὶ τὰ προσκυνήματα ἀπὸ τὴν λαοθάλασσα; 11[11]

Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ φύγει. Ἀλλὰ πρὶν φύγει, εἶπε νὰ πεῖ κάτι, σὰν ἐπικήδειο στὸν κόσμο ποὺ ξενυχτοῦσε τὴν νεκρή:

Ἀδέλφια, ἡ ἐπίγεια ζωὴ τῆς ἀδελφῆς μας Τριανταφυλλιᾶς τελείωσε, ὅπως κάποτε θὰ τελειώσει καὶ ἡ δική μας, γιατί ἅπαντες ἔχουμε ἡμερομηνία λήξεως. Καὶ μετὰ; Κατὰ τὰ ἔργα μας ἀδελφοί.

Ὅ,τι κάνουμε στὸν κόσμο αὐτόν, θὰ δώσουμε λόγο στὸν Θεό, καὶ Αὐτός, μὲ βάση τὰ ἔργα μας, θὰ μᾶς κατατάξει ἢ στὸν Παράδεισο ἢ στὴν Κόλαση. Γιὰ αὐτὸ ὅλα τὰ ἐπίγεια εἶναι μάταια, καὶ ἀξία ἔχουν μόνο ὅ,τι κάνουμε γιὰ τὴν ψυχὴ μας. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἂν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; (Μρκ. 8, 36).

Ἄς εὐχηθοῦμε, ὁ ἀγαθὸς Θεός, τὴν νεκρὴ μας Τριανταφυλλιᾶ, νὰ τὴν εὐσπλαγνισθεῖ, νὰ τὴν λυπηθεῖ γιὰ τὰ τόσα βάσανα ποὺ πέρασε, νὰ λάβει ὑπ' ὄψη Του τὴν μετάνοιά της, τὶς κάλες πράξεις ποὺ ἔκανε ἐπὶ γῆς καὶ νὰ τὴν βάλει στὸν Παράδεισο, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητη. Ἀμήν.

ΜΕΡΟΣ Γ΄

1. ΕΘΝΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ὁ Συμεών, γεννήθηκε τὸ 1486 μ.Χ., δηλαδή μόλις 33 χρόνια μετὰ τὴν πτώση τῆς Βασιλεύουσας. Ὁ πόνος ἀπὸ τὴν ἀπώλεια τῆς Πόλης ἦταν ἀκόμη φρέσκος στὴν ματωμένη καρδιὰ τῶν ραγιάδων. Ὁ θρῆνος καὶ τὰ μοιρολόγια συνεχίζονταν ἀκόμα. Καὶ νὰ ἦταν μόνο αὐτό; Ἐτρεμαν τὸ μαχαίρι τοῦ κατακτητή. Καὶ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς νὰ τοὺς παρηγορήσει, νὰ χύσει λίγο φῶς μέσα στο βαθὺ αὐτὸ σκοτάδι. Δὲν ἀκουγόταν πουθενὰ ὁ παρηγόριος λόγος τοῦ Θεοῦ, παρὰ μόνο τὸ κοράνι. Παντοῦ σκοτάδι, ἀπελπισία.

Ὁ Συμεών, ἦταν ἀδύνατο νὰ ἀδιαφορήσει μπρὸς σὲ αὐτὴν τὴν πρωτόγνωρη δοκιμασία ποὺ ἀντιμετώπιζε ὁ ὑπόδουλος ἑλληνισμός. Καὶ ξεσπιτώθηκε. Ἄφησε στὴν ἄκρη τὴν ἠσυχία του, τὰ καλογεροπαῖδια του, καὶ κατέβηκε στὸν κόσμο, γυρίζοντας ξυπόλυτος ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, ἀπὸ πόλη σὲ πόλη, δίνοντας θάρρος καὶ ἐλπίδα στοὺς σκλαβωμένους μας.

11[11] Τὸ θηρίο τῆς ἀνθρωπαρέσκειας εἶναι μέσα μας, φυσικὰ καὶ στοὺς μοναχοὺς. Ποὺ ἂν δὲν τὸ πολεμοῦν, κάνουν νά, νὰ ποῦν πὼς ἀνήκουν στὴν τάδε ἱστορικὴ μονή.

Ὁ Συμεών, στὸ χωριὸ του εἶχε ἀφήσει ὄνομα. Καὶ τώρα ἦταν εὐκαιρία νὰ ἀποθεωθεῖ. Ἀλλὰ αὐτὸς κρύφθηκε. Γιατί, δὲν ἔπασχε ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τῆς ἀνθρωπαρέσκειας. Σκεφθεῖτε νὰ ἔλεγε στοὺς συγχωριανούς του πὼς· εἶμαι ὁ Συμεών, ὁ γιὸς τοῦ μακαρίτη παπᾶ Ἀνδρέα· τί θὰ γινόταν στὸ χωριό. Πόσοι καὶ πῶς θὰ ἔτρεχαν ἀπλὰ γιὰ νὰ τὸν δοῦν

Παράλληλα, ὁ ἀγαθὸς Θεός, τοῦ ἔδωσε καὶ τὸ χάρισμα τῶν ἰασεων, ἔβγαζε δαιμόνια, θεράπευε ἀρρώστους, τονώνοντας ἀκόμα πιὸ πολὺ, τὴν πίστη καὶ τὸ φρόνημα τῶν ῥαγιαδῶν μας.

Ἀνεκτίμητη ἡ προσφορά του πρὸς τὸ ὑπόδουλο γένος μας

α) Τὸ κήρυγμά του.

Ἦς μὴ νομίσει κανεὶς, πὼς ὁ Συμεών, στις σωτήριες καὶ κοπιαστικές του περιοδεῖες, καυτηρίαζε στοὺς χριστιανοὺς τὴν πλάνη του Μωάμεθ. Ὁχι. Ἀλλὰ κήρυττε πίστη στὸν Χριστό, καὶ τήρηση τῶν ἐντολῶν Του. Τοὺς ἔλεγε νὰ μὴν κλέβουν, νὰ μὴν ἀδικοῦν, νὰ μὴν συκοφαντοῦν, νὰ τηροῦν τὶς νηστεῖες, νὰ μὴν κάνουν παζάρια τὴν ἀγία μέρα τῆς Κυριακῆς, ἀλλὰ νὰ ἐκκλησιάζονται καὶ μάλιστα οἰκογενειακῶς.

Ἦξερε ἐκ πείρας πὼς τηρώντας τὶς θεῖες ἐντολές, γνωρίζεις τὸν Χριστό, καὶ ὅταν Τὸν γνωρίζεις, προτιμᾷς νὰ σὲ σφάξουν παρὰ νὰ προσκυνήσεις τὸν Μωάμεθ. Ὅσοι ἀρνοῦνται τὸν Χριστό, πιστοποιοῦν πὼς οὐδέποτε Τὸν γνώρισαν· σημειώνει ὁ Πασκάλ.

β) Θεσσαλία-Μακεδονία.

Ἀρχικα, ἐπισκέφθηκε τὶς γειτονικὲς πόλεις καὶ χωριά· τὴν Ἁγία καὶ τὰ περίχωρά της. Δίδαξε καὶ στήριξε τοὺς σκλαβωμένους μας.

Ἐν συνεχείᾳ, τράβηξε γιὰ τὴν Λάρισα, τὸν Τύρναβο καὶ τὴν Ἐλασσώνα, προχώρησε πάντα ξυπόλυτος, μέχρι τὰ Σέρβια καὶ τὰ Γρεβενά, γενόμενος μὲ τὴν διδασκαλία του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν παρουσία του ἀνάχωμα στὸν κατήφορο τῶν ὑποδούλων μας.

Σκαρφάλωσε καὶ τὴν ὄροσειρὰ πού λεγόταν Καλάνδρομα, καθὼς καὶ τὰ Ἄγραφα, ὅπου ὑπῆρχαν ἀπόκρημνα χωριά.

γ) Στερεὰ Ἑλλάδα.

Ἀφοῦ γύρισε γιὰ λίγο στὸ μοναστήρι του, πῆρε τοὺς δρόμους καὶ τὰ μονοπάτια πού ὀδηγοῦσαν στὴν Στερεὰ Ἑλλάδα καὶ ἔφθασε κηρύττοντας μέχρι τὴν Θήβα.

Ἡ φήμη του προέτρεχε, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ ἔφθασε καὶ στὴν Ἀθήνα. Πλῆθος χριστιανῶν, ἀκόμα καὶ αὐτὸς ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Λαυρέντιος (1528-1550) ἐξῆλθαν πρὸς ὑποδοχὴ του.

Ἀφήνοντας τὴν Ἀθήνα, πῆρε τὸν δρόμο γιὰ τὴν Χαλκίδα.

Πολλοί, πού ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἀλλαξοπιστήσουν, βλέποντας τὴν ὀσιακὴ μορφή του καὶ ἀκούγοντας τὰ κηρύγματά του στερεώθηκαν στὴν πίστη.

2. ΞΑΝΑ ΣΤΗΝ ΦΩΤΙΑ!

Ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς ἄρνας ἐν μέσῳ λύκων (Λκ., 10, 3), προειδοποίησε ὁ Χριστὸς στοὺς Ἀποστόλους, στέλνοντάς τους γιὰ τὸ κήρυγμα. Ἀρνιά ἦσαν οἱ Ἀπόστολοι, λύκοι οἱ διεστραμμένοι ἄνθρωποι, πού δὲν θέλουν νὰ διορθωθοῦν μὲ τίποτε. Ἀλλὰ, καὶ ὁ κάθε ἱερέας, πού διακονεῖ στὸν κόσμον, εἶναι σὰν ἕνα ἀρνάκι ἀνάμεσα στὸν λύκο (ἐκτὸς ἂν τὸ ἀρνάκι μεταλλαχθεῖ σὲ λύκο).

Καὶ τὸ ἀρνάκι ὁ Συμεών, ποὺ κήρυττε στὴν Χαλκίδα, ἔπεσε σὲ λύκους, ποὺ ἤθελαν νὰ τὸν φάνε (κάψουν) ζωντανό.

Ἦταν φαίνεται γραφτό, νὰ τὸν σωριάζον στὸν σωρό, σὰν κούτσουρο, γιὰ νὰ καεῖ, νὰ γίνει στάχτη. Πρώτη φορά, ἔγινε στὸ χωριό του, πρὶν ἀπὸ εἴκοσι καὶ παραπάνω χρόνια καὶ σώθηκε ἐκ θαύματος. Ἦρθε καὶ τώρα, δευτερὴ φορά γιὰ νὰ καεῖ, μὲ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο!

Ὅπως τὴν πρώτη φορά, παραδόθηκε ἐξ ὀλοκλήρου στὸ θέλημά Του, ἔτσι καὶ τώρα. Καὶ ὁ Θεός, τὸν ἐνεδυνάμωσε καὶ πάλι.

Καὶ ὅπως τὴν πρώτη φορά, σώριαζε ὁ ἴδιος ξύλα στὸν σωρό, ποὺ θὰ τὸν ἔκαιγαν, σοκαρίζοντας τοὺς Τούρκους στρατιῶτες, ἔτσι καὶ τώρα ξαναμπήκε στὴν δουλειά...!

α) Ἡ καταδίκη

Οἱ φανατικοὶ μουσουλμάνοι, βλέποντας πῶς ἡ παρουσία του στὴν Χαλκίδα στέριωνε τοὺς χριστιανούς στὴν πίστη, εἶπαν νὰ τὸν ξεκάνουν. Τὸν συκοφάντησαν στὸν κεχαγιά (τοῦρκο διοικητή), πῶς κατηγορεῖ τὸν Μωάμεθ καὶ πῶς μόνο ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ἡ ἀληθινὴ θρησκεία καὶ ἕτερα πολλά.

Ὁ κεχαγιάς, χωρὶς νὰ ἐξετάσει ἂν ἐπρόκειτο περὶ συκοφαντίας, ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν κάψουν ζωντανό στὴν μεση τῆς πλατείας. Ἔτσι οἱ Τοῦρκοι κυβερνοῦσαν τοὺς ὑπόδουλους ῥωμιούς μας.

Οἱ μουσουλμάνοι, μεσα σὲ ἓνα θρησκευτικὸ παραλήρημα, μὲ φωνές καὶ ἀλλαλαγμούς, μάζευαν ξύλα μὲ μανία, σωριάζοντάς τα στὴν πλατεία.

Τοὺς βοήθησε καὶ ὁ Συμεών. Τὶ θράσος!

-Τί επαθες, (τοῦ εἶπαν οἱ φρουροί), σωριάζεις ξύλα στὴν φωτιά ποὺ θὰ σὲ κάψουμε ζωντανό;

-Ἄν εἶναι θελημα Θεοῦ, θὰ μὲ κάψετε· τοὺς ἀπάντησε.

Κατ' ἐντολὴ τοῦ κεχαγιά, τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ οἱ χριστιανοί. Κάθε ξύλο ποὺ πετοῦσαν στὸν σωρό, ἔμπηχαν καὶ ἓνα καρφὶ στὴν ματωμένη τους ψυχὴ. Ποιὸς ξέρει πόσες μυστικὲς προσευχὲς-κραυγές, ἔβγαλλαν ἀπὸ τὰ βάθη των ψυχῶν τους πρὸς τὴν Παναγία καὶ τὸν Υἱό της, γιὰ νὰ σώσουν τὸν Ὅσιο Συμεών.

β) Ἡ μάνα τοῦ κεχαγιά.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ, περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ πέντε ἑξὶ γυναῖκες μουσουλμάνες, καὶ ῥάγισε ἡ καρδιά τους. Ἔτρεξαν στὴν μάνα τοῦ κεχαγιά, τὴν παρεκάλεσαν νὰ κάνει κάτι γιὰ νὰ μὴν χαθεῖ αὐτὸς ὁ ἅγιος ἄνθρωπος.

Στὸ τσάκ, κατέφθασε καταἰδρωμένη στὴν πλατεία. Φώναξε μέσα στὸ ἠλεκτρισμένο πλῆθος ὅσο πιὸ δυνατὰ μποροῦσε: Παιδί μου, τί κακὸ σοῦ ἔκανε αὐτὸς ὁ ἅγιος ἄνθρωπος καὶ πᾶς νὰ τὸν κάψεις ζωντανό; Πῶς τὸν θανατώνεις χωρὶς νὰ τὸν δικάσεις; Δὲν φοβᾶσαι μήπως σοῦ συμβεῖ κανένα κακό;

Ὁ κεχαγιάς, φοβήθηκε. Ἡ φωνή-κραυγή τῆς μάνας του: μήπως σοῦ συμβεῖ κανένα κακό, τοῦ ἔγινε ἐφιάλτης. Προβληματίσθηκαν καὶ οἱ ἄρχοντες. Πῆραν τὴν πρωτοβουλία καὶ τοῦ εἶπαν: Τὸ κοράνι λείει, πῶς μιὰ ὥρα δικαιοσύνης ἀξίζει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ παραπάνω ἀπὸ ἐξήντα χρόνια προσευχῆς. Λοιπόν, ἡ μάνα σου ἔχει δίκιο. Θὰ τὸν δικάσουμε χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσουμε;

γ) Ἀνάκληση ἀποφάσεως.

Δὲν ἦταν βέβαια εὐκολο γιὰ τὸν κεχαγιά, καὶ μάλιστα τώρα, ποῦ μὲ τὴν ἐντολή του εἶχαν σωριάσει τὰ ξύλα καὶ οἱ φανατικοὶ μουσουλμάνοι περίμεναν πῶς καὶ πῶς τὴν στιγμή, ποῦ θὰ δοθεῖ τὸ σύνθημα, γιὰ νὰ ἀνάψουν πῦρ, καὶ νὰ καεῖ ὁ Συμεών, νὰ ἀνακαλέσει τὴν ἀπόφασή του. Ὅμως μέσα του τὸ ἄδικο τὸν ἔτρωγε. Ὁ λόγος τοῦ κορανίου· μιὰ ὥρα δικαιοσύνης ἀξίζει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ παραπάνω ἀπὸ ἐξήντα χρόνια προσευχῆς, τὸν βασάνιζε. Τὸ πάλευε.

Ὅσπου τελικά, πῆρε τὴν δίκαιη ἀπόφαση, νὰ μὴν τὸν θανατώσει ἂν προηγουμένως δὲν τὸν ἀνακρίνει. Ἔδωσε ἐντολὴ νὰ διαλυθεῖ τὸ πλῆθος καὶ νὰ τοῦ φέρουν τὸν Συμεών στὸ διοικητήριο καὶ τοῦ εἶπε:

-Τί μαθαίνω; Πῶς τολμᾶς καὶ ξεστομίζεις πῶς ἡ δική σου πίστη εἶναι ἀληθινή, καὶ ἡ δική μας ψεύτικη;

-Ἐγὼ ἀφέντη μου, τὸ μόνο ποῦ κάνω, εἶναι νὰ διδάσκω τοὺς χριστιανούς, νὰ κάνουν αὐτὸ ποῦ λέει τὸ εὐαγγέλιο· νὰ μὴν κλέβουν, νὰ μὴν ἀδικοῦν, νὰ μὴν πορνεύουν, νὰ μὴν συκοφαντοῦν, καὶ νὰ φυλάνε τὴν Κυριακὴ ἡμέρα.

-Ἐχω καταγγελία. Κακοτυχίζεις τοὺς μουσουλμάνους.

-Τὸ εὐαγγελίό μας λέει, νὰ μὴν κατηγορᾶμε κανένα, οὔτε τὸν ἐχθρό μας, ἀλλὰ νὰ ἀγαπάμε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἐχθρούς μας, σὰν τὸν ἑαυτό μας. Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε ἐχθρούς.

Ὁ Συμεών, τὰ ἔλεγε μὲ τέτοια ταπείνωση, καὶ δὲν ἐπέτρεψε νὰ σβηθεῖ αὐτὸς ὁ προβολέας ποῦ φεγγοβολοῦσε μέσα στὸ σκοτάδι.

δ) Ἐπιστροφή στὸ Πήλιο.

Τελιώνοντας τὴν κοπιαστικὴ του περιοδεία στὶς πόλεις καὶ στὰ χωριά τῆς ὑπόδουλης Ἑλλάδος, γύρισε στὸ μοναστήρι του.

Ἡ αἱματηρὴ του περιοδεία, δὲν στήριξε ἀπλὰ τὸν τρεμάμενο ἑλληνισμό, ἀλλὰ ἔκανε πολλούς, νὰ ἀκολουθήσουν τὸν χριστιανισμό, μιμούμενοι κατὰ τὸ δυνατό, τὴν ὀσιακὴ βιοτὴ του γενόμενοι καὶ αὐτοὶ στηρίγματα στὸ ἐτοιμόρροπο οἰκοδόμημα τοῦ ἑλληνορθόδοξου γένους μας. Ἦδη στὸ μοναστηράκι του τὸν περίμεναν νέοι ὑποψήφιοι μοναχοί, ἀπὸ τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά, ὅπου πέρασε καὶ κήρυξε.

Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφαση, νὰ φτιάξει ἐκ θεμελίων καινούργιο μοναστήρι.

Πρῶτό του μέλημα, ἦταν νὰ ταξιδεύσει γιὰ τὴν Πόλη· νὰ πάρει τὴν εὐχή του ὄντως ἀγίου Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Α' (1522-1545), ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξοικονομήσει χρήματα πρὸς ἀνέργεση τοῦ μοναστηριοῦ.

3. ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ

Τὰ πληγωμένα του πόδια πάτησαν τὰ αἱματοβαμένα χώματα τῆς Βασιλεύουσας. Περπατοῦσε καὶ συλλογιζόταν πὼς στὴν πόλη αὐτή, λίγα χρόνια πρὶν, βασιλευαν ὀρθόδοξοι βασιλεῖς, καὶ τώρα βασιλεύουν οἱ σουλτάνοι. Σκεπτόταν, πὼς πρὶν, στὴν Πόλη, δέσποζε ἡ Ὀρθοδοξία καὶ τώρα δεσπόζει τὸ κοράνι καὶ μάτωνε ἡ καρδιά του¹²[12].

Ἡ φήμη του, προπαντὸς τὰ ποικίλα θαύματά του, εἶχαν φθάσει καὶ στὴν Κων/πολη. Τὸ ὄνομά του συζητεῖτο στὸ Πατριαρχεῖο. Ἀκόμα καὶ στὸ παλάτι, καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν σουλτάνο.

Τὸ σπίτι ποὺ διέμεινε, ἔγινε προσκύνημα. Ἄλλοι ἐρχόντουσαν γιὰ νὰ τὸν δοῦν καὶ νὰ πάρουν τὴν εὐχή του, ἄλλοι νὰ τὸν συμβουλευθοῦν, ἄλλοι νὰ ἐξομολογηθοῦν, ἄλλοι τοῦ ἔφερναν ἀρρώστους καὶ αὐτὸς τοὺς ἔκανε καλά.

Πολλοί, καὶ μόνο ποὺ τὸν ἔβλεπαν, ἔπαιρναν τὸν δρόμο γιὰ τὸ μοναστήρι του στὸ Πήλιο, γιὰ νὰ γίνουν μοναχοί.

α) Πρόσκληση γιὰ τὸ παλάτι.

Σουλτάνος ἦταν τότε ὁ περίφημος Σουλεῖμάν ὁ Α΄ ὁ Μεγαλοπρεπής (1496-1566 μ.Χ.), ποὺ μὲ τὶς νικηφόρες του ἐκστρατεῖες, διπλασίασε τὴν αὐτοκρατορία του.

Μὲ τὴν τέταρτη γυναίκα του, Ἀλεξάνδρα Λισόφκα, (κόρη ὀρθόδοξου ἱερέως ἀπὸ τὴν Οὐκρανία, ποὺ ἀπὸ μικρὴ κοπελίτσα πούληθηκε σκλάβα στὸ σεράϊ), ἀπέκτησε μιὰ κόρη τὴν Ἀηνῶ (1522-1578 μ.Χ.), ποὺ ἦταν καὶ ἡ μοναδικὴ ποὺ ἀπέκτησε στοὺς τέσσερις γάμους του. Ἦταν ἡ ἀδυναμία τοῦ σουλτάνου. Τὶ δὲν ἔκανε πρὸς χάρη της. Καὶ ἔτυχε τώρα, ποὺ ὁ Συμεὼν βρισκόταν στὴν Πόλη, ἡ Ἀηνῶ νὰ ἔχει πέσει στὸ κρεβάτι ἀρρώστη βαρειά.

Τίποτε δὲν λειτουργοῦσε τυχαῖα γιὰ τὸν Ὅσιο Συμεὼν.

Ἐνα πρωῖνό, ἐκεῖ στὸ Πατριαρχεῖο, συνάντησε ἕναν Τοῦρκο ποὺ τὸν περίμενε, τὸν Γιουζ μπαση πασᾶ, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ Βαθύρεμα, τότε ποὺ ἦταν νὰ κάψουν τὸν Συμεὼν. Ὄταν ὁ Συμεὼν ἔκανε τὸ θαῦμα καὶ μίλησε τὸ σαράντα ἡμερῶν παιδί, αὐτὸς καὶ ὁ κατῆς τρόμαξαν καὶ πῆγαν στὴν Πόλη. Αὐτὸς ἔγινε ἀξιωματικὸς τοῦ παλατιοῦ δίπλα στὸ σουλτάνο. Τοῦ εἶπε γιὰ τὸν Συμεὼν, καὶ ὁ σουλτάνος ζήτησε νὰ

¹²[12] Ἡ Κων/πολη εἶχε περὶ τὶς 500 ἐκκλησίες. Καθημερινά, ἐπιτελεῖτο ἡ φρικτὴ μυσταγωγία., μὲ τὴν ικεσία: Μνήσθητι Κύριε τῆς πόλεως ταύτης... Καὶ ὅμως ἡ Πόλη ἔπεσε σὲ χέρια ἄλλοφύλων.

Τὸ μέλλον εἶναι ἄγνωστο γιὰ τὴν πατρίδα μας ποὺ ὀργιάζει ἡ ἀμαρτία (ἐκτρώσεις, διαζύγια, μοιχεῖες κ.λ.π.). Καὶ μέχρι πότε θὰ μακροθυμεῖ ὁ Κύριος; Μέχρι τῶτα σιώπησα (λέει ὁ Ἰδιος), καὶ δὲν μίλησα. Μήπως θὰ σιωπῶ καὶ θὰ σᾶς ἀνέχομαι; Ἐχει καὶ ἡ ὑπομονή μου τὰ ὄριά της (Ἦσ. 42, 14). Πρόσχωμεν.

πάει να τον φέρει για να διαβάσει την κόρη του 13[13] που οι καλύτεροι γιατροί του κόσμου δεν μπόρεσαν να κάνουν καλά. Και έτσι έγινε.

Ο Συμεών, από ταπείνωση δεν ήθελε. Ήταν ανένδοτος. Όσπου ο Μουσαΐ τον άρπαξε στοργικά από το χέρι και την αυτοκρατορική άμαξα που περίμενε απέξω από το Πατριαρχείο, τράβηξαν για το παλάτι. Ο Συμεών, ένιωθε λές και κατέβαινε στον άδη.

Στην πόρτα του παλατιού τον υποδέχθηκαν ο σουλτάνος, ο βεζύρης με όλο το προσωπικό τους και μπήκαν στην πολυτελέστατη αίθουσα. Στην επίσημη και περίοπτη θέση έβαλαν τον ξυπόλυτο και ρακένδυτο Συμεών.

4. ΘΑΥΜΑ ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

Η σκέψη του σουλτάνου δεν ξεκολλούσε από την κόρη του, που βασανιζόταν στο κρεβάτι. Ζήτησε από τον Συμεών να θεραπεύσει την κόρη του και αυτός απάντησε ότι μόνο ο πολυεύσπλαγχνος Θεός δύναται να το πράξει.

Μπήκαν στο βασιλικό δωμάτιο μπροστά στην άρρώστη βασιλοπούλα. Είχε λιώσει από την ασθένεια, ίσα που ανάσαινε. Ήταν ένα πραγματικό έρείπιο πάνω στο όλοχρυσο κρεβάτι.

Δίπλα της, ή μητέρα της, ή βασίλισσα Αλεξάνδρα, κατακίτρινη και τσακισμένη από τα ξενύχτια και την παρατεταμένη αγωνία. Ασπάσθηκε με ευλάβεια το χέρι του Όσιου και του παραχώρησε την θέση της. Έτσι θέλησε ο Θεός· είπε ο Συμεών. Άλλα μην απελπίζεσθε. Ο Κύριος είναι παντοδύναμος. Ακόμα και νεκρούς ανασταίνει. Άρκει να τον πιστεύουμε.

Έβγαλε το σκουφάκι του, γονάτισε, προσευχήθηκε, βόησε στον Κύριο, έπιασε την ζωντανή νεκρή από το χέρι και φώναξε: Έν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἀηνέ, σήκω και περπάτα.

Το κοριτσάκι άνοιξε τα μάτια του, γύρισε το βλέμμα του δῶθε κείθε, ανακάθησε σιγά σιγά στο κρεβάτι, σηκώθηκε και περπάτησε.

Το θαύμα, διαδόθηκε άστραπιαία σε όλη την Πόλη και έγινε σεισμός.

α) Τα δῶρα του σουλτάνου.

Ο μεγαλοσουλτάνος, ήταν πρόθυμος να προσφέρει άπλόχερα στον Συμεών, ό,τι του ζητούσε. Δεν τα έδινε άλλῶστε από την τσέπη του, αλλά από την τσέπη της μεγάλης του αυτοκρατορίας.

13[13] Ήταν συνήθεια των Τούρκων, σε μια άρρώστια να καταφεύγουν στον όρθόδοξο παπᾶ για να τους διαβάσει μια εύχή. Στον Άγιο Άρσένιο τον Καππαδόκη, οι Τοῦρκοι πηγαιναν άρρώστους για να διαβασθοῦν από τον Άγιο και γινόντουσαν καλά.

Παρόλο όμως που έβλεπαν την άνωτερότητα της πίστεώς μας, παρέμειναν στην δική τους λαθεμένη πίστη. Μέγα το μυστήριο της μετανοίας.

Ἄν ὁ Συμεών εἶχε κοσμικό, γαιῶδουρίσιο μυαλό, θὰ ἔτρεχαν τὰ σάλια του, ἀκούγοντας τὶς δελεαστικὲς προτάσεις τοῦ σουλτάνου, θὰ ἄρπαζε τὴν χρυσοῦ εὐκαιρία νὰ φτιάξει τὴν ζωὴ του. Ἀλλὰ ὁ Συμεών, δὲν εἶχε τὰ κλύβια μυαλὰ τοῦ κόσμου αὐτοῦ· εἶχε νοῦ Χριστοῦ, γιὰ αὐτὸ καὶ δὲν δελεάσθηκε ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια. Τὸ μόνο που ζήτησε ἦταν τὴν συνδρομὴ του γιὰ νὰ φτιάξει τὸ μοναστήρι στὸ Πήλιο.

Ὁ σουλτάνος τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὀδήγησε σὲ μιὰ κρύπτη ὅπου ἦταν τὸ θησαυροφυλάκιο τοῦ κράτους. Πάρε ὅσα χρήματα θέλεις· τὸν παρότρυνε ὁ σουλτάνος.

Ὁ Συμεών, ἀφοῦ ἔκανε ἕναν πρόχειρο ὑπολογισμό, πῆρε ὅσα χρήματα χρειαζόταν γιὰ τὴν ἀνέργεια τοῦ μοναστηριοῦ. Δὲν σοῦ φτάνουν αὐτὰ νὰ κτίσεις μοναστήρι· τοῦ εἶπε ὁ σουλτάνος. Καὶ βούτηξε ἀπὸ τὸ ταμεῖο ἕνα γενναῖο χρηματικὸ ποσό, ἀναγκάζοντας τὸν Ὅσιο νὰ τὰ πάρει.

Ὁ σουλτάνος ἔκανε δῶρο καὶ στὴν κόρη του. Της χάρισε τὴν περιοχὴ Ἁγιᾶς Λαρίσης καὶ τοῦ Πηλίου Μαγνησίας. Καὶ αὐτὴ μὲ τὴν σειρὰ της χάρισε στὸν Ὅσιο μιὰ τεράστια ἔκταση ἀπὸ τὸ Πήλιο ὅπου κτίσθηκε τὸ μοναστήρι.

5. ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΠΗΛΙΟ

Μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Πατριάρχου, ἀλλὰ μὲ γεμάτες τὶς βαλίτσες ἀποχαιρέτησε τὴν Πόλη καὶ γύρισε στὸ μοναστήρι του κοντὰ στὰ ἀγαπητὰ του καλογέρια του, ποὺ τὸν περίμεναν, ὅπως τὰ παιδιά περιμένουν τὸν πατέρα τους ποὺ πάει στὴν ξενιτειά.

Τὰ καλογέρια του, ὅλα τὰ περίμεναν, ἀλλὰ τὸ ὅτι θὰ τοὺς ἔφτιαχνε τὸ μοναστήρι ὁ σουλτάνος, αὐτὸ οὔτε κἄν περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό τους.

α) Νέα δῶρα τοῦ σουλτάνου.

Πίσω, ὁ σουλτάνος, ἦταν λίγο ἀγχωμένος, γιὰτὶ δὲν εἶχε ἀνταμείψει ὅσο θὰ ἔπρεπε τὸν μεγάλο του εὐεργέτη. Καὶ ὑποθέτωντας πόσες ἔγνοιες καὶ σκοτοῦρες ἔχει τὸ κτίσιμο ἑνὸς μοναστηριοῦ καὶ μάλιστα σὲ ψηλὴ βουνοπλαγιά, καὶ μὲ τὰ μέσα τοῦ καιροῦ, εἶπε νὰ ἀπαλλάξει τὸν Συμεών ἀπὸ τετοιους μπελάδες καὶ τοῦ ἔστειλε ἕτοιμο τὸ μοναστήρι.

Ἔστειλε τρία καράβια φορτωμένα μὲ ὑλικά ποὺ χρειαζόταν γιὰ τὴν ἀνέργεια τοῦ μοναστηριοῦ· ξύλα, ἀσβέστη, πέτρες.

Ἔστειλε ἀκόμα καὶ μουλάρια γιὰ νὰ μεταφέρουν τὰ ὑλικά ἀπὸ τὸ λιμάνι στὸ βουνό. Καὶ ὄχι μόνο.

Ἔστειλε μηχανικούς καὶ πρωτομάστορες καὶ κτίστες.

Δὲν πέρασαν τρεῖς μέρες ἀφότου ὁ Συμεών ἔφθασε στὰ καλογέρια του, καὶ τὰ τρία καράβια, κυματίζοντας τὰ κόκκινα φλάμπουρα, κατέπλευσαν στὴν Β. Α. παραλία τοῦ Πηλίου. Ἐξ' οὗ καὶ τὸ μοναστήρι ὀνομάστηκε Φλαμούρι ἀπὸ τὰ τούρκικα φλάμπουρα. Οἱ σειρήνες ποὺ ἤχούσαν συνεχῶς, ἀνησύχησαν τοὺς καλογήρους. Δὲν πίστευαν στὰ μάτια τους μπροστὰ σὲ αὐτὰ που ἔβλεπαν.

β) Ἡ Ἄηνώ στὸ μοναστήρι.

Άφοῦ κτίσθηκε τὸ μοναστήρι, ποὺ σημειωτέον καθιερώθηκε ὡς ἄβατο γιὰ τὶς γυναῖκες, ἡ Ἁγνὴ ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Πόλη γιὰ νὰ τὸ ἐπισκεφθεῖ καὶ νὰ δεῖ τὸν εὐεργέτη της Συμεών.

Καθὼς λοιπὸν ἔφθασε στὸ μοναστήρι καβάλα στὸ ἄλογο της, τὸ ἄλογο τὰ στύλωσε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ. Δὲν ἔκανε βῆμα μπρός. Δὲν ἤθελε νὰ εἰσάγει γυναῖκα στὸ μοναστήρι. Σεβάσθηκε τὸ ἄβατο. Τὸ σεβάσθηκε καὶ ἡ Ἁγνὴ. Ἐξ οὗ καὶ ἡ πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ, ὀνομάζεται μέχρι σήμερα πύλη τοῦ Βεζύρη. Παλαιότερα, φαινόταν στὴν πόρτα καὶ οἱ πατημασιές τοῦ ἀλόγου.

Ὁ Συμεών καὶ οἱ πατέρες τῆς μονῆς τὴν ὁδήγησαν στὸν ἐξωτερικὸ πύργο τοῦ μοναστηριοῦ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἶδε καὶ προσκύνησε τὸ μοναστήρι

6. ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ.

Δὲν ἔχουμε στοιχεῖα γιὰ τὸ πῶς ὁ Συμεών, πέρασε τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του.

Τὸ ἔτος 1594 βρέθηκε ξανὰ στὴν Κων/πόλη. Καὶ στὶς 19 Ἀπριλίου τοῦ 1594 παρέδωσε τὸ πνεῦμά του, σὲ ἡλικία 108 χρονῶν.

Ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας ὁ Β΄ (1586-1595), κληρὸς καὶ λαός, τὸν κήδευσαν στὸν ναὸ τῆς Θεοτόκου τῆς Χάλκης.

Ὁ τάφος του ἔγινε πηγὴ θαυμάτων.

α) Ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων του.

Δύο χρόνια μετὰ τὸν θάνατό του, δυο τρεῖς μοναχοὶ ἀπὸ τὸ μοναστήρι του πετάχθηκαν στὴν Κων/πολη γιὰ νὰ κάνουν ἐκταφὴ καὶ νὰ μεταφέρουν τὰ ἱερά του λείψανα στὸν τόπο τῆς ἀσκήσεώς του.

Τὰ κόκκαλά του εὐωδίαζαν. Τὰ ἔπλυναν μὲ κρασί, τὰ ἔβαλαν σὲ λάρνακα. Τὴν ἀγία του κάρα τὴν ἔθεσαν σὲ εἰδικὸ πολύτιμο κουβούκλιο. Καὶ μετέφεραν τὰ λείψανα στὸ μοναστήρι, ὅπου καὶ ἔγιναν μεγάλο προσκύνημα ἀπὸ τοὺς σκλαβωμένους Ἕλληνες.

β) Ἐκλεψαν τὴν κάρα.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐμφυλίου πολέμου (1945-1949), δύο ἀντάρτες ἔκλεψαν τὸ πολύτιμο κουβούκλιο μὲ τὴν κάρα τοῦ Ὁσίου καθὼς καὶ πολύτιμα κειμήλια. Τὰ ἔκρυψαν προσωρινὰ μέσα σὲ ἓνα βαρέλι κοντὰ στὸ μοναστήρι.

Τὸν Αὐγούστου τοῦ 1952, οἱ δυο ἀντάρτες-κλέφτες, πῆγαν νὰ πάρουν τὰ κλοπιμαῖα. Γιὰ κακὴ τους τύχη, ἓνα σμῆνος ἀπὸ σφῆκες, ποὺ εἶχε μπεῖ στὸ βαρέλι καὶ ἔκανε φωλιά, ὄρμησε πάνω τους, τοὺς κατασίμπησε καὶ τοὺς δηλητηρίασε. Ὁ ἓνας κλέφτης, πέθανε σχεδὸν ἀκαριαῖα. Ὁ ἄλλος μεταφέρθηκε στὸ νοσοκομεῖο ἀλλὰ δὲν βρῆκε γιαιτρεία· πέθανε καὶ αὐτός. Λίγο πρὶν πεθάνει, ἐξομολογήθηκε στὸν ἡγούμενο τοῦ μοναστηριοῦ, ἱερομόναχο Δοσίθεο Μαχαίριτσα, ἀναφέροντας καὶ τὸ σχετικὸ περιστατικὸ.

Στὶς 22 Αὐγούστου τοῦ 1952, ἡμέρα Τρίτη, ἡ κάρα τοῦ Ὁσίου, ξανατοποθετήθηκε στὸ μοναστήρι.

Ἡ μέρα αὐτὴ τιμᾶται ἰδιαίτερος στὴν μονή.

γ) Θαύματα μετὰ θάνατον.

Τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου εἶναι ἄπειρα. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε δύο.

1ον. Στὴν Κων/πολη, κατὰ τὴν ἐκταφή του, ἕνας σχοινοποιός, ἔπασχε ἀπὸ βαρεῖα ἀσθένεια. Ἔνεκα τῆς ἀσθένειά τους, καθε φορὰ πού ἔβηγε, ἔβγαζε φλέγματα πού βρώμιζε ὁ τόπος. Ἐτρεξε καὶ προσκύνησε τὴν καρα τοῦ Ὁσίου καὶ εὐθύς γιατρεύθηκε.

Ὁ πρῶν ἄρρώστος, εἰς ἔνδειξη ευχαριστίας του πρὸς τὸν Ὁσιο, δώρησε τὸ πολύτιμο κουβούκλιο πού ἔθεσαν τὴν κἀρα τοῦ θαυματουργοῦ Ὁσίου.

2ον. Μιὰ φορὰ, οἱ πατέρες τῆς μονῆς, πῆραν τὸ δάκτυλο τοῦ Ἁγίου καὶ κατέβηκαν στὴν Εὐβοία. Πῆγαν καὶ στὴν κωμόπολη Ὡρεῶν, ὅπου ἦταν ἕνας ἄρρώστος βαρεῖα. Δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψει τὸ φαγητὸ πού ἔτρωγε. Καὶ φούσκωσε, πρήσθηκε ὀλόκληρος πρόσωπο, κοιλιά, χέρια, πόδια. Δὲν φαινόταν ἂν ἦταν ἄνθρωπος.

Μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις ἔτρεξε καὶ προσκύνησε τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου, ἰκετεύοντας τοὺς πατέρες τῆς μονῆς, νὰ πᾶνε μὲ τὸ ἅγιο λείψανο στὸ φτωχικὸ του καὶ νὰ τοῦ κάνουν ἁγιασμό.

Οἱ πατέρες τοῦ ἔκαναν τὴν χάρη. Στὸ νερὸ τοῦ ἁγιασμοῦ ἔβαλαν καὶ τὸ λείψανο. Ὁ ἄρρώστος ἤπια ἁγιασμὸ καὶ προσκύνησε τὸ λείψανο. Καὶ εὐθύς ἔγινε τὸ θαῦμα. Ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἄρρώστου ἔτρεχε νερὸ ποτάμι, πού μύριζε ἀνυπόφορα. Τὸ πρόσωπό του, ἡ κοιλία του, τὰ πόδια του ξεφούσκωσαν, ξαναποκτώντας τὴν κανονικὴ τους ὄψη.

Ὁ θεραπευμένος, ἔδωσε, ὄχι μόνο ὄλη του τὴν περιουσία στὸ μοναστήρι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτὸ γενόμενος μοναχὸς στὸ μοναστήρι.

Εἰς ἀνάμνηση τοῦ θαύματος αὐτοῦ, ἰδρύθηκε στὴν πόλη Ὡρεῶν, μετόχι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φλαμουρίου πού σώζεται μέχρι σήμερα.

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ

α) Ἀγιότητα: Κοινωνικὴ ἐπανάσταση.

Ἡ ζωὴ τῶν ἁγίων μας ἀποτελεῖ γιὰ μᾶς, τοὺς σημερινοὺς φιλόυλους ἄνθρώπους, σκάνδαλο.

Γιατί, ἔχουμε ἐπιλέξει ἕνα δικὸ μας τρόπο πίστεως στὸν Θεό, ἀλλὰ καὶ προσεγγίσεώς Του, πού συνοψίζεται, στὴν τυπικὴ τήρηση ὀρισμένων θρησκευτικῶν τύπων καὶ παραδόσεων, καὶ στὴν ὑποταγὴ μας στὴν κοινωνικὴ συμβατικότητα. Καμμία σχέση μὲ τὴν ζωὴ-θυσία τῶν Ἁγίων.

Καὶ δὲν μένουμε μόνο σὲ αὐτό, ἀλλὰ θέλουμε, ἔχουμε τὴν ἀπαίτηση, νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν καὶ οἱ ἄλλοι. Καὶ ἂν δὲν μᾶς ἀκολουθήσουν, τοὺς θεωροῦμε, εἴτε χριστιανοὺς τῶν ἄκρων, εἴτε ἐνὸς κατωτέρου ἐπιπέδου. Ἐμεῖς εἴμαστε τὸ πρότυπο.

Ήδη, κάνουμε ένα λάθος. Πιστεύουμε, πώς ή αληθινή και μοναδική πνευματικότητα, είναι αυτή, και μόνο αυτή που έμεϊς βιώνουμε.

β) Ή ανώτερη πνευματικότητα.

Ύπάρχει μιὰ ανώτερη, αντισυμβατική πνευματικότητα, που είναι ή ζωντανή διαπροσωπική μας σχέση με τον Θεό, και που διέπεται από την προσωπική εμπειρία τής χάριτος του Αγίου Πνεύματος, που γεννά την χαρά, και την ειρήνη στην ψυχή του πιστού.

Ή αντισυμβατική αυτή πνευματικότητα αποκτάται από τον προσωπικό αγώνα, αλλά και παράλληλα είναι χάρισμα του Θεού στον άνθρωπο. Είναι ή πνευματικότητα που κάνει θαύματα, γνώρισμα όλων των Αγίων μας.

Που σημαίνει: Για να κατανοήσουμε την ζωή των Αγίων τής Εκκλησίας μας, θα πρέπει να την δοῦμε με το μάτι τής αντισυμβατικής αυτής πνευματικότητας.

γ) Μπροστά στον Όσιο Συμεών.

Και την ζωή του Όσιου Συμεών του μονοχίτωνος και ανυποδήτου, θα πρέπει να την δοῦμε με το μάτι τής αντισυμβατικής αυτής πνευματικότητας. Γιατί, σαν άνθρωποι του 20ου αιώνα, έμποτισμένοι από την σύγχρονη, συμβατική πνευματικότητα, που διακρίνεται από το φιλήδονο και έγωκεντρικό πνεῦμα, είναι δύσκολο να κατανοήσουμε την πορεία και την έπιλογή του Όσιου Συμεών.

Μόνο αν με τον προσωπικό μας αγώνα που προβάλει ή Εκκλησία, όσφρανθοῦμε, έστω και ένα ελάχιστο από την ευωδία τής θείας χάριτος, θα κατανοήσουμε γιατί ό Όσιος Συμεών, πάλεψε τόσο σκληρά, για να μην συμβιβασθεῖ στο ανθρώπινως λογικό, και στο κοινωνικῶς αποδεκτό. Γιατί, δηλαδή, προτίμησε την σκληρή και μοναχική πορεία, αντί μιᾶς ζωής βολέματος. Διαφορετικά, ό Άγιος, φαντάζει σκληρός, και εξωπραγματικός, ίσως και άπάνθρωπος. Γιατί, στο όνομα τής υπόσχεσής του που έδωσε για να γίνει καλόγηρος, βύθισε την άτυχη γυναῖκά του στην άπόγνωση και στο παραστράτημα.

Για τους κοσμικούς, τόσο ό Συμεών, όσο και ή Τριανταφυλλιά, ήταν δύο τραγικά πρόσωπα. Όμως, για τον Θεό, ήταν δύο έκλεκτοί Του δοῦλοι, που καλοῦνταν, μέσα από την διαφορετική τους σταυρική πορεία, να ανταμωθοῦν στην Βασιλεία του Θεου.

Γιατί, για τον Θεό, οί άποτυχίες, οί σκοτεινές άτραποι, οί πτώσεις, οί σταυροί, οί πόνοι, οί δοκιμασίες είναι εισιτήρια που μάς χορηγεῖ ή αγαθότητά Του για να περάσουμε τις πύλες τής Ούρανίου Βασιλείας Του.

Μήπως αυτή δέν είναι άραγε ή πορεία του κάθε ανθρώπου επί γῆς;

δ) Πῶς λειτούργησε ό Όσιος.

Ήξερε, πώς ή γυναῖκά του ήταν θῦμα του άκρατου έγωῖσμοῦ του πατέρα της, πράγμα ξένο για τον Όσιο, που κινεῖτο σε άκριβῶς αντίθετο μοτίβο. Δέν λειτουργοῦσε ανθρωποκεντρικά, έγωκεντρικά, αλλά πάντοτε θεοκεντρικά.

Γιὰ αὐτὸ καὶ δὲν ἀγανάκτησε, ἀλλὰ οὔτε καὶ πανικοβλήθηκε μὲ τὴν ἀπρόσμενη τροπὴ πῆρε ἡ ζωὴ του. Οὔτε καὶ προσπάθησε νὰ βρεῖ ἀπὸ μόνος του τὴν λύση, ἀλλὰ υπέμεινε γενναίως καὶ ἀγογγύστως τὴν νέα κατάσταση, περιμένοντας ἀπάντηση ἀπὸ τὸν Θεὸ στὸ ἐρώτημα: ὑπακοὴ στὴν ἔγγαμη συμβίωση ἢ κάλεσμα γιὰ πλήρη μοναχικὴ ζωὴ;

Δὲν εἶχε νὰ διαλέξει μεταξὺ ἀρετῆς καὶ ἀμαρτίας, ἀλλὰ εἶχε νὰ παλέψει μεταξὺ μιᾶς συμβατικῆς πορείας καὶ μιᾶς κοπιαστικῆς ἀλλὰ χαριτωμένης ἀναβάσεως ποὺ διανύεται μὲ τὰ φτερὰ τῆς θείας χάριτος. Καὶ σίγουρα, ἂν ὁ Ὅσιος εἶχε πληροφορία ἐκ Θεοῦ νὰ μείνει στὸν κόσμον, ζώντας ὡς πιστὸς σύζυγος τῆς Τριανταφυλλιάς, θὰ υπάκουε. Ὅμως τὸ ἅγιο θέλημά Του ἦταν ἄλλο. Καὶ τὸ ἀκολούθησε ἐκ καρδίας καὶ ἀσυζητητί, γιὰ αὐτὸ καὶ ἄφησε ὄνομα στὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἱστορίαν, κατὰ τὸ ἀγιογραφικόν: εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος (Ψαλμὸς 111, 6)

Ὑπάκουσε σὲ ἕναν Θεὸ ζηλότυπον, ζηλωτὴν (Ἔξοδος 20, 5), ποὺ θέλει καὶ ἀπαιτεῖ νὰ Τοῦ ἀφιερῶσουμε ὀλόκληρην τὴν ὑπαρξήν μας· νὰ Τὸν ἀγαπήσουμε· ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μας, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας μας, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος μας (Μάρκος 12, 30). ΑΜΗΝ